

ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม
และพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา ๓

ADMINISTRATORS AND TEACHERS' OPINIONS ON ACADEMIC
AFFAIRS MANAGEMENT IN INDUSTRIAL AND COMMERCIAL
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL EDUCATIONAL
REGION 3

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2544

ISBN 974-648-104-5

ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม
และพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

ADMINISTRATORS AND TEACHERS' OPINIONS ON ACADEMIC
AFFAIRS MANAGEMENT IN INDUSTRIAL AND COMMERCIAL
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL EDUCATIONAL
REGION 3

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเป็นการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
บัณฑิตวิทยาลัย

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2544

ISBN 974-648-104-5

**ADMINISTRATORS AND TEACHERS' OPINIONS ON ACADEMIC
AFFAIRS MANAGEMENT IN INDUSTRIAL AND COMMERCIAL
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL EDUCATIONAL
REGION 3**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF**

MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2001

ISBN 974-648-104-5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
COPYRIGHT 2001

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

หัวข้อวิทยานิพนธ์

นักศึกษา

รหัสประจำตัว

ปริญญา

สาขาวิชา

พ.ศ.

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

การศึกษาคำคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับ

การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

นางสาวจุฑาพร รัตนมุสิก

40064130

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

การบริหารอาชีวศึกษา

2544

อาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย

ดร.อารมณ จินดาพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับ การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ใน เขตการศึกษา 3 ทั้ง 7 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร ด้านการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร ด้านการบริหารงานห้องสมุดและด้านการวัดผลและประเมินผล 2) เปรียบเทียบความคิด เห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขต การศึกษา 3 จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์ของผู้บริหาร และสาขาวิชาที่สอนของครูผู้สอน

กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ผู้บริหารใน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 จำนวน 126 คน และครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ จำนวน 547 คน รวมทั้งสิ้น 673 คน ในปีการศึกษา 2542

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนใช้ขอบข่ายในการศึกษา ข้อมูล 7 ด้าน ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เป็นแบบปลายเปิด

การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 โดย การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการบริหารงาน ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิชาการของผู้บริหารกับครูผู้สอน ประสิทธิภาพของผู้บริหาร และสาขาวิชาที่สอนของครูผู้สอน ด้วยค่า t – test

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ระดับมากในด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ส่วนที่เหลือ 3 ด้าน คือ การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน การบริหารงานห้องสมุด และการวัดผลประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็น ต่อการบริหารงานวิชาการ ทั้ง 7 ด้าน โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน ส่วนผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการบริหารงานต่ำกว่า 10 ปี และ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการ โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รวมถึงครูผู้สอนสาขาวิชาชีพและสาขาวิชาสามัญ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	Administrators and Teachers' Opinions on Academic Affairs Management in Industrial and Commercial Private Vocational School Educational Region 3.
Student	Miss. Juthaporn Rattanamusick.
Student ID.	40064130
Degree	Master of Industrial Education
Programme	Vocational Administration
Year	2001
Thesis Advisor	Asst.Prof. Ashara Seubsinskulchai
Thesis Co-advisor	Dr. Arom Chandaphan

ABSTRACT

The Purposes of this research were to: (1.) To study the opinions of administrators and teachers on academic management of private vocational schools technical and commerce programs in Education Region 3. Seven main areas included curriculum and implementation, managing class schedules managing teaching materials, observation and development of personnel, managing extracurricular activities, administration of library, and assessment.

2. Comparison of opinions between administrators and teachers regarding academic administration of private vocational schools in Education Region 3 according to position, years of experience of administrators and subject/department of teachers.

The sample included 126 administrators form private vocational school of Technical and commerce programs in Education Region 3 and 547 teachers from both vocational and academic subjects in the 1999.

A Three-part questionnaire was used to gather information from sample group subjects. Part one consisted of general background questions, part Two consisted of questions regarding academic administration defined in seven areas. Part three consisted of questions asked for the additional opinions about academic administration They were the open-ended questions.

Analysis of opinions of teachers and administrators regarding academic administration of private vocational technical schools business schools in Education Region 3 involved percentages, averages, and standard deviations. The comparisons of opinions between teachers and administrators,

experience of teachers and administrators and courses taught was by t-test.

Results

1. Administrators and teachers have a *high level* of opinions about academic administration regarding curriculum and implementation, managing teaching activities, observation and development of personnel, and extra curricular activities. The remaining three areas managing teaching material, management of library, and assessment (*students*) are at an average level.

2. A comparison of opinions of administrators and teachers regarding academic administration of private vocational school in Education Region 3 shows that Overall pictures both teachers and administrators have opinions regarding academic administration in all seven areas. There was significantly different at a 0.01 statistical level where the average of administrators is higher than that of teachers. Comparing administrators who have less than 10 years experience to those who have 10 or more than 10 years of experience shows no statistically significant difference. The teachers of technical subjects and the teachers of academic subjects in private vocational schools in Education Region 3 have no statistically significant difference in opinion regarding academic administration.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือของท่านอาจารย์อังฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย และ คร.อารมณ จินดาพันธ์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้กรุณาช่วยเหลือแนะนำและตรวจสอบวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ต้นจนจบ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ ดร.ณรงค์ พิมสาร และ ดร.มาลัย จีรวฒนเกษตร์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้กรุณาแนะนำการสร้าง ปรับปรุงแบบสอบถาม รวมทั้งบรรดาผู้บริหารและครูผู้สอน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ทุกท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างดี

ขอขอบคุณอาจารย์โสภา โลหะขจรพันธ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีภาคใต้ ที่ให้ทุนในการศึกษา และทำวิจัยในครั้งนี้ รวมทั้งผู้บริหาร ครู-อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ ของโรงเรียนทุกคนที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ จนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบคุณ คุณประสพ และคุณกัลยา ดันติอุโฆษ ที่คอยให้กำลังใจต่อผู้วิจัยอย่างใกล้ชิดตลอดมา และขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือให้คำแนะนำในการจัดทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ จนสำเร็จด้วยดีทุกประการ

ประโยชน์และคุณค่าของวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ครู-อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

จุฬาพร รัตนมุสิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ	VI
สารบัญตาราง.....	IX
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.6 นิยามที่ใช้ในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 การจัดหาชีวิตศึกษา.....	9
2.1.1 ความหมายของการอาชีวศึกษา.....	9
2.1.2 หลักพื้นฐานของการอาชีวศึกษา.....	11
2.2 การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา.....	12
2.3 การบริหารงานวิชาการ.....	13
2.3.1 ความหมายของการบริหารงานวิชาการ.....	13
2.3.2 กระบวนการบริหารงานวิชาการ.....	14
2.3.3 ขอบข่ายการบริหารงานวิชาการ.....	20
2.3.4 การบริหารงานวิชาการ.....	22
2.3.4.1 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้.....	23
2.3.4.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....	25
2.3.4.3 การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การเรียน.....	28

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำไปใช้ประโยชน์ด้านอื่น
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามนำข้อความไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ไป

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.4.4 การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร.....	28
2.3.4.5 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	31
2.3.4.6 การบริหารงานห้องสมุด.....	33
2.3.4.7 การวัดผลและประเมินผล.....	34
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	37
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	40
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย.....	44
4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4.2 เกณฑ์การแปลความหมายข้อมูล.....	44
4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	102
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	102
5.2 ประชากรที่ศึกษาวิจัย.....	102
5.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	103
5.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	103
5.5 สรุปผลการวิจัย.....	103
5.6 อภิปรายผล.....	110
5.7 ข้อเสนอแนะ.....	142

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	146
ภาคผนวก.....	152
ประวัติผู้เขียน.....	171

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3.....	38
3.2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของแบบสอบถามที่นำส่งและได้รับคืน.....	42
4.1 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์ของผู้บริหาร และจำแนกตามวิชาที่สอนของครูผู้สอน.....	45
4.2 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวมและรายด้าน ทั้ง 7 ด้าน.....	46
4.3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านหลักสูตรและนำหลักสูตรไปใช้.....	47
4.4 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....	48
4.5 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน.....	49
4.6 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร.....	50
4.7 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	52
4.8 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการบริหารงานห้องสมุด.....	53
4.9 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการวัดผลและประเมินผล.....	55
4.10 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวมและรายด้านทั้ง 7 ด้าน.....	56
4.11 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้าน หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้.....	57
4.12 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้าน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....	59

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีโทษคดีลิขสิทธิ์และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.13 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน.....	61
4.14 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร.....	63
4.15 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	65
4.16 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการบริหารงานห้องสมุด.....	67
4.17 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผล.....	69
4.18 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกันเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ในภาพรวมและรายด้านทั้ง 7 ด้าน.....	71
4.19 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจําแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้.....	72
4.20 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจําแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....	74
4.21 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจําแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน.....	75
4.22 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจําแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร.....	77
4.23 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจําแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	79
4.24 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจําแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการบริหารงานห้องสมุด.....	81
4.25 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจําแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผล.....	83

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรณีไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
4.26	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและครูผู้สอนสายวิชาสามัญ เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในภาพรวมและรายด้านทั้ง 7 ด้าน.....	85
4.27	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการ บริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้.....	86
4.28	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....	88
4.29	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน.....	90
4.30	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร.....	92
4.31	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	93
4.32	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ด้านการบริหารงานห้องสมุด.....	95
4.33	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผล.....	97

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง ในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาด่าง ๆ ในสังคม เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตลอดช่วงชีวิต เต็มตามศักยภาพ และขีดความสามารถด้านต่าง ๆ เพื่อการประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง รวมเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน การอาชีวศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมการประกอบอาชีพของปวงชนให้เจริญก้าวหน้า การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นการผลิตคนให้พร้อมที่จะออกไปประกอบอาชีพเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ แต่ในการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศไทยนั้น รัฐยังไม่สามารถจัดได้เพียงพอกับความต้องการของบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากการขาดแคลนงบประมาณ ในขณะที่มีผู้ต้องการศึกษาเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะสาขาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ซึ่งเป็นสาขาที่ขาดแคลน ทำให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษามากขึ้น เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระงานของรัฐ ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พุทธศักราช 2540 - 2544 ในแผนงานหลักที่ 4 ได้กำหนดแนวนโยบายการศึกษา ในข้อ 4.6 ว่า

... จะสนับสนุนให้สถาบันการศึกษาเอกชนเพิ่มปริมาณการผลิตกำลังคนในสาขาที่ขาดแคลน โดยเฉพาะในสาขาที่ตลาดมีความต้องการสูง ได้แก่ สาขาวิศวกรรม สาขาคอมพิวเตอร์ สาขาการบัญชี สาขาช่างอุตสาหกรรม และสาขาการต่างประเทศ เป็นต้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 96)

ในปัจจุบัน โรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษา มีจำนวน 365 โรงเรียน ทั่วประเทศ ต่างก็มีความหลากหลายทั้งในด้านปัจจัยป้อน กระบวนการเรียนการสอนและผลผลิต คือ ตัวนักเรียนนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กำหนดทิศทางคุณภาพของการจัดการศึกษา ที่เป็นมาตรฐานและใช้กระบวนการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา เป็นเครื่องมือส่งเสริมให้แต่ละโรงเรียนพัฒนาไปสู่มาตรฐานที่กำหนด เพื่อให้โรงเรียนได้พัฒนาตนเองให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการอาชีวศึกษาอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ เป็นประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน โดยกำหนดปัจจัยในการพัฒนาไว้ 7 ปัจจัย (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2541:2) สัมฤทธิ์ผลการเรียนรู้ เป็น 1 ใน 7 ปัจจัย ที่มีความสำคัญในการพัฒนานักเรียน นักศึกษาเป็นอย่างมาก โดยเห็นได้จากเกณฑ์และตัวบ่งชี้ที่กำหนดว่า

... นักเรียนมีผลการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่ละรายวิชา แต่ละชั้นปี และวินิจฉัยผลผู้จบหลักสูตร ปวช.ปีที่ 3 และ ปวส.ปีที่ 2 ในแต่ละสาขาวิชา มีคะแนนผลสัมฤทธิ์เฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 2.50 เป็นจำนวนไม่น้อยกว่า ร้อยละ 50 ของผู้จบการศึกษา (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2541 : 11)

แต่จากสภาพความเป็นจริงนักเรียน นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาส่วนมากจะเข้ามาภายหลังจากสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลไม่ได้ หรือผู้ที่เข้ามามีผลการเรียนต่ำ ซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยของ จงจิตต์ อัสาริกา (2541 : 141) ที่ว่า “นักเรียนที่มีผลการเรียนสูง จะเลือกเรียนต่อสายสามัญมากที่สุดหรือสนใจเลือกสายอาชีพน้อยที่สุด ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ จะมีความสนใจศึกษาต่อสายอาชีพมากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนสูง” ฉะนั้น จะเห็นว่าเมื่อนักเรียนที่เข้ามาศึกษาในสายอาชีวศึกษา จะเป็นนักเรียนที่ไม่มีทางเลือกในการที่จะเข้าเรียน ทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนอาชีวศึกษาต่ำ ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยของคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ (2538 : 30) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการอาชีวศึกษา ปรากฏว่า

... คุณภาพของตลาดแรงงาน โดยเฉพาะระดับอาชีวศึกษาของภาคอุตสาหกรรมและบริการยังบกพร่องอยู่หลายประการ เช่น ด้านความรู้ ยังขาดทักษะด้านการเขียน การจัดทำรายงาน รวมทั้งด้านคอมพิวเตอร์และภาษาต่างประเทศ ส่วนด้านความชำนาญยังขาดทักษะและความชำนาญด้านช่างหรือวิชาชีพ ในอันดับสูงสุดจำเป็นที่จะต้องเพิ่มทักษะหรือการเรียนภาคปฏิบัติอย่างเข้มข้นในสถานศึกษา

จากคุณภาพแรงงานดังกล่าว โรงเรียนจึงจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการพัฒนาตนเองในทุก ๆ ด้าน เพื่อนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ 2.50 เช่น มีการพัฒนาหลักสูตร, พัฒนาการเรียนการสอน, พัฒนาสื่อการเรียนการสอน หรือสอนซ่อมเสริม และปรับเกรดให้นักเรียน เป็นต้น ซึ่งงานดังกล่าวนี้เป็นงานด้านวิชาการ ที่ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก แต่จากผลการวิจัยของ นิพนธ์ เมืองพระ (2532 : ค) พบว่า

งานบริหารด้านวิชาการ ยังมีการปฏิบัติกันน้อย โดยกลุ่มผู้บริหาร กลุ่มนักวิชาการกลุ่มประชาชน ให้ความสำคัญด้านวิชาการเป็นอันดับ 4 จาก 5 อันดับ คือ งานบริหารชุมชนงานบริหารบุคคล งานบริหารกิจการนักเรียน งานบริหาร งานวิชาการ และงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน เอกสารที่ส่งวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ เมื่อสภาพการบริหารงานวิชาการเป็นเช่นนี้ ทำให้เป็นที่น่าวิตกว่าคุณภาพของนักเรียนจะค่อยๆ ลดลง อาจทำให้เกิดปัญหาการว่างงานและไม่มีอาชีพ ซึ่งส่งผลกระทบต่อปัญหาทางด้านสังคม

เศรษฐกิจ การเมือง และการปกครองอย่างแน่นอนเพราะนอกจากโรงเรียนเอกชนแต่ละแห่งจะต้องแข่งขันกันเองแล้ว ยังต้องแข่งขันกับโรงเรียนรัฐบาลอีกด้วย โรงเรียนเอกชนแต่ละแห่งจึงต้องพัฒนาตนเองและสร้างศรัทธาให้เกิดขึ้นกับผู้ปกครองของนักเรียนเพื่อที่เขาจะได้ส่งบุตรหลานมาเรียนในโรงเรียนเอกชน (ชุมพล พูลภัทรชีวิน. 2532 : 98.)

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัย ซึ่งร่วมรับผิดชอบในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาถึงการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม โดยเลือกศึกษาเฉพาะเขตการศึกษา 3 ว่าแต่ละโรงเรียนมีการปฏิบัติงานด้านวิชาการทั้ง 7 ด้านเป็นอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับระดับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ในด้าน

- 1.1 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
- 1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.3 การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน
- 1.4 การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร
- 1.5 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 1.6 การบริหารงานห้องสมุด
- 1.7 การวัดผลและ ประเมินผล

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับระดับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 จำแนกตาม ตำแหน่ง ประสบการณ์ของผู้บริหาร และสาขาวิชาที่สอนของครูผู้สอน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับระดับการปฏิบัติการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3 แตกต่างกัน

2. ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการบริหารต่างกัน เกี่ยวกับระดับการปฏิบัติการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3 แตกต่างกัน

3. ความคิดเห็นของครูผู้สอนที่สอนสาขาชีพและวิชาสามัญ เกี่ยวกับระดับการปฏิบัติการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3 แตกต่างกัน

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษากาการบริหารงานวิชาการนั้นผู้วิจัย ได้ศึกษาขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ จากทฤษฎีและแนวความคิดของ ชารี มณีศรี (2525 : 65 - 66) ซึ่งได้เสนอแนวขอบข่ายการบริหารงานวิชาการไว้ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ นโยบาย และวิชาการบริหาร
2. หลักสูตรและประมวลการสอน
3. ตารางสอน
4. อุปกรณ์การสอน
5. แบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
6. การแบ่งหมุ่่นักเรียน
7. การนิเทศการสอน
8. การจัดห้องสมุดของผู้บริหารและครู
9. การวัดผลประเมินผล

นอกจากนี้ โกวิท วรพิพัฒน์ (2522 : 2) ได้ประมวลลักษณะงานวิชาการ ออกเป็น 7 อย่าง ดังนี้

1. หลักสูตร ซึ่งประกอบด้วย แผนการสอน ประมวลการสอน โครงการสอน คู่มือครู แบบเรียน และหนังสืออ่านประกอบ รวมทั้งจัดตารางสอน
2. วิธีสอนแบบต่าง ๆ เช่น วิธีการสอนแบบแก้ปัญหา แบบแบ่งกลุ่มกิจกรรมแบบอภิปราย แบบสืบสวนสอบสวน และอื่น ๆ
3. การพัฒนาการเรียนการสอน มีการจัดครูเข้าสอนในระดับต่าง ๆ การเตรียมครู การพัฒนาครู การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วยกิจกรรมในหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตร
5. สื่อการเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เช่น หนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ คู่มือ แบบเรียน อุปกรณ์การสอน
6. การนิเทศการสอน การนิเทศครูใหม่ การนิเทศครูเก่า การนิเทศภายใน
7. การวัดและประเมินผล การประเมินการสอนของครู การวัดผลการเรียนของนักเรียน ระเบียบการวัดผลและประเมินผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น ผู้ที่นำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ขออนุญาตเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ และสุธีระ ทานตะวัน (2521 : 153) ได้เสนอขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการไว้ 14

ด้าน คือ

1. งานเกี่ยวกับหลักสูตร
2. งานเกี่ยวกับประมวลการสอน
3. งานเกี่ยวกับการทำโครงการสอนเฉพาะ โรงเรียน
4. แผนการสอนวิชาต่าง ๆ
5. การจัดทำคู่มือครู
6. การพิจารณาแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
7. การทำตารางสอน
8. การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
9. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
10. การจัดครูเข้าสอน
11. การพัฒนาการสอน
12. การจัดทำอุปกรณ์การสอน
13. การวัดและประเมินผลการสอน
14. การนิเทศการสอน

จากหลักทฤษฎีและขอบข่ายการบริหารงานวิชาการดังกล่าว ผู้วิจัยได้สรุปแนวความคิดทั้ง 3 ท่าน แล้วแยกเป็นด้านต่าง ๆ 7 ด้าน ดังนี้

1. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
3. การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. การบริหารงานห้องสมุด
7. การวัดผล และประเมินผล

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูผู้สอนของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมที่เปิดสอนใน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ของ เขตการศึกษา 3 ใน 7 ด้าน ด้าน คือ หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียน การสอน การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร การจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร การบริหารงานห้องสมุด และการวัดผลประเมินผล จำนวน 39 โรงเรียน

1. ประชากร คือ ผู้บริหารและครูผู้สอน จำนวน 2,437 คน แบ่งเป็นผู้บริหาร 126 คน และครูผู้สอน 2,311 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารและครูผู้สอน จำนวน 673 คน แบ่งเป็นผู้บริหาร 126 คน และครูผู้สอน 547 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ตำแหน่ง

1.1.1 ผู้บริหาร

1.1.2 ครูผู้สอน

1.2 ประสบการณ์ของผู้บริหาร จำแนกเป็น

1.2.1 ต่ำกว่า 10 ปี

1.2.2 ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

1.3 วิชาที่สอนของครูผู้สอน จำแนกเป็น

1.3.1 วิชาชีพ

1.3.2 วิชาสามัญ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ในด้านต่อไปนี้

1. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
3. การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. การบริหารงานห้องสมุด
7. การวัดผลและประเมินผล

1.6 นิยามที่ใช้ในการวิจัย

1. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หมายถึง โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตการศึกษา 3

2. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้รับผิดชอบในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ได้แก่ อาจารย์ใหญ่ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชาช่างอุตสาหกรรม และหัวหน้าคณะวิชาพาณิชยกรรม

3. ครูผู้สอน หมายถึง ผู้ที่ได้รับการบรรจุให้เป็นครูผู้สอน และมีหน้าที่สอนประจำทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญในวิชาต่างๆ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

4. สายวิชา หมายถึง สายวิชาที่ครูผู้สอนปฏิบัติการสอนโดยแยกเป็น 2 สายวิชา คือ สายวิชาชีพ และ สายวิชาสามัญ

4.1 สายวิชาชีพ หมายถึง ครูผู้สอนในประเภทช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม ประเภทช่างอุตสาหกรรม ประกอบด้วย แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาช่างกลโรงงาน แผนกวิชาช่างเชื่อมโลหะแผ่น แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง แผนกอิเล็กทรอนิกส์ และแผนกวิชาช่างก่อสร้าง ประเภทพาณิชยกรรม ประกอบด้วย แผนกวิชาการบัญชี แผนกวิชาการตลาด แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ แผนกวิชาการเลขานุการ และแผนกวิชาธุรกิจโรงแรม

4.2 สายวิชาสามัญ หมายถึง ครูผู้สอนในหมวดวิชาพื้นฐานประกอบด้วย วิชาภาษาไทย วิชาสังคมศึกษา วิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาสุขศึกษาและวิชาพลศึกษา

5. ประสบการณ์ในการทำงาน หมายถึง ระยะเวลาที่รับตำแหน่งผู้บริหารโดยนับตั้งแต่ปีที่ได้รับการแต่งตั้งจนถึงปัจจุบัน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

5.1 ต่ำกว่า 10 ปี

5.2 ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

6. การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การจัดกิจกรรมทุกชนิดที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาการสอนของครู ให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพมากที่สุด แบ่งเป็น 7 ด้าน ดังนี้

6.1 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การวางแผนเพื่อนำหลักสูตรไปใช้ การจัดโครงสร้างการบริหารงานวิชาการ การอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การจัดการบริการวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร การจัดสภาพแวดล้อมอาคารและสถานที่ ฝึกปฏิบัติงานและการประเมินผลการใช้หลักสูตร

6.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านวิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการ ซึ่งได้แก่ การจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ กิจกรรมเสริมหลักสูตร การสอนซ่อมเสริม การฝึกงานของนักเรียน/นักศึกษา ห้องสมุด การแนะแนว การใช้ทรัพยากรและแหล่งวิชาการในท้องถิ่น

6.3 การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน หมายถึง วัสดุทุกชนิดที่นำมาใช้ ประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียน เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและให้เหมาะสมกับวิชาที่สอน ชั้นที่สอน วิชาของผู้เรียนและระดับความยากง่าย รวมทั้งต้องประหยัดทั้งแรงงานเงินตรา และเวลา

6.4 การนิเทศและการพัฒนาบุคลากรทางการสอน หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ในการปรับปรุงการเรียนการสอนของครูให้ดียิ่งขึ้น ได้แก่ การประชุมนิเทศ ครูใหม่ การจัดประชุมก่อนเปิดภาคเรียน การสอนในชั้นเรียน การเยี่ยมชั้นเรียน การสาธิตการสอน การให้คำปรึกษาเป็นรายคน หรือรายหมู่ การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ การอบรมครู การสัมมนาเกี่ยวกับหนังสือที่มีคุณค่าทางวิชาการ การสนับสนุนให้ไปฝึกงาน และศึกษาเพิ่มเติมและสนับสนุนให้ครูค้นคว้าสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ ในการจัดการเรียนสอนให้มีประสิทธิภาพ

6.5 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง บรรดากิจกรรมทั้งหมดที่โรงเรียนได้จัดขึ้น เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียน และเป็นการส่งเสริมหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

6.6 การบริหารงานห้องสมุด หมายถึง การจัดแหล่งค้นคว้า เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนของนักเรียนและครูตามหลักสูตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดรักการอ่าน รู้จักค้นคว้าด้วยตนเอง ห้องสมุดที่ดีจะต้องดำเนินการต่าง ๆ เช่น การจัดเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวก จัดหาหนังสือวัสดุที่จำเป็น งบประมาณ บรรณารักษ์ที่มีความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด สถานที่ที่เป็นสัดส่วน เพื่อส่งเสริมการศึกษาด้วยตนเอง

6.7 การวัดผลและประเมินผล หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวกับการประเมินค่าความเจริญก้าวหน้าของผู้เรียนต่อจุดประสงค์ของหลักสูตร ได้แก่ การกำหนดนโยบายวางแผนปฏิบัติในการวัดผล การจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ การส่งเสริมครูให้ครูมีความสามารถในเรื่องการวัดผล การกำหนดเกณฑ์ และระยะเวลาการมอบหมายหน้าที่ในการดำเนินการวัดผล การนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาประเมินผลการเรียนการสอนการติดตามผลนักเรียนนักศึกษาที่จบการศึกษาไปแล้ว ตลอดจนดำเนินงานอื่น ๆ เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีต่อการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 นั้น ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอเป็น 3 หัวข้อดังนี้

2.1 การจัดอาชีวศึกษา

2.1.1 ความหมายของการอาชีวศึกษา

2.1.2 หลักพื้นฐานของการอาชีวศึกษา

2.2 การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

2.3 การบริหารงานวิชาการ

2.3.1 ความหมายของการบริหารงานวิชาการ

2.3.2 กระบวนการบริหารงานวิชาการ

2.3.3 ขอบข่ายการบริหารงานวิชาการ

2.3.4 การบริหารงานวิชาการ แบ่งเป็น 7 ด้าน

2.3.4.1 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

2.3.4.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.3.4.3 การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

2.3.4.4 การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

2.3.4.5 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.3.4.6 การบริหารงานห้องสมุด

2.3.4.7 การวัดผลและ ประเมินผล

2.1 การจัดอาชีวศึกษา

2.1.1 ความหมายของการอาชีวศึกษา

การอาชีวศึกษา ถือว่าเป็นการศึกษาที่สำคัญยิ่งส่วนหนึ่ง เพราะเป็นการศึกษาที่เน้นหนักในด้านอาชีวศึกษาสาขาต่าง ๆ ช่วยให้บุคคลมีความรู้ความสามารถและทักษะในการประกอบอาชีพได้ ทั้งอาชีพอิสระและอาชีพในหน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งนี้ นักวิชาการทางการศึกษา ได้ให้ความหมายของการอาชีวศึกษาไว้หลายท่าน ดังนี้ นำไปใช้

ธีรวุฒิ บุญโสภณ.(2536 : 3) กล่าวถึง ความหมายของการอาชีวศึกษาไว้ว่า

การอาชีวศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษาเพื่อเตรียมทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ สำหรับอาชีพหนึ่งหรือกลุ่มอาชีพ โดยจัดเป็นกระบวนการศึกษาที่มุ่งพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลในด้านทักษะ หรือความชำนาญงาน (Psychomotor Domain) ด้านความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Domain) และด้านเจตคติ (Affective Domain) เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพที่ตนเองเลือกเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิเวก ปานพุดพิพงส์ (2530 : 77) กล่าวว่า การอาชีวศึกษา หมายถึง การศึกษาวิชาชีพที่มุ่งให้การศึกษ การฝึกกำลังคนระดับต่าง ๆ ตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม การศึกษาวิชาชีพนี้อาจดำเนินการได้ ทั้งในระบบโรงเรียน กล่าวคือ มีหลักสูตรกำหนดเวลาเรียนไว้แน่นอน หรือดำเนินการนอกระบบโรงเรียน เช่น มีความรู้จากพ่อแม่ จากการฝึกอบรม ทำงานในโรงงาน จากคำแนะนำส่งเสริมจากหน่วยงานเอกชนหรือราชการ เป็นต้น

พจน์ สะเพียรชัย (2529 : 77) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดอาชีวศึกษาว่า เป็นการศึกษาเพื่ออาชีพ เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นวิชาการงานและอาชีพ ให้มีความสามารถและทักษะประกอบอาชีพ

บุศรินทร์ ปัทมาคม (2527 : 20) ให้แนวคิดไว้ว่า การอาชีวศึกษา คือ การให้พื้นฐานวิชาชีพ ซึ่งประกอบด้วยความรู้ ความชำนาญที่เกิดประโยชน์ต่อสังคมและเศรษฐกิจ การอาชีวศึกษาของประเทศใดก็ตามจะต้องจัดให้อยู่บนพื้นฐานของสังคมและสอดคล้องกับแนวทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น

สรุปได้ว่า การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาเพื่ออาชีพ ตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะให้เกิดความรู้ ความชำนาญ สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ในองค์กรต่าง ๆ และอาชีพอิสระ มีความก้าวหน้าในอาชีพ ช่วยพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศได้

จุดประสงค์ของการจัดอาชีวศึกษา

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่ออาชีพต่าง ๆ
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในอาชีพและสามารถจะทำงานได้
3. เพื่อช่วยผู้ที่มีโอกาสน้อยหรือพวกที่ออกกลางคัน (Drop out) ได้มีทักษะทางอาชีพ
4. เพื่อช่วยให้ประเทศได้มีคนทำงานระดับกลาง
5. เพื่อช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

6. เพื่อช่วยพวกเสียเปรียบ (Disadvantaged) และพวกที่ต้องช่วยพิเศษ (Handicapped) ได้มีโอกาสทำอาชีพและอยู่ในสังคมได้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2527 : 656)

2.1.2 หลักพื้นฐานของการอาชีวศึกษา

ไม่ว่าการอาชีวศึกษาจะผลิตกำลังคนระดับใดเพื่อป้อนตลาดแรงงานส่วนไหน การอาชีวศึกษาจะยึดหลักการพื้นฐานที่สำคัญสองประการ คือ

1. ผู้สอนและผู้เรียนทางอาชีวศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ และเข้าใจบทบาทสำคัญของการอาชีวศึกษา จึงจะทำให้การอาชีวศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ ฉะนั้นโปรแกรมการอาชีวศึกษาแขนงต่าง ๆ จึงต้องจัดดำเนินการภายใต้หลักการและความมุ่งหมายของการให้ผู้สำเร็จการศึกษาได้ทำงาน และมีงานทำตามที่ได้ศึกษาอบรมไป จึงจะทำให้การอาชีวศึกษาเป็นไปอย่างมีเป้าหมายและทิศทาง (วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์. 2526 : 1-2)

การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาวิชาชีพที่มุ่งผลิตกำลังคนในระดับต่าง ๆ กัน ตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม การอาชีวศึกษาผลิตคนที่มีคุณภาพย่อมเป็นกำลังสำคัญ ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้แก่ชาติ กำลังคนที่ผลิตโดยการอาชีวศึกษาแบ่งออกได้เป็น 4 ระดับ ดังนี้ คือ

1. ช่างกึ่งฝีมือ (Semi Skilled Worker) จัดเป็นผู้มีความรู้ขั้นพื้นฐานของงานช่างสามารถปฏิบัติงานช่างได้แต่ไม่จำเป็นต้องมีฝีมือ ได้แก่ ฝึกงานระยะสั้น โดยไม่ต้องการความรู้ทางทฤษฎีหรือพวกประเภทแรงงาน ที่ปฏิบัติงานจนมีประสบการณ์ก็สามารถเป็นช่างกึ่งฝีมือได้ เช่น ช่างพันโคนาโม, ช่างเดินสายไฟ

2. ช่างฝีมือ (Skilled Worker) เป็นผู้มีความรู้ในเรื่องการทำงานเป็นอย่างดีมีความละเอียดรอบคอบ ให้คุณภาพในผลงาน มีความรักและอดทนต่องานช่าง ผ่านการอบรมมาแล้วเป็นเวลานาน จนเกิดความชำนาญ มีความรู้ทางทฤษฎีบ้าง เพียงเพื่อนำไปเสริมงานปฏิบัติ เช่น ในงานช่างไฟฟ้า รู้เรื่องกฎทางไฟฟ้า หรือในงานเครื่องยนต์ รู้เรื่องการวัดกำลังอัดและการใช้เครื่องมือ รู้เรื่องแรงสำหรับงานก่อสร้าง เป็นต้น นอกจากนี้ก็รู้เรื่องคณิตศาสตร์เบื้องต้น และวิทยาศาสตร์พื้นฐาน

3. ช่างเทคนิค (Technician) ระดับอนุปริญญาหรือระดับเทคนิค ทำหน้าที่รอง มาจากระดับปริญญา หน้าที่ของช่างเทคนิค เป็นผู้คอยดูแลและการทำงานของช่างฝีมือ คอยให้คำปรึกษาและแนะนำ มีความรู้เรื่องงานปฏิบัติเป็นอย่างดี โดยต้องมีความรู้ในทฤษฎีช่างมากพอที่จะแก้ปัญหาทางงานปฏิบัติของช่างฝีมือ แต่ไม่จำเป็นต้องมีฝีมือในการปฏิบัติ ลักษณะงานของงานช่างเทคนิคที่จะเข้าใจง่าย ๆ เช่น งานทดสอบ งานตรวจเช็ค งานควบคุมเป็นเจ้าหน้าที่ทางเทคนิค เช่น เทคนิคช่างยนต์ เป็นต้น

4. วิศวกรหรือระดับวิชาชีพชั้นสูง (Professional) เป็นการเรียนในระดับปริญญาเป็นพวกที่ความต้องการความรู้ทางด้านทฤษฎี โดยทำงานเกี่ยวกับการคิดคำนวณ วิเคราะห์ วิจัย เป็นผู้ออกแบบแผนผลิต เช่น เป็นผู้ออกแบบเครื่องรับ เครื่องส่งวิทยุ ออกแบบและคำนวณโครงสร้างอาคาร

เป็นนักคิดและปรับปรุง ไม่ต้องการความรู้ทางด้านฝีมือ เช่น วิศวกรเครื่องกล เป็นต้น (จรรยา
ชูลาภ. 2524 : 329-330)

2.2 การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 โรงเรียนเอกชน มี 3
ลักษณะ คือ

1. โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือหลักสูตรที่ได้รับ
อนุมัติจากกระทรวงศึกษา และจัดเป็นรูปแบบการศึกษาในระบบโรงเรียน
2. โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือหลักสูตรที่ได้รับ
อนุมัติจากกระทรวงศึกษา และจัดเป็นรูปแบบการศึกษานอกระบบโรงเรียน
3. โรงเรียนที่จัดให้การศึกษาแก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย
สติปัญญา หรือจิตใจ ที่จัดเป็นรูปแบบการศึกษาพิเศษ หรือโรงเรียนที่จัดให้การศึกษาแก่บุคคลผู้
ยากไร้หรือผู้เสียเปรียบทางการศึกษาในลักษณะต่าง ๆ ที่จัดเป็นรูปแบบการศึกษาสงเคราะห์

สำหรับโรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษา เป็นโรงเรียน
เอกชนตามมาตรา 15 (1) ที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือหลักสูตรที่
ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ ประเภทอาชีวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพ (ปวช.) ระดับอุดมศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) หรือหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

หลักสูตรที่ใช้จัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา ดังกล่าว
ขณะนี้ มี 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษาศึกษา และหลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยี
ราชมงคล ดังนี้

หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา ได้แก่

- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538
- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค พุทธศักราช 2533
- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540
- หลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้แก่
- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2538

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ของสถาบันวิจัยและพัฒนา การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้ง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2535

สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม

- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2536
สายวิชาบริหารธุรกิจ
- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช
2536 สายวิชาบริหารธุรกิจ

ประเภทวิชาของการอาชีวศึกษา แบ่งออกเป็น 6 ประเภทวิชา

1. เกษตรกรรม
2. พณิชยกรรม
3. คหกรรม
4. ศิลปหัตถกรรม
5. อุตสาหกรรม
6. คนตรีและนาฏกรรม

2.3 การบริหารงานวิชาการ

2.3.1 ความหมายของการบริหารงานวิชาการ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของงานวิชาการไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้
ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 16) ได้ให้ความหมายของการบริหารงานวิชาการว่า
หมายถึง การบริหารสถานศึกษา โดยมีการจัดกิจกรรมทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุง
พัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน

หวน พิณรุฬพันธ์ (2528 : 45) ให้ความหมายว่า การบริหารงานวิชาการเป็นการดำเนินงาน
งานที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยตรง ซึ่งครอบคลุมเกี่ยวกับหลักสูตร แผนการสอน การนิเทศ
การสอน ตารางสอน สื่อการสอนหรือเทคโนโลยีทางการสอน การปรับปรุงการเรียนการสอน
ห้องสมุดและการประเมินผลการศึกษา เป็นต้น

เอกชัย กีสุขพันธ์ (2527 : 151) ได้กล่าวถึงการบริหารงานวิชาการว่าการบริหารงานวิชา
การ หมายถึง การดำเนินงานทุกชนิด เพื่อจะส่งเสริมพัฒนาหรือปรับปรุงการเรียนการสอนของโรง
เรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็งานที่เกี่ยวข้องกับครูหรือนักเรียน

ภิญโญ สาธร (2526 : 324) ได้กล่าวถึงการบริหารงานวิชาการไว้ว่า ผู้บริหารการศึกษา
โดยทั่วไปควรกระจายอำนาจและความรับผิดชอบไปให้ครูทุกคนได้มีส่วนร่วมในการบริหารงาน
วิชาการ ผู้บริหารควรใช้เทคนิคในการกระตุ้นเตือนให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนทุกคนขยัน
ขันแข็งในการทำงานอย่างเต็มใจและอดทน เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆก็ตาม สุมิตร คุณานุกร (2523 : 157) ให้ทัศนะว่า งานวิชาการในโรงเรียนหาได้มีความหมาย
แคบ ๆ อย่างที่เข้าใจทั่ว ๆ ไป ถึงการเรียนการสอนในห้องเรียนเท่านั้น ไม่ แต่ยังหมายถึงกิจกรรม
ทุกสิ่งทุกอย่างในโรงเรียนก่อให้เกิดความรู้และการศึกษาของเด็ก

ก้าน หล้าคอม (2521 : 20) ให้ความเห็นว่า การบริหารงานวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญยิ่ง ผู้บริหารต้องรับผิดชอบ มีความรู้และความเข้าใจ

จากความหมายของงานวิชาการที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่า

การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การดำเนินการทุกอย่างทางวิชาการอันจะทำให้การใช้หลักสูตร และการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพตรงตามเป้าหมายทางการศึกษา

2.3.2 กระบวนการบริหารงานวิชาการ

ในการดำเนินงานทุกงาน ถ้าผู้บริหารของหน่วยงาน ได้ดำเนินงานไปตามลำดับขั้นตอนของกระบวนการบริหารแล้ว งานนั้นก็จะมีโอกาสสำเร็จ และบรรลุจุดหมายได้เป็นอย่างดี ในการบริหารงานด้านวิชาการก็เช่นกัน มีนักการศึกษาและหน่วยงานทางการศึกษา ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานไว้ ดังนี้

สมพงษ์ เกษมสิน (2526 : 10) ได้กล่าวว่า กระบวนการบริหารมีขั้นตอน ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการคาดการณ์ (Forecasting) การกำหนดวัตถุประสงค์ (Set Objective) การพัฒนาวิธีการ (Develop Strategies) ในการวางแผนโดยจำแนกแผนออกเป็นโครงการ (Program) กำหนดงบประมาณ (Budget) และแนวปฏิบัติ (Procedure) ตลอดจนต้องต้นตัว ปรับปรุงนโยบาย (Policy) ให้สอดคล้องและทันกับเหตุการณ์เสมอ

2. การจัดองค์การ (Organize) ซึ่งเกี่ยวกับการจัดโครงสร้างขององค์การ (Organization Structure) การสร้างขอบเขตของงานและความสัมพันธ์ของงานต่าง ๆ การกำหนดตำแหน่งที่ ตลอดจนการกำหนดคุณสมบัติที่ต้องการ ตำแหน่งนั้น ๆ การดำเนินการขั้นนี้ เป็นการดำเนินงานให้ประสานสอดคล้อง เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. การจัดเจ้าหน้าที่ (Staff) เป็นขั้นตอนเกี่ยวกับการเลือกสรร (Select) ปฐมนิเทศ (Orientation) การฝึกอบรม (Training) การพัฒนาบุคคล (Personal Development) เพื่อให้บุคคลที่ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ มีความรู้ เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ความรับผิดชอบที่มีอยู่

4. การอำนวยการ (Direct) การบริหารขั้นนี้เป็นหน้าที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ (Decision Making) การมอบหมายหน้าที่การงาน การจูงใจ (Motivation) การประสานงาน (Co-ordination) การจัดให้มีส่วนร่วม (Participation) ในการปฏิบัติงานเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในการสร้างสรรค์ ความเจริญก้าวหน้าให้แก่องค์การ

5. การควบคุม (Control) ในการควบคุมงานนั้นจะต้องกำหนดระบบการรายงาน (Establish reporting system) พัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงาน (Develop- Performance Standard) การวัดผลงาน (Measurement result) ดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่อง (Correct) ทั้งนี้เพื่อให้งานดำเนินไปโดยถูกต้อง

ฉะนั้นผู้บริหารสถานศึกษาต้องถือว่าเป็นบุคคลสำคัญที่สุดของสถานศึกษา มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการเป็นผู้นำให้บุคลากรในสถานศึกษาร่วมมือกันปฏิบัติงานให้บรรลุ

จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาจึงควรมีบทบาทและหน้าที่ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการบริหารงานวิชาการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาและความต้องการผู้บริหารสถานศึกษาควรศึกษาข้อมูลต่าง ๆ เช่น

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. จำนวนนักเรียน
3. ยอดรวมแสดงผลการสอบรายปี
4. สถิติการมาเรียนของนักเรียน
5. จำนวนและอัตราซ้ำชั้นของนักเรียน
6. สื่อการเรียนการสอนประจำห้องเรียน
7. จำนวนและประเภทสื่อในห้องสมุด
8. ลักษณะการสอน งานเลือก
9. ลักษณะประเภทของการนิเทศภายใน
10. ลักษณะและประเภทของการสอนซ่อมเสริม
11. โครงการต่าง ๆ ส่งเสริมวิชาการ
12. อื่น ๆ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้่นวางแผนงานวิชาการ เป็นขั้นที่นำเอาข้อมูลจากศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหา และความต้องการของงานวิชาการมาวางแผนแก้ปัญหา ในรูปของแผนงานและโครงการ ผู้บริหารสถานศึกษา ควรดำเนินการให้เสร็จสิ้นก่อนเปิดเรียนปีการศึกษาใหม่ หรือก่อนดำเนินการปฏิบัติงาน ได้แก่ งานดังต่อไปนี้

1. การจัดทำแผนงานและโครงการวิชาการประจำปี
2. การจัดทำปฏิทินปฏิบัติงาน
3. การจัดทำแผนการสอน
4. การจัดตารางสอน
5. การจัดทำบันทึกการสอน
6. การจัดครูเข้าสอน
7. การจัดนักเรียนเข้าชั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับอาจารย์และบุคลากรในสถานศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำออกไปใช้ในที่อื่นได้
 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับอาจารย์และบุคลากรในสถานศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำออกไปใช้
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
 ต่อไปนี้

1. ตรวจสอบการเตรียมการสอนหรือบันทึกการสอน
2. ให้ครูเข้าปฏิบัติการสอนตรงตามเวลา

3. ควบคุม กำกับ ติดตาม และนิเทศ ให้ครูดำเนินการเรียนการสอนให้เป็นไปตามแผนการสอนหรือคู่มือครู

4. จัดครูเข้าสอนแทน ในกรณีครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชาไม่มาปฏิบัติการ สอน ควบคุมดูแล ให้ครูจัดสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนอ่อน และจัดสอนเสริมนักเรียนที่เรียนเก่ง

5. สนับสนุนให้ครูจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนให้สมบูรณ์ ยิ่งขึ้นควบคุม ติดตาม ให้ครูที่รับผิดชอบ และโครงการงานวิชาการ ได้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามปฏิทินปฏิบัติงาน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล การประเมินผลงานวิชาการเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งทั้งนี้ เพื่อให้ทราบว่าการดำเนินงานมีประสิทธิภาพเพียงใด เป็นไปตามวัตถุประสงค์และสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ การประเมินผลงานมี 3 ระยะ คือ การประเมินก่อนดำเนินงาน การประเมินระหว่างดำเนินงาน และการประเมินเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาดำเนินงาน

การประเมินผลก่อนและระหว่างดำเนินการเป็นไปเพื่อแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงาน และการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดโครงการเป็นไปเพื่อให้ทราบข้อมูลย้อนกลับ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนดำเนินงานในระยะต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 : 5-7)

การบริหารงานวิชาการจะดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องอาศัยผู้บริหารที่มีความรู้ ความสามารถบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับงานวิชานั้น ได้แก่ ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าแผนกวิชา หัวหน้างาน และครู-อาจารย์

กรมอาชีวศึกษา(2529 : 6-11) ได้กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในการบริหารงานวิชาการ ในสถานศึกษาไว้ดังนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษา มีอำนาจหน้าที่ และรับผิดชอบในการบริหารสถานศึกษาตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายหรือระเบียบแบบแผน ดังต่อไปนี้

1.1 อนุมัติผลการสอบทุกระดับการศึกษาในสถานศึกษา และรายงาน การเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา ให้กรมอาชีวศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันอนุมัติผลการสอบ

1.2 นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษามาใช้ และเผยแพร่ให้ผู้บังคับบัญชา เพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอน และการปฏิบัติในสถานศึกษา

2. ผู้บริหารสถานศึกษาฝ่ายวิชาการ มีหน้าที่ในการบริหารงานวิชาการ ดังนี้

2.1 ควบคุมดูแลการเรียนการสอน การฝึกอบรม

2.2 การจัดโปรแกรมการเรียนการสอน

2.3 การวัดผลการศึกษา

2.4 ควบคุมดูแลงานหลักสูตรและการสอนด้านสื่อการเรียนการสอนงานวัดผล การสอนงานวัดผลประเมินผลด้านห้องสมุด

3. หัวหน้าคณะวิชา มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังต่อไปนี้

3.1 ควบคุมดูแลการเรียนการสอนในคณะให้เป็นไปตามหลักสูตร

3.2 จัดตารางสอนของคณะ

3.3 ติดตามและแนะนำการทำโครงการสอน คู่มือครู ใบบาง ให้สอดคล้องกับ หลักสูตรและแผนการเรียน

3.4 สนับสนุนให้มีการพัฒนาการสอน การใช้อุปกรณ์การสอน การสร้างตำราและ เอกสารช่วยสอนต่าง ๆ

3.5 ดูแลรักษา จัดหา วัสดุอุปกรณ์ เครื่องจักรเครื่องมือ ให้ใช้งานได้เป็นปกติ

3.6 รับผิดชอบดูแลทรัพย์สินของสถานศึกษาที่ได้รับมอบหมาย

3.7 ประสานงานระหว่างแผนกวิชาต่าง ๆ และให้ความร่วมมือกับงานอื่น ๆ ใน สถานศึกษา

4. หัวหน้าแผนกวิชา มีหน้าที่และรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

4.1 จัดตารางสอนรวมและตารางสอนส่วนบุคคลของแผนกวิชา

4.2 จัดหา เตรียมบริการ วัสดุ ครุภัณฑ์ อุปกรณ์การศึกษา

4.3 ควบคุมการใช้วัสดุการศึกษาให้เป็นไปตามใบบางและประหยัด

4.4 จัดทำโครงการสอน เพื่อขออนุมัติก่อนเปิดภาคเรียนและติดตามดูแล ให้มีการฝึก ภาคปฏิบัติเป็นไปตามโครงการสอนที่ได้รับอนุมัติแล้ว

4.5 ติดตามดูแลการเรียนการสอนในแผนกให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทาง ราชการ

4.6 แก้ปัญหาเกี่ยวกับการสอนร่วมกับครู-อาจารย์ ประจำวิชา

5. หัวหน้างานหลักสูตรและการสอน มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

5.1 เก็บรักษาและให้ข้อมูลด้านหลักสูตรทั้งหมด

5.2 ประสานงานกับแผนกวิชาเกี่ยวกับหลักสูตรและการสอน

5.3 จัดทำแผนการเรียนการสอนตามหลักสูตรทุกระดับชั้น

5.4 จัดทำบัญชีวิชาเลือกทุกหลักสูตร ทุกระดับชั้น

5.5 ดูแลรักษาและรับผิดชอบทรัพย์สินของสถานศึกษาที่ได้รับมอบหมาย

6. หัวหน้างานสื่อการเรียนการสอน มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

6.1 ส่งเสริม สนับสนุน ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกแก่ครู-อาจารย์ ที่ ประสงค์จะทำเอกสาร ประกอบการสอน ตำราเรียน

6.2 รวบรวมผลงานของแต่ละวิชาให้เป็นรูปเล่ม จัดทำแผ่นปลิวจุลสาร หรือวารสาร ทางวิชาการ เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนการสอนทาง ด้านวิชาการและเป็นการเผยแพร่ความรู้

และเทคโนโลยีสมัยใหม่

6.3 เสนอแนะหนังสือที่มีคุณค่าต่อการสอน เผยแพร่ เอกสารหรือตำราที่ดีเด่นของผู้สอนและแต่ละสาขาวิชาให้เป็นที่รู้จักทั่วไป

6.4 จัดหาวัสดุ อุปกรณ์ทางการศึกษา โสตทัศนูปกรณ์ เพื่อใช้ในการเรียน การสอน ตามความเหมาะสม

6.5 บริการสื่อการเรียนการสอนแก่ครู-อาจารย์ นักเรียนนักศึกษา ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษา

6.6 รับผิดชอบ เก็บ รวบรวม ดูแล บำรุงรักษา วัสดุ อุปกรณ์ โสตทัศนูปกรณ์

6.7 ให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น และข้อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้วัสดุอุปกรณ์ โสตทัศนูปกรณ์

7. หัวหน้างานวัดผลและประเมินผล มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังต่อไปนี้

7.1 จัดหาแบบพิมพ์ที่เกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการเรียนจัดทำเอกสาร จัดหาข่าวสารที่เป็นความรู้เกี่ยวกับการวัดผล และประเมินผลการเรียน เพื่อเผยแพร่ให้ครู-อาจารย์ ได้ทราบทั่วกัน

7.2 ศึกษาระเบียบ คำถาม ความเคลื่อนไหว ความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการเรียนอยู่เสมอ

7.3 ดูแลให้ครู-อาจารย์ ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการวัดผลและประเมินผลให้ถูกต้อง

7.4 พิจารณาตัดสินปัญหาเกี่ยวกับการ โอนผลการเรียน การวัดผลและการประเมินผล การเรียน

7.5 ส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ที่ผ่านการอบรมหรือการศึกษาทางการวัด ผลประเมินผล การเรียน ได้มีบทบาทในการพัฒนาการวัดผลและประเมิน ผลการเรียน

7.6 ตรวจสอบการให้ระดับคะแนนของครู-อาจารย์ ก่อนที่จะส่ง ไปยังผู้บริหาร สถานศึกษา เพื่ออนุมัติผลการสอบ

7.7 ดำเนินการวิเคราะห์ข้อทดสอบและจัดทำข้อสอบมาตรฐาน

7.8 เก็บรักษาเอกสารและหลักฐานการประเมินผลการเรียนและเอกสารอื่นตามความจำเป็นที่ต้องใช้เกี่ยวกับงานวัดผลและประเมินผลการเรียน

7.9 ดำเนินการเกี่ยวกับการทำลายเอกสาร และวัดผลและ ประเมินผลที่หมดความจำเป็นแล้ว

8. หัวหน้างานห้องสมุด มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

8.1 จัดหาหนังสือเข้าห้องสมุดให้สอดคล้องกับหลักสูตรการเรียนการสอนใน เอกสารนี้เป็นเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนใน หน่วยงานหรือหน่วยงานอื่น ๆ ในเขตพื้นที่การศึกษา ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม หากมีให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8.2 ประสานงานกับงานสื่อการเรียนการสอน เพื่อเก็บรวบรวม หนังสือเอกสาร คู่มือ การเรียนการสอน ใบงาน หรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งสถานศึกษาผลิตขึ้น

8.3 วิเคราะห์เลขหมู่หนังสือและจัดทำเครื่องช่วยค้น(บรรณานุกรม, บรรณานุกรม ฯลฯ) เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้

8.4 ให้บริการวัสดุพิมพ์ด้านความรู้และข้อมูล

8.5 ให้บริการทางวิชาการเพื่อการค้นคว้าวิจัย

8.6 สอนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าในห้องสมุด

8.7 พัฒนาทรัพยากรห้องสมุดด้านบุคลากร วัสดุสิ่งพิมพ์หรืออื่นๆ

8.8 กำหนดระเบียบการใช้และการควบคุมดูแลห้องสมุด

9. ครู-อาจารย์ มีหน้าที่ความรับผิดชอบดังต่อไปนี้

9.1 ทำแผนการสอนหรือ โครงการสอนและบันทึกการสอน

9.2 ทำการสอนและอบรมความรู้แก่นักเรียนนักศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตร และความต้องการของตลาดแรงงาน

9.3 ให้บริการทางการศึกษา ส่งเสริมการเรียนการสอนให้สนองนโยบายอาชีวศึกษาครบวงจร ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง นักเรียน นักศึกษา

9.4 รับผิดชอบปกครองดูแลความประพฤติ การรักษาวินัยและสุขภาพ และดูแลการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียน นักศึกษา

9.5 ศึกษาค้นคว้ารวบรวมวิทยาการและประสบการณ์ใหม่ๆ ในสาขาที่เกี่ยวข้อง

9.6 จัดทำสื่อการเรียนการสอนใหม่ ๆ ใช้และเก็บรักษาสื่อการเรียนการสอนและเครื่องมืออุปกรณ์อื่น ๆ อย่างถูกต้อง

9.7 รักษาวินัยและประพฤติดนเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียน นักศึกษา

9.8 นิเทศหรือช่วยนิเทศในสาขาที่รับผิดชอบงานวิชาการกลุ่มสถานศึกษา

9.9 ให้คำแนะนำและแนะแนวต่าง ๆ แก่นักเรียน นักศึกษาหรือผู้ปกครอง

9.10 ให้บริการแก่ผู้ปกครอง นักเรียน นักศึกษา และชุมชนในด้านวิชาการ และด้านอื่น ๆ

9.11 วิจัยและปรับปรุงการเรียนการสอนให้เน้นการประกอบอาชีพอิสระเชิงธุรกิจและอุตสาหกรรม

สรุป กระบวนการบริหารงานวิชาการ เป็นกระบวนการที่ผู้บริหารจะต้องกระจายอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบไปให้ครูทุกคน ผู้บริหารมีหน้าที่คอยกระตุ้น และสนับสนุนให้บุคลากรผู้ได้รับมอบหมายอำนาจหน้าที่ ในการปฏิบัติในระดับต่าง ๆ ให้ปฏิบัติหน้าที่ให้สมบูรณ์ที่สุด ผู้มีหน้าที่ทางวิชาการได้แก่ ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าแผนกวิชา และครู-อาจารย์ ผู้ทำหน้าที่ในระดับการสอน ขบวนการในการบริหารงานวิชาการครอบคลุมถึงการกำหนดนโยบายและเป้าหมายของสถานศึกษา การวางแผนวิชาการให้ปฏิบัติ การวินิจฉัยสั่งการเกี่ยวกับงานวิชาการ การมอบหมายงานลดหลั่นเป็นขั้นตอนจากผู้บริหารไปยังผู้สอน

การประสานงานให้เกิดความรับผิดชอบสอดคล้องกับการเลือกครูเข้าสอนในแต่ละวิชา การควบคุมบังคับบัญชาให้ปฏิบัติตามหน้าที่ การวัดและประเมินผลงานวิชาการ

2.3.3 ขอบข่ายการบริหารงานวิชาการ

การบริหารงานวิชาการเป็นลักษณะหนึ่งของงานการบริหารสถานศึกษาซึ่งได้มีผู้ให้ขอบข่ายของงานวิชาการไว้ ดังนี้

ชารี มณีศรี (2525 : 65-66) ได้เสนอแนวขอบข่ายการบริหารงานวิชาการไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ นโยบาย และวิชาการบริหาร
2. หลักสูตรและประมวลการสอน
3. ตารางสอน
4. อุปกรณ์การสอน
5. แบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
6. การแบ่งหมุ่่นักเรียน
7. การนิเทศการสอน
8. การจัดห้องสมุด
9. การวัดผลประเมินผล

โกวิท วรพิพัฒน์ (2522 : 2) ได้กล่าวไว้ในการสัมมนาบทบาทผู้บริหารสถานศึกษาในอนาคตว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมีขอบข่าย ดังนี้

1. หลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอน ประมวลการสอน โครงการสอนคู่มือครู แบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบรวมทั้งจัดตารางสอน
2. วิธีการสอนแบบต่าง ๆ เช่น วิธีการสอนแบบแก้ปัญหา แบบแบ่งกลุ่มกิจกรรม แบบอภิปราย แบบสืบสวนสอบสวน และอื่น ๆ
3. การพัฒนาการเรียนการสอน มีการจัดครูเข้าสอนในระดับต่าง ๆ การเตรียมครู การพัฒนาครู การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วย กิจกรรมในหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตร
5. สื่อการเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เช่น หนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ คู่มือ แบบเรียน อุปกรณ์การสอน
6. การนิเทศการสอน การนิเทศครูใหม่การนิเทศครูเก่า การนิเทศภายใน
7. การวัดผลประเมินผล การประเมินการสอนของครู การวัดผลการเรียนรู้ของนักเรียน ระเบียบการวัดผลและประเมินผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่สามารถนำเนื้อหาไปใช้
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตีพิมพ์ลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุธีระ ทานตวนิช (2521 : 153) ได้กล่าวถึงขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ ที่ผู้
บริหารโรงเรียนต้องดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ จึงได้เสนอแนะขอบข่ายของการ
บริหารงานวิชาการไว้ ดังนี้ คือ

1. งานเกี่ยวกับหลักสูตร
2. งานเกี่ยวกับประมวลการสอน
3. งานเกี่ยวกับการนำโครงการสอนเฉพาะโรงเรียน
4. แผนการสอนวิชาต่าง ๆ
5. การจัดทำคู่มือครู
6. การพิจารณาแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
7. การทำตารางสอน
8. การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
9. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
10. การจัดครูเข้าสอน
11. การพัฒนาการสอน
- 1.2 การจัดทำอุปกรณ์การสอน
- 1.3 การวัดผลประเมินผลการสอน
- 1.4 การนิเทศการสอน

เมื่อพิจารณาถึงขอบข่ายของงานวิชาการ จากแนวความคิดของนักการศึกษาหลายท่าน
ดังกล่าวแล้วนั้น จึงขอสรุปเป็นงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม
และพาณิชยกรรม ออกเป็น 7 ด้าน ดังนี้

1. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
2. กิจกรรมการเรียนการสอน
3. การจัดสื่อ วัสดุอุปกรณ์การสอน
4. การนิเทศและการพัฒนานุเคราะห์
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. การบริหารงานห้องสมุด
7. การวัดผลและประเมินผล

2.3.4 การบริหารงานวิชาการ

การบริหารงานวิชาการ แบ่งงานออกเป็น 7 ด้าน ได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.4.1 **หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้** หลักสูตรอาชีวศึกษาที่เปิดสอนโดยทั่วไปมี 2 ประเภท คือ

1. หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถโอนผลการเรียนและเทียบความรู้ประสบการณ์ได้ด้วย (กรมอาชีวศึกษา. 2540 :11)

2. หลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เป็นการจัดการเรียนการสอนที่จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี ให้มีการศึกษาทางด้านวิชาชีพทั้งระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ส่งเสริมการศึกษาด้านวิชาชีพ และให้บริการทางวิชาการแก่สังคม (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2538 : ก-ข)

ปัจจุบัน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่เปิดสอนทั้งในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ได้ใช้หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษาและสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

ในการบริหารงานวิชาการ หลักสูตรมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับหลักสูตรไว้ ดังนี้

นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (2525 : 157-159) กล่าวว่า หลักสูตรมีความหมายได้หลายแบบแล้วแต่ละบุคคลในระดับต่าง ๆ จะตีความ แต่พอจะรวบรวมในความหมายทั่ว ๆ ไป ได้ดังนี้

1. หลักสูตร คือ ข้อกำหนดที่ว่าด้วยจุดหมาย แนวทาง วิธีการ และเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. นักการศึกษาส่วนใหญ่ตีความไว้กว้างๆ ว่า หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนดอันประกอบด้วย

- หลักการ
- จุดหมาย
- โครงสร้าง
- วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอน

ถ้ามองในแง่นี้จึง รวมถึง ประมวลการสอน โครงการสอน แผนการสอน หนังสือเรียน คู่มือครู แบบฝึกหัด และอุปกรณ์การเรียนการสอนทุกอย่าง

3. หลักสูตรในความหมายกว้าง ๆ หมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้นักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ มีทักษะเกิดความคิด และทัศนคติที่ดี อันจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

4. หลักสูตรในทัศนะของนักบริหารการศึกษา หมายถึง โครงการการศึกษาที่กำหนดให้นักเรียนเรียนรู้ และพัฒนาตนเองตามแผนการศึกษา หรือโครงการการศึกษาที่โรงเรียนปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุผลทางการศึกษาตามแผนการศึกษา

สุมิตร คุณานุกร (2523 : 3) ได้ให้ความเห็นว่า

หลักสูตรในระดับโรงเรียน หมายถึง โครงการประมวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะภายในและภายนอกโรงเรียนก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงขอสรุปว่า หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญและเป็นแนวปฏิบัติเพื่อจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับนักเรียน นักศึกษา เพื่อให้ผู้เรียน ได้เรียนจบตามหลักสูตรกำหนด แล้วมีความรู้และทักษะที่จะออกไปประกอบอาชีพตามสาขาที่เรียน ในระดับที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ

การนำหลักสูตรไปใช้

การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การนำหลักสูตรที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปปฏิบัติจริงในห้องเรียน โดยมีกระบวนการการนำไปใช้ที่สำคัญ คือ การวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อสร้างคู่มือครู แผนการสอน และเอกสารประกอบหลักสูตรที่จำเป็นอื่น ๆ การดำเนินการสอนในห้องเรียนโดยครูจะเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง การประเมินผลการใช้หลักสูตร การนิเทศและติดตามผล รวมทั้งการจัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้หลักสูตร เป็นต้น (สุโขทัยธรรมมาธิราช. 2540:139)

สาระสำคัญของการเตรียมการก่อนนำหลักสูตรไปใช้ ได้แก่

1. การวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อจัดทำเอกสารประกอบหลักสูตร ซึ่งได้แก่ คู่มือครู แผนการสอน เอกสารประกอบการเรียนการสอน แบบฝึกหัด แบบประเมินผล เป็นต้น
2. จัดเตรียมสถานที่ สิ่งแวดล้อมด้านการเรียนการสอนและห้องเรียน
3. จัดเตรียมบุคลากร เช่น การจัดครูเข้าชั้นเรียน และการจัดอบรมครู
4. จัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ และอุปกรณ์การสอน
5. ประชาสัมพันธ์หลักสูตรให้เป็นที่เข้าใจ

ในการใช้หลักสูตรให้ได้ผลดีนั้น จะต้องมุ่งไปที่ตัวครูเป็นสำคัญ เพราะครูเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง ดังนั้น ครูจะต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จำเป็น ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรที่จะใช้เป็นอย่างดี
2. มีความรู้ความสามารถในการทำแผนการสอน
3. มีทักษะการสอน โดยสามารถเลือกเทคนิควิธีการสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหา
4. มีความอดทน เสียสละและรับผิดชอบต่อหน้าที่
5. มีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ดังนั้น ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการผลิตครูและผู้บริหารโรงเรียนจะต้องสนใจและเอาใจใส่

ต่อการผลิตครู หรือจัดโครงการอบรมครูเพื่อส่งเสริมให้ครูมีความรู้และคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น

บทบาทของบุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ ที่สำคัญ คือ ผู้บริหาร และครู ซึ่งผู้บริหารนั้นจะต้องรับผิดชอบในการจัดทำเอกสารประกอบหลักสูตร การจัดโครงการด้านการนิเทศและติดตามผล ตลอดจนส่งเสริมและอำนวยความสะดวกด้านการใช้วัสดุ

อุปกรณ์ประกอบการสอน ส่วนครูนั้นเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักสูตรเป็นอย่างดี สามารถนำหลักสูตรไปใช้สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งที่เกี่ยวข้องกันคือ บทบาทที่ทุกคนจะต้องมีความรู้ในตัวหลักสูตรที่จะใช้เป็นอย่างไร ส่วนที่แตกต่างกันคือ ครูจะต้องเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง ต้องนำหลักสูตรมาวิเคราะห์ ทำแผนการสอนและเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา นั้น ๆ ส่วนผู้บริหารจะเป็นเพียงผู้สนับสนุนในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้การใช้หลักสูตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2540 : 140-141)

แม้ว่าหลักสูตรจะพัฒนาขึ้นอย่างดีที่สุดเพียงใด ถ้าขาดการวางแผนการใช้หลักสูตรและองค์ประกอบของหลักสูตรแล้ว ก็ไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายได้ ผู้บริหารโรงเรียนมีบทบาทเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรดังต่อไปนี้

1. การวางแผนงานเพื่อใช้หลักสูตร
 2. การเตรียมจัดอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตร
 3. การจัดครูเข้าสอน
 4. การจัดตารางสอน
 5. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน
 6. การจัดสภาพแวดล้อม อาคาร สถานที่
 7. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรกับผู้ปกครอง
 8. การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตรและปรับปรุงหลักสูตร
- (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2523 : 190-191)

พรเทพ สุทธิช่วย (2534 : ฉ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการปฏิบัติงานวิชาการในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 3 พบว่า อาจารย์ที่ทำการสอนในแผนกวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน ส่วนอาจารย์ที่สอนในสถาบันต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานวิชาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่าด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน ด้านบริการทางวิชาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

วิลาวัณย์ ต้นวัฒนพงษ์ (2525 : จ) ได้ทำการวิจัยด้านความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 25 โรงเรียน พบว่า

1. ผู้บริหารกับครูสอนมีความเห็นตรงกันว่า สถานศึกษามีการปฏิบัติงานด้านวิชาการระดับมากในด้านกระบวนการบริหารวิชาการหลักสูตรและนำหลักสูตรไปใช้ และน้อยในด้านการใช้แหล่งความรู้ในท้องถิ่น ส่วนที่เหลืออีก 6 ด้าน คือ การดำเนินการสอน วัสดุอุปกรณ์การสอน

วัตถุประสงค์การสอนและห้องสมุด การนิเทศการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตรแนะแนว การวัดและประเมินผล ผู้บริหารเห็นว่าโรงเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ขณะที่ครูผู้สอนเห็นว่ายังปฏิบัติได้น้อย

2. ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน 9 ด้าน พบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพียงด้านเดียวคือ การใช้แหล่งความรู้ในท้องถิ่น

3. ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานวิชาการ ส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด และปัญหาที่ประสบอยู่ เช่น ครูไม่มีโอกาสเข้ารับการอบรมทางวิชาการ ขาดตำราเรียน ขาดผู้แนะนำช่วยเหลือด้านวิชาการ โรงเรียนจัดชั่วโมงสอนให้ครูมากเกินไป เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า การนำหลักสูตรไปสู่การสอนที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีการสร้างเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรขึ้นที่สำคัญ ได้แก่ ประมวลการสอน และโครงการสอน ซึ่งจะนำไปเป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตรของท้องถิ่นมากขึ้น และจากประโยชน์ของเอกสารการใช้หลักสูตรดังกล่าวแล้ว ผู้บริหารโรงเรียนหรือผู้บริหารงานวิชาการควรจะได้จัดระบบการเก็บรักษาเอกสารเหล่านี้ ให้มีความคล่องตัวในการขอใช้เพื่อจะได้บังเกิดผลดีในการเตรียมการสอนหรือเพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางเมื่อมีโอกาส

2.3.4.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ถือว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุดของการนำหลักสูตรไปใช้ หลักสูตรจะสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสถานศึกษาต้องอาศัยกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ และกิจกรรมทั้งหลายทั้งหมดที่สถานศึกษาจัดขึ้น เป็นการมุ่งส่งเสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน และจัดประสบการณ์ทั้งหลายให้แก่ผู้เรียนโดยตรง ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

ธงชัย สุวฒนเมฆินทร์ (2530 : 6-7) ให้ความเห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละครั้งนั้น เป็นการนำหลักสูตรไปสู่ภาคปฏิบัติอย่างแท้จริง จำเป็นต้องเริ่มจากการพิจารณาถึงจุดหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ในแผนการสอนว่ามีจุดหมายหรือจุดประสงค์ที่สำคัญอย่างไร ผู้สอนในฐานะเป็นผู้จัดกิจกรรมให้กับผู้เรียน ควรจะได้พิจารณาคัดเลือกกิจกรรมที่เห็นว่า จะก่อให้เกิดความรู้ หรือประสบการณ์ และสามารถทำให้บรรลุจุดหมาย หรือจุดประสงค์นั้น ๆ ได้ง่ายที่สุด เร็วที่สุด ประหยัดทั้งเวลา แรงงาน และค่าใช้จ่ายมากที่สุด

บรรจง ชูสกุลชาติ (2528 : 10) ได้กล่าวถึงทิศทางของกระบวนการเรียนการสอน ในการให้การศึกษาเพื่ออาชีพว่า ให้ครู-อาจารย์ปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอน จากการเรียนรู้อย่างเดียวมาเป็นการเรียนด้วยการกระทำ จนเกิดทักษะและกึณนิสัยที่มั่นคง ปรับการเรียนการสอนจากการจดจำ ตำรา มาเป็นการจัดการเรียนมุ่งการเรียนการสอนให้มีทักษะในการสอนและการผลิต ตลอดจนการให้และการบริการ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม

วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์ (2526 : 2) ได้เน้นถึงเป้าหมายในการสอนอาชีวศึกษา เพื่อที่จะให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการไว้ 2 ประการ คือ

1. มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างดีและเป็นที่ยังพอใจ
2. มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานของตนเองให้ดีขึ้น ระหว่างการปฏิบัติงาน

มานิดา อุชชิน (2525 : 1-2) เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของครูวิชาชีพไว้ดังนี้

1. ครูต้องมีแนวทางในการสอนวิชาชีพ ที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนา สมรรถภาพที่จะทำให้สามารถปฏิบัติงานของกิจกรรมสอนได้
2. ครูต้องใช้วิธีการสอนที่สามารถ ให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือเกิดการเรียนรู้ หรือเกิดประสบการณ์ตามจุดประสงค์ การเรียนรู้ หรือจุดประสงค์ของการทำงานนั้น
3. ครูต้องสอนแต่สิ่งจำเป็นตามลำดับ ของการจัดสภาพการในการสอนที่จำเป็นแก่การเรียนรู้ โดยมีการวางแผนการสอนหรือโครงการสอนไว้อย่างดี
4. ครูต้องรู้จักใช้กลวิธีที่จะเร้าให้ผู้เรียนสนใจเรียน โดยสร้างสภาพการสอนที่ใช้วิธีจัดภายนอก และสภาพภายในให้สอดคล้องกัน เพื่อให้เกิดความรู้หรือทักษะวิชาชีพนั้น

นอกจากนี้ มานิดา ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการสอนวิชาชีพเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ในการสอนวิชาชีพอย่างมีประสิทธิภาพตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่า จะประกอบด้วย 4 “M” คือ

1. Mind คือ การสอนวิชาชีพนั้น ผู้บริหารการศึกษาก็ดี ผู้สอนก็ดี จะต้องทุ่มเทกำลังใจ อุทิศเวลาไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย มีความพร้อมทุกด้าน ต้องกระตือรือร้น คิดสร้างสรรค์ และริเริ่มค้นคว้าอยู่เสมอ จัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามโปรแกรมการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ โดยมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกันกับหลักปรัชญา จิตวิทยาและวิธีการสอนวิชาชีพอย่างแท้จริง

2. Materials หมายถึง การสอนวิชาชีพนั้นจำเป็นต้องใช้วัสดุอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติ จะต้องใช้สื่อการเรียนการสอนที่มีมาตรฐาน และจำนวนเพียงพอ จึงจะช่วยให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนได้พอดี

3. Machine หมายถึง การสอนวิชาชีพจำเป็นต้องมีเครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องจักร จะต้องใช้สื่อการเรียนการสอนที่มีมาตรฐานและจำนวนเพียงพอ จึงจะช่วยให้สามารถปฏิบัติการเรียนการสอนได้ดีพอ

4. Money หมายถึง การสอนวิชาชีพนั้นจะต้องใช้เงินเป็นปัจจัยในการดำเนินการเพื่อจัดหาเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ วัสดุฝึกต่าง ๆ ให้สมบูรณ์ และจะต้องหาทางให้มีการเกิดรายได้ เพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียนในการสอนอีกด้วย การสอนวิชาชีพนั้นจะต้องใช้เงินลงทุนที่หวังผลกำไร กลับมา

เป็นตัวเงินไม่ได้ แต่ผลกำไรนั้นก็คือ คุณภาพของผู้เรียนหรืออีกนัยหนึ่งผู้เรียนมีสมรรถภาพทางวิชาชีพ

สุมิตร คุณานุกร (2523 : 137) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ พัฒนา เป็นไปตามเป้าหมายที่หลักสูตรต้องการ แนวทางการจัดกิจกรรมหรือการสอนที่ย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพและลักษณะธรรมชาติของเนื้อหาวิชา กล่าวคือ ไม่มีวิธีการสอนใดที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุดสำหรับทุกวิชา การสอนแต่ละวิธีนั้นย่อมมีทั้งลักษณะเด่นและลักษณะจำกัดอยู่ในตัวด้วยกันทั้งสิ้น ฉะนั้น ผู้สอนจะต้องรู้จักนำวิธีการสอนแต่ละวิธีมาประยุกต์ให้เหมาะสมแก่การเรียน

บุญศักดิ์ ใจจงกิจ (2523 : 1) ให้ความเห็นว่า ในการสอนวิชาชีพช่างอุตสาหกรรมจะสอน เน้นหนักแต่ทางทฤษฎีอย่างเดียวหาได้ไม่ ทางที่ถูกการเรียนการสอนที่ดี ควรจะได้มีอุปกรณ์ช่วยสอนที่ดี และมีประสิทธิภาพไว้ใช้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้น การจัดอุปกรณ์การเรียนการสอน จำเป็นต้องใช้การศึกษาและวิจัย โดยการนำเอาเทคโนโลยีทางการศึกษามาใหม่ เข้าช่วยจัดตั้งเป็นศูนย์หรือหน่วยงานผลิตอุปกรณ์การสอนขึ้นมาใช้ และควรใช้อุปกรณ์ราคาถูกลงในประเทศ เพื่อช่วยแก้ปัญหาของครูผู้สอน เกี่ยวกับความขาดแคลนอุปกรณ์ เนื่องจากงบประมาณไม่เพียงพอ

โกลา โคมุผล (2523 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติ เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ตามที่ปฏิบัติจริงและตามที่ผู้บริหารและครู โรงเรียนเอกชนสายอาชีพต้องการ พบว่า ผู้บริหารและครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่มีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนต่ำกว่าเกณฑ์ปานกลาง ใน 5 ด้าน คือ งานวิชาการ งานบุคคล งานกิจการนักเรียน งานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน งานธุรการ การเงินบริการ และความต้องการของผู้บริหาร และครูที่มีต่อการปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สูงกว่าเกณฑ์ปานกลางตามระดับ ดังนี้ งานวิชาการ งานบุคคลงานกิจการนักเรียน งานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนและงานธุรการการเงิน-บริการ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า งานหลักของโรงเรียน คือ การถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียน หน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนก็คือ การจัดอำนวยความสะดวกให้การเรียนการสอนในโรงเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายของการศึกษา การจัดการเรียนการสอน เป็นที่มีขอบเขตกว้าง ซึ่งได้แก่ การจัดโรงเรียนและบรรยากาศในโรงเรียนการจัดครูเข้าสอน การจัดห้องเรียนหรือการจัดชั้นเรียน การจัดการการสอน การดำเนินการสอน การควบคุมดูแลการสอน การสอนซ่อมเสริม การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ตลอดจนการบริหารงานสอน

2.3.4.3 การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

สื่ออุปกรณ์การสอนเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับครู เพราะทำให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพขึ้น การที่ครูรู้จักใช้อุปกรณ์การศึกษาประกอบการสอนจะทำให้เด็กได้เรียนรู้จากของจริง และมองเป็นสิ่งที่เรียนอย่างแท้จริง ทำให้เกิดการเรียนได้ง่ายขึ้น ดังนั้น อุปกรณ์การศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญโรงเรียนจึงควรจะต้องจัดหาและสนับสนุนให้ครูผู้สอนใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนให้มากขึ้น โดยเฉพาะในการสอนวิชาชีพที่มุ่งให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงและเป็นการฝึกฝน วัสดุอุปกรณ์ย่อมมีความสำคัญที่โรงเรียนจะต้องจัดหาให้ครบถ้วนและเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของแต่ละวิชา อย่างไรก็ตามมีนักการศึกษาหลายท่านที่ได้กล่าวถึงสื่อการเรียนการสอนไว้ เช่น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523 : 112) กล่าวว่าสื่อการเรียนการสอน หมายถึงวัสดุ (วัสดุสิ้นเปลือง) อุปกรณ์ (เครื่องใช้ที่ไม่ผุพังง่าย) และวิธีการใช้ที่เป็นสื่อให้ผู้สอนถ่ายทอดความรู้ เจตคติ และทักษะไปยังผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน ทศนีย์ สุขเมธิ (มปบ : 52) ให้ความเห็นว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุน หรือเป็นตัวการให้การเรียนการสอน บรรลุถึงจุดหมายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยช่วยเร้าความสนใจ ประหยัดเวลา และให้ประสบการณ์ที่มีคุณค่าแก่ผู้เรียน สำหรับ อุทัย บุญประเสริฐ และ ชโลมใจ กิงคารวัฒน์ (2528 : 88) กล่าวว่า ผู้บริหารโรงเรียน จะต้องดำเนินการจัดการสื่อการเรียนการสอนที่จำเป็นใช้ให้ครบทุกกลุ่มประสบการณ์ มีการติดตาม กำกับให้ครูได้ผลิตและใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน

สงวนพงศ์ ชวนชม (2534 : ๖) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาในการบริหารงานวิชาการโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านหลักสูตรและองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนด้านที่เหลือคือ ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุดและด้านกานนิเทศและพัฒนาบุคลากร ปรากฏว่ามีความเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากแนวคิดดังกล่าว จะเห็นว่า งานสื่อการเรียนการสอนเป็นการนำวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ เพื่อประกอบการเรียนการสอนในสถานศึกษา เพื่อช่วยให้นักเรียนนักศึกษา เกิดความสนใจและเกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็ว เกิดประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้บริหารควรสนใจและเอาใจใส่ในการจัดหา และจัดบริการส่งเสริม ให้ครูและอาจารย์ได้ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้นหากมีการนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.4.4. กานนิเทศและพัฒนาบุคลากร

กานนิเทศการนิตศการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ในระบบการศึกษา เป็นงานที่ช่วยเหลือครูให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะในปัจจุบันนี้ โลกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในวิถี

ดำเนินชีวิตทั้งด้านวิชาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้เกิดขึ้นในด้านการศึกษา เช่นเดียวกันมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ เช่น ในด้านหลักสูตร เนื้อหา และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางการศึกษาถึงแม้ครูจะมีความรู้และประสบการณ์ในการสอนมาหลายปี แต่ก็หาได้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ไม่ ผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้ที่มีบทบาทที่สำคัญที่สุดในโรงเรียน ในการให้คำแนะนำ ปรีกษา เกี่ยวกับเรื่องการสอน ซึ่งครูใหญ่เปรียบเสมือนศึกษานิเทศก์คนแรกของครู หรือบางทีอาจจะให้บุคคลอื่นที่มีความรู้ ความสามารถในด้านใดด้านหนึ่ง และมีความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคในการนิเทศทำการนิเทศการเรียนการสอนให้แก่ครูในโรงเรียน

ดังนั้น การนิเทศการศึกษาจึงเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครูใหญ่ เกี่ยวกับการเรียนการสอนในโรงเรียน คือ การช่วยเหลือปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น โดยการช่วยเหลือและทำงานร่วมกับครู เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนให้ลุล่วงไป การนิเทศไม่ใช้การบังคับหรือคอยจับผิด แต่เป็นการช่วยเหลือร่วมมือกันและกัน เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนได้ดีขึ้น

ผู้นิเทศจะต้องระลึกเสมอว่า การนิเทศนั้นมิใช่เป็นการสอนหรือแก้ปัญหาให้แก่ครู การนิเทศเป็นการช่วยให้ครูรู้จักคิดค้น และหาวิธีทำงานด้วยตนเอง ผู้นิเทศจึงควรส่งเสริมให้ครูได้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถและความสามารถของตนเอง ทั้งจะช่วยให้ครูได้มีความคุ้นเคยกับแหล่งวิชาการ และสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้

สุภากร ราชกรกิจ (มปป : 75) อธิบายว่า การนิเทศตามแนวความคิดใหม่ หมายถึง ความพยายามที่จะช่วยส่งเสริมให้การศึกษาที่มีคุณภาพทั้งการเรียนและการสอน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2536 : 3) ให้ความเห็นว่า การนิเทศ หมายถึง กระบวนการจัดบริหารการศึกษา เพื่อชี้แนะให้ความช่วยเหลือและความร่วมมือกับครูและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของครูและเพิ่มคุณภาพของนักเรียนให้เป็นไปตามเป้าหมายของการศึกษา

นอกจากนี้ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ ยังได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการนิเทศการสอนว่า ความมุ่งหมายของการนิเทศการสอนเป็นการมุ่งปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียน ซึ่งมีดังนี้

1. เพื่อการพัฒนาวิชาชีพครู

1.1 การนิเทศการสอนให้ข้อมูลแก่ครูในด้านการสอน เพื่อครูจะได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนของตน

1.2 การนิเทศการสอน ช่วยให้ครูได้พัฒนาความรู้ความสามารถในด้านการสอน

1.3 การนิเทศการสอนช่วยส่งเสริมและพัฒนาวิชาชีพการสอนของครู

2. เพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียน

2.1 เพื่อปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอนในโรงเรียน เพื่อคุณภาพของนักเรียน

2.2 เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพงานวิชาการในโรงเรียน

3. เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศการสอน
4. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกัน

หวน พันธุ์พันธ์ (2528 : 147) ได้สรุปความหมายของการนิเทศ จากนักวิชาการหลายท่าน ได้ดังนี้

การนิเทศการศึกษา หมายถึง การช่วยเหลือในการพัฒนาสภาพการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

การนิเทศการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

การนิเทศการศึกษา หมายถึง การช่วยเหลือให้สภาพการเรียนการสอนพัฒนาในทางที่ดี ให้ครูเติบโตพึ่งตนเองได้ แล้วนำผู้ที่พึ่งตัวเอง ไปใช้ประโยชน์แก่สังคมต่อไป

เนื่องจากการนิเทศการศึกษาเป็นกระบวนการดำเนินการร่วมกับครูและบุคลากรทางการศึกษา สัจด์ อุทรานันท์ (2528 : 1-9) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของการนิเทศการศึกษาที่ดีจะต้องมีลักษณะ ดังนี้

1. พัฒนาการให้มีคุณภาพสูงขึ้น
2. พัฒนางานให้มีปัญหาการทำงานน้อยที่สุดและให้ได้ผลงานที่มีคุณภาพสูงสุด
3. สร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ได้ปฏิบัติงานให้สำเร็จ

ลุล่วงไปแล้ว

4. สร้างการประสานสัมพันธ์ที่ดีในระหว่างผู้ปฏิบัติงานร่วมกัน

การพัฒนาบุคลากรทางการสอน

เมธี ปิลันธนานนท์ (2529 : 106) ได้เน้นถึงการพัฒนาบุคลากรว่า นับเป็นกิจกรรมที่เด่นที่สุด ในกระบวนการบริหารบุคคล เพราะเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผูกพัน การยอมรับไว้ การปรับปรุงคุณภาพ และปริมาณของสมาชิกในองค์กรหรือหน่วยงาน ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ปัญหาและทำให้เป้าประสงค์ขององค์กรบรรลุผล

บุญเทียม เจริญยิ่ง (2529 : 82) มีความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรว่าการพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษา มีความจำเป็นและมีความสำคัญมาก ในการที่จะแก้ปัญหาและเพิ่มประสิทธิภาพด้านการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดผลผลิต คือ ทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ

สมาน รังสีโยกฤษณ์ (2521 : 73) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรทางการสอนว่า บุคลากรทางการสอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาเพื่อให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะในการทำงานดีขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับอ้างอิงงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งหากมีการนำไปใช้ แนวคิดใหม่ ๆ มีการแสดงความคิดเห็น การแสดงออก เพื่อให้บุคลากรดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมี

ประสิทธิภาพ รวมทั้งให้บุคลากรมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่เป็นประโยชน์ทุก ๆ ด้าน มีผลให้หน่วยงานมีประสิทธิภาพสูงสุด

ดังนั้น การนิเทศและการพัฒนาบุคลากรทางการสอน หมายถึง กระบวนการปรับปรุง การสอนของครู-อาจารย์ให้ดียิ่งขึ้น ได้แก่ การปฐมนิเทศครูใหม่ การจัดประชุมเข้า ปฏิบัติงาน การ จัดอบรมสัมมนา การฝึกงานและดูงาน การศึกษาเพิ่มเติม การสนับสนุนให้ครู- อาจารย์ค้นคว้าวิจัย ตลอดจนการนิเทศภายในสถานศึกษา

2.3.4.5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ใจจริง บุญเรืองรอง (2540 : 22) ได้กล่าวถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรก็คือ กิจกรรมที่นักเรียนและ/หรือ โรงเรียนจัดขึ้น เพื่อความบันเทิง เสริมความรู้ ความสนใจ ความสามารถโดยไม่คิดหน่วยกิต

นอกจากนี้ นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (อ้างใน จรินทร์ โกมุทแดง. มปป : 41) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไว้ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยา
2. เพื่อดึงเอาความสนใจ ความกระตือรือร้นของเด็กให้ปรากฏออกมา
3. เพื่อให้เด็กใช้เวลาว่างให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์
4. เพื่อสร้างมิตรภาพระหว่างเด็กด้วยกันและระหว่างเด็กกับครูให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น
5. เพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำของเด็ก

ใจจริง บุญเรืองรอง (2540 : 28-30) ยังได้กล่าวถึงคุณประโยชน์และผลเสียของกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไว้ดังนี้

คุณประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นเครื่องส่งเสริมนักเรียนในด้านส่งเสริมนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น

- 1.1 ส่งเสริมและขยายความสนใจของนักเรียนแต่ละคนให้กว้างยิ่งขึ้น
- 1.2 ส่งเสริมความเป็นผู้นำ รวมทั้งให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในงานตนรับ
- 1.3 ส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีในหมู่เรียน
- 1.4 ส่งเสริมสุขภาพทางกายและทางจิต และเป็นการส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วย
- 1.5 ส่งเสริมพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้นักเรียนรู้จักติดต่อสมาคมกับผู้อื่นได้
- 1.6 ส่งเสริมความเป็นอยู่แบบประชาธิปไตย
- 1.7 ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการเรียนการสอนของโรงเรียนเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. กิจกรรมเสริมหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรให้สมบูรณ์ขึ้น โรงเรียนมักจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้สอดคล้องกับวิชาหลักสูตร เช่น จัดชุมนุมต่าง ๆ กิจกรรมที่จัดขึ้นในชุมนุมต่าง ๆ นั้นย่อมมีคุณค่าต่อวิชาต่าง ๆ ด้วย กล่าวคือ

2.1 กิจกรรมเสริมหลักสูตร เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทดลองหรือสำรวจความสามารถ ความถนัด ตลอดจนความสนใจของตัวเอง

2.2 กิจกรรมเสริมหลักสูตร เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติสิ่งที่เคยเรียนมาจากห้องเรียน เป็นการช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่าการที่ตนได้เรียนมานั้นมีความหมายขึ้นและทำให้สนใจสิ่งที่ตนเรียนมากขึ้น

2.3 กิจกรรมเสริมหลักสูตร เปิดโอกาสให้ครูได้แนะนำ ให้แก่นักเรียนซึ่งมีความสนใจร่วมกันได้เป็นอย่างดี

3. กิจกรรมเสริมหลักสูตรช่วยเหลือในการบริหารงานของโรงเรียน กล่าวคือ กิจกรรมเสริมหลักสูตรก่อให้เกิดความร่วมมืออันดีระหว่างครู นักเรียนและบุคคลอื่นในโรงเรียน ทุกคนมีโอกาสได้ทำงานร่วมกันส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน เพราะครูและนักเรียนมีโอกาสทำงานด้วย ทำให้เห็นอกเห็นใจกัน มีความรักใคร่และสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น นอกจากนี้ทำให้ครูรู้จักนักเรียนดียิ่งขึ้นกิจกรรมเสริมหลักสูตรบางประเภท เช่น สภานักเรียน (Student Council) เป็นส่วนช่วยในการควบคุมความประพฤติของนักเรียนได้ส่วนหนึ่ง

4. กิจกรรมเสริมหลักสูตร มีส่วนช่วยเหลือชุมชน เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับลูกเสือ กิจกรรมเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น

5. กิจกรรมเสริมหลักสูตรส่งเสริมความมุ่งหมายของการศึกษาแผนปัจจุบัน ได้แก่

5.1 ส่งเสริมการมีวินัยด้วยตนเอง

5.2 ส่งเสริมสามัคคี

5.3 ส่งเสริมความเป็นอยู่แบบประชาธิปไตย

5.4 ส่งเสริมความรับผิดชอบ

ผลเสียของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีคุณประโยชน์ต่อนักเรียนหลายประการ แต่การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากเกินไปก่อให้เกิดผลเสียหลายได้ คือ

1. ทำให้ผลการเรียนเสีย ตกต่ำ เวลาเรียนของนักเรียนมีจำกัด

2. ทำให้งานของครูเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก โดยเฉพาะครูที่มีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรม

นั้น ๆ โดยตรง

เอกสารนี้เป็นลิขสิทธิ์ที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ กรุณาแจ้งที่ 101 หมู่ 10 ต.บ้านใหม่ อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ โทร. 044-811200

3. กิจกรรมที่จัดขึ้น โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดความรู้ในการวัดผลที่ได้ออกมาไม่คุ้มกับเวลาที่เสียไป นอกจากเสียเวลาแล้ว ยังเสียเงินทั้งของนักเรียนและโรงเรียนอีกด้วย บางทีก่อให้เกิดความกลับมาเป็นปฏิปักษ์ต่อโรงเรียน

4. กิจกรรมเสริมหลักสูตรบางประเภท เช่น การละคร บางโรงเรียนต้องการทำให้ได้เหมือนอาชีพ ทำให้เสียเวลาในการฝึกซ้อมเป็นอย่างมาก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้นักเรียนนั้น เป็นความจำเป็นที่ผู้เกี่ยวข้องในโรงเรียนจะต้องช่วยกันจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระตามความถนัดความสามารถและความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมระบอบประชาธิปไตยนั้น สังคมต้องการสมาชิกที่สามารถเป็นผู้นำและผู้ตามที่มีคุณภาพ รู้จักตัดสินใจที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ มีความจำเป็นจะต้องสร้างให้เป็นคุณสมบัติประจำตัวเด็กของเรา เพื่อจะได้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในอนาคตต่อไป และควรจัดให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน มิฉะนั้นจะเกิดผลเสียตามมา

สุเทพ บุญศรี (2537 : 3) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 3 พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบพบว่า ด้านงานแนะแนว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนองค์ประกอบอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกัน มีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา โดยส่วนรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

2.3.4.6. การบริหารงานห้องสมุด

ห้องสมุดมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนอย่างมาก เพราะเป็นแหล่งรวมของวิชาการ ที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง เป็นแหล่งช่วยส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน ให้ความคิดกว้างขวาง นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ต่อการจัดระบบการเรียนการสอนด้วย เช่น เมื่อนักเรียนคนใดว่างจากวิชาที่ตนเลือกเรียนก็จะ ได้ใช้ห้องสมุดให้เกิดประโยชน์ จึงอาจกล่าวได้ว่า

ห้องสมุดเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของการเรียนการสอนและการพัฒนา ดังนั้นผู้บริหาร จึงควรส่งเสริมให้มีการจัดห้องสมุดขึ้นให้ดี ถูกต้องและเพียงพอกับความต้องการ ดังนี้

1. ต้องสนับสนุนการจัดดำเนินงานของห้องสมุดทุกด้าน เช่น จัดเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เพียงพอ จัดหาหนังสือและวัสดุอุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่จำเป็นต้องใช้ ตลอดจนงบประมาณมาสนับสนุน

2. จัดหาครูหรือบรรณารักษ์ที่มีความรู้เกี่ยวกับห้องสมุดและเข้าใจนักเรียนดำเนินการในห้องสมุด

3. สถานที่ควรจัดเป็นสัดส่วน

4. ฝึกฝนนักเรียนให้รู้จักการใช้บริการห้องสมุด

5. สนับสนุนครูให้รู้จักใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการ

6. ส่งเสริมให้ครูใช้ห้องสมุดเป็นองค์ประกอบในการเรียนการสอน

7. ส่งเสริมการศึกษาด้วยตนเอง

งานห้องสมุดจะดำเนินไปได้ดีเพียงไรขึ้นอยู่กับผู้บริหารเป็นสำคัญจะต้องเปิดโอกาสและร่วมมือในการวางแผนปฏิบัติงานห้องสมุดให้กำลังใจสนับสนุน ครู นักเรียน ให้ใช้ห้องสมุดให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมวิชาการให้ก้าวหน้าและมีคุณภาพ (กิตติมา ปริดีติลล. 2529 : 101)

เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2525 : 94) แสดงความเห็นว่ งานห้องสมุดไม่ควรเป็นแหล่งรวบรวมหนังสือเท่านั้น ควรเป็นแหล่งรวบรวมวัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาอื่น ๆ เพื่อจะได้เป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้ของนักเรียนและครู อาจารย์ อย่างแท้จริง

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 212) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญของห้องสมุดโรงเรียนดังต่อไปนี้คือ

1. มีเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดการหรือมีความเข้าใจงานห้องสมุดเป็นอย่างดี ปฏิบัติงานเป็นประจำที่ห้องสมุด
2. มีหนังสือต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้โดยเฉพาะหนังสืออ่านเพิ่มเติมของครูและนักเรียนเพียงพอกับความต้องการ
3. มีระบบการจัดเก็บหนังสือและเอกสารต่าง ๆ สะดวกในการค้นหา
4. มีอุปกรณ์ในการอำนวยความสะดวกในการใช้ห้องสมุด และการเก็บรักษาเอกสาร เช่น มีโต๊ะเก้าอี้ และตู้เก็บเอกสารที่พอเหมาะมีบุคลากรและเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อเป็นสิ่งช่วยบรรณารักษ์ห้องสมุด เช่น ผู้ช่วยบรรณารักษ์ เครื่องถ่ายเอกสาร และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เป็นต้น มีการจัดกิจกรรม กระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ห้องสมุดและอ่านหนังสือ เช่น การแสดงหนังสือที่ได้รับมาใหม่ หรือเล่าเรื่องโดยย่อเพื่อสร้างความสนใจ เป็นต้น

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ห้องสมุด หมายถึง แหล่งค้นคว้าเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนของนักเรียนและครูตามหลักสูตร ส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กรักการอ่านหนังสือ รู้จักค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง ห้องสมุดที่ดีจะต้องดำเนินงานด้านต่าง ๆ เช่น การจัดเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวก จัดหาหนังสือวัสดุที่จำเป็น งบประมาณ บรรณารักษ์ที่มีความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด สถานที่จัดเป็นสัดส่วนเพื่อส่งเสริมการศึกษาด้วยตนเอง

2.3.4.7. การวัดผลและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่สำคัญและจำเป็นที่สุด เพื่อดูว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีข้อดีข้อเสียอย่างไรจะสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรที่กำหนดไว้หรือไม่ เพื่อผู้บริหารจะได้นำผลนั้นมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อดำเนินงานในครั้งต่อไป

กัณฑ์ เทียนกัณฑ์เทศน์ (2540 : 15-16) ได้ให้ความหมายของการวัดผลและการประเมินผล ดังนี้

การวัดผล (Measurement) หมายถึง กระบวนการบอกปริมาณหรือคุณภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นตัวเลข หรือสัญลักษณ์ใด ๆ ที่ตกลงกันไว้แล้ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัด และวัตถุประสงค์ของการวัด

การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง กระบวนการประเมินค่าขั้นสุดท้ายว่า วัตถุประสงค์ของการศึกษาโดยรวมนั้นบรรลุวัตถุประสงค์เพียงใด ทั้งนี้โดยการพิจารณาผลที่ได้จากผลของการวัด และส่วนประกอบอื่นเพื่อการประเมินค่าที่เหมาะสม

ใจจริง บุญเรืองรอง (2540 : 187) ได้กล่าวถึงคำที่เกี่ยวข้องกับการประเมินมีหลายคำที่สำคัญคือ “การทดสอบ” “การวัดผล” และ “การประเมินผล”

การทดสอบ (Test) หมายถึง กระบวนการที่ใช้คำถามหรือแบบทดสอบเพื่อให้ผู้ถูกทดสอบแสดงปฏิกิริยาได้ตอบที่สามารถคิดออกมาเป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ได้ การทดสอบนี้ในทางการศึกษาส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยการใช้แบบทดสอบปรนัยและ/หรืออัตนัย นั่นเอง

การวัดผล (Measurement) หมายถึง การดำเนินการใด ๆ ที่จะกำหนดปริมาณของลักษณะของบุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์อย่างมีมาตรฐานที่ชัดเจน (เป็นตัวเลข อาจใช้แบบทดสอบหรือเครื่องมืออื่น ๆ เช่น สังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม เป็นต้น นับได้ว่า “การวัดผล” มีความหมายกว้างและครอบคลุมการทดสอบไว้ด้วย

การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การกำหนดค่า (Value) หรือการตัดสินคุณค่า (Judgement) หรือการตัดสินใจ (Decision) เกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการวัด การประเมินผลเป็นการทำงานต่อเนื่องจากการทดสอบและการวัดผล กล่าวคือ จะต้องมีกำหนด “ปริมาณ” ตัวเลขจากการทดสอบหรือการวัดผลมาก่อน แล้วจึงกำหนดคุณค่าของสิ่งที่วัดอีกต่อหนึ่ง

บรรดล สุขปิติ. (2529 : 4-5) กล่าวไว้ว่า การประเมินผลการศึกษา หมายถึง ขบวนการในการตัดสินใจลงสรุปคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่เจริญก้าวหน้าในตัวนักเรียน ว่ามีคุณค่าเพียงพอหรือไม่ หรือมีคุณภาพดีระดับใด ทั้งนี้ย่อมต้องอาศัยเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นหลักในการเปรียบเทียบ

ในการจัดอาชีวศึกษานั้น นอกจากการวัดผลและประเมินผลแล้ว การติดตามผลสำเร็จการศึกษา ก็ถือว่ามีค่าสำคัญยิ่ง เพราะการจัดอาชีวศึกษาเป็นการผลิตคนเพื่อออกไปประกอบอาชีพสนองความต้องการของธุรกิจอุตสาหกรรมเพื่อให้เกิดผลในระบบข้อมูลที่มีคุณภาพ สถานศึกษาจำเป็นต้องจัดให้มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงมาตรฐานของสถานศึกษาเอง ทั้งในด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน อีกทั้งยังจะเป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนและพัฒนากำลังคนในระดับชาติ เพื่อแก้ไขปัญหาการว่างงานในอนาคตได้อีกด้วย

ชวชนม คำหอมกุล (2527 : ๑) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหารวิชาการระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การบริหารงานด้าน

หลักสูตรและองค์ประกอบของหลักสูตร การวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอน โรงเรียนปฏิบัติมากและมีปัญหาน้อย ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอนโรงเรียนปฏิบัติมีน้อยและมีปัญหาน้อย

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้งสี่ด้านพบว่า สภาพการปฏิบัติด้านวิชาการ โรงเรียนได้มีการปฏิบัติถูกต้องตามระเบียบว่าด้วยการวัดผลและประเมินผลหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2522 มากกว่าการปฏิบัติในเรื่องอื่น ๆ และมีศึกษานิเทศหรือเจ้าหน้าที่จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เข้ามาช่วยเหลือครูและโรงเรียน ในด้านวิชาการน้อยกว่าปฏิบัติในเรื่องอื่น ๆ

สำหรับปัญหาการบริหารงานวิชาการนั้นเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้ง 4 ด้าน พบว่า การจัดทำเอกสารตำราเรียนหรือแหล่งวิชาที่จะให้ครูได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรมีปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ และมีปัญหาเรื่องการจัดประชุมเมื่อกำหนดแนวทางในการวัดผลและประเมินผลน้อยกว่าปัญหาอื่น ๆ

สรุป การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการประเมินค่าความเจริญก้าวหน้าของผู้เรียนต่อจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ได้แก่ การจัดทำเครื่องมือวัดผล การกำหนดเกณฑ์ และระยะเวลา การกำหนดแนวปฏิบัติในการวัดผล การนำผลไปวิเคราะห์และปรับปรุงการเรียนการสอน การติดตามผลนักเรียนนักศึกษาที่จบไปแล้ว ตลอดจนถึงการดำเนินการอื่น ๆ เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรต่าง ๆ เช่น หลักสูตร ปวช.38, ปวส 40 ฯลฯ

สรุป จากเรื่องดังกล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่างานวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญสูงสุด เป็นหัวใจของสถานศึกษา จึงเป็นหน้าที่และภาระงานที่สำคัญยิ่งของผู้บริหารสถานศึกษาทุกระดับชั้นที่จะต้องตระหนักและให้การสนับสนุน ส่งเสริมงานด้านวิชาการ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป แต่ทั้งนี้ผู้บริหารจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถที่จะต้องส่งเสริมในทุก ๆ ด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษา ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานด้านวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 โดยนำเสนอเป็น 5 หัวข้อ ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3.1.1 ประชากร

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

3.1.3 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและรายงานผล

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3.1.1 ประชากร

ในการบริหารงานวิชาการ ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ผู้วิจัยใช้กลุ่มประชากรในการวิจัย 2 กลุ่ม คือ

1. ผู้บริหาร ได้แก่ ผู้ที่รับผิดชอบในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ได้แก่ อาจารย์ใหญ่, หัวหน้าฝ่ายวิชาการ, หัวหน้าคณะวิชาช่างอุตสาหกรรม, หัวหน้าคณะพาณิชยกรรม ในปีการศึกษา 2542 ซึ่งมีจำนวน 39 โรงเรียน รวม 126 คน

2. ครูผู้สอน ได้แก่ ผู้ที่ได้รับการบรรจุให้เป็นครูผู้สอนและมีหน้าที่สอนประจำทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญในวิชาต่าง ๆ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ปีการศึกษา 2542 ซึ่งมีครูผู้สอนทั้งสิ้น 2,311 คน แบ่งเป็นสายวิชาชีพ 1,673 คน และสายวิชาสามัญ 638 คน

ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ในการบริหารงานวิชาการ ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมของเขตการศึกษา 3 ผู้วิจัยใช้กลุ่มประชากรในการวิจัย 2 กลุ่ม คือ

1. ผู้บริหาร ใช้กลุ่มประชากรทั้งหมดโดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 126 คน
2. ครูผู้สอน กำหนดขนาดตัวอย่างจากกลุ่มประชากร ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 547 คน ฉะนั้นจะได้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร 126 คน ครูผู้สอน 547 คน รวมทั้งสิ้น 673 คน

3.1.3 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

เลือกโรงเรียนที่เปิดดำเนินการสอนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ปีการศึกษา ในเขตการศึกษา 3 จำนวน 39 โรงเรียน

1. ผู้บริหาร ใช้กลุ่มประชากรทั้งหมดโดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 126 คน
2. ครูผู้สอน เลือกจากกลุ่มประชากร จำนวน 2,311 คน โดยแบ่งเป็นสายวิชาชีพ 1,673 คน และสายวิชาสามัญ 638 คน แล้วกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan ทั้ง 2 กลุ่ม จะได้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสายวิชาชีพ 313 คน เป็นครูสายวิชาสามัญ 234 คน และทั้ง 2 กลุ่ม ใช้วิธีเทียบบัญญัติไตรยางค์ จากจำนวนครูแต่ละโรงเรียน รวม 547 คน ฉะนั้นจะได้กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้บริหาร 126 คน ครูผู้สอน 547 คน รวม 673 คน ดังปรากฏในตาราง

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3

ที่	รายชื่อสถานศึกษา	ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
				วิชาชีพ	วิชาสามัญ	วิชาชีพ	วิชาสามัญ
1.	โรงเรียนจรัสพิชากร	4	4	44	18	8	7
2.	โรงเรียนนครอาชีวศึกษา	4	4	72	30	13	11
3.	โรงเรียนศรีนครเทคนโนโลยี	4	4	16	7	3	2
4.	โรงเรียนเทคนิคไทยบัตติจิต	4	4	41	18	7	7
5.	โรงเรียนสุธรรมมนตรีเทคนโนโลยี	4	4	20	8	3	3
6.	โรงเรียนนครพาณิชยกรรม	3	3	57	20	10	8
7.	โรงเรียนเทคนิคพาณิชยกรรมโสภณ	4	4	45	49	8	7
8.	โรงเรียนเทคนโนโลยีโสภณ	3	3	36	10	6	4
9.	โรงเรียนเจริญมิตรพาณิชยกรรม	3	3	35	11	6	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับงานวิจัยเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น การเปลี่ยนแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ที่	รายชื่อสถานศึกษา	ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
				วิชา ชีพ	วิชา สามัญ	วิชา ชีพ	วิชา สามัญ
10.	โรงเรียนเทคโนโลยีภาคใต้	4	4	66	23	12	9
11.	โรงเรียนเทคโนโลยีทักษิณพนิชย์ฯ	3	3	29	8	5	3
12.	โรงเรียนพาณิชย์การศักดิ์ศิลป์	3	3	19	6	3	3
13.	โรงเรียนเทคนิคสถาปัตย์นครศรีฯ	3	3	26	12	5	4
14.	โรงเรียนพาณิชย์การทุ่งสง	3	3	42	10	8	5
15.	โรงเรียนปากพองพาณิชย์การ	3	3	28	10	5	4
16.	โรงเรียนอาชีวศึกษาวิจิตรศิลป์	4	4	15	6	3	3
17.	โรงเรียนสิชลพาณิชย์การ	3	3	27	11	5	4
18.	โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี	3	3	90	36	17	13
19.	โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี	4	4	76	32	14	12
20.	โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี ช่วงอุตุ ฯ	3	3	87	33	16	12
21.	โรงเรียนอาชีวศึกษาคอนบอสโก	3	3	55	14	10	7
22.	โรงเรียนชุมพรบริหารธุรกิจ	3	3	37	11	7	5
23.	โรงเรียนรักษารมบริหารธุรกิจ	3	3	18	8	4	4
24.	โรงเรียนวชิราโปลีเทคนิค	3	3	28	7	5	3
25.	โรงเรียนพาณิชย์การสงขลา	3	3	48	15	9	5
26.	โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยการ พาณิชย์การ	3	3	56	13	10	5
27.	โรงเรียนพาณิชย์การหาดใหญ่	3	3	58	15	10	7
28.	โรงเรียนแจ้งบริหารธุรกิจ	3	3	14	8	4	3
29.	โรงเรียนเทคนิคแจ้งพาณิชย์การ	3	3	25	10	4	3
30.	โรงเรียนบริหารธุรกิจวิทยา	3	3	17	9	4	3
31.	โรงเรียนเทคโนโลยีช่างกลสงขลา	3	3	51	13	9	6
32.	โรงเรียนบริหารธุรกิจสงขลา	3	3	49	15	9	6
33.	โรงเรียนเพชรสยามพาณิชย์การ	3	3	22	10	4	3
34.	โรงเรียนช่างกลภาคใต้เทคโนโลยี	3	3	37	12	7	4
35.	โรงเรียนอุดมศึกษาพาณิชย์การ	3	3	41	13	7	6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับใช้ในงานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ไปใช้ประโยชน์ในการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้คิดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ที่	รายชื่อสถานศึกษา	ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
				วิชา ชีฟ	วิชา สามัญ	วิชา ชีฟ	วิชา สามัญ
36.	โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมขนาดใหญ่	3	3	39	14	7	6
37.	โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยวิทย์ บริหารธุรกิจ	3	3	48	20	10	8
38.	โรงเรียนส่องแสงพาณิชย์การ	3	3	50	17	9	6
39.	โรงเรียนพัทลุงบริหารธุรกิจ	3	3	64	17	12	6
	รวม	126	126	1673	638	313	234
	รวมทั้งสิ้น	126	126	2,311		547	

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมี ลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด ในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 เป็นแบบปลายเปิด (Open - Ended Questionnaires)

3.2.1 การสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และรายงานการวิจัย ของสงวนพงศ์ ชวนชม และ อร่าม เรืองฤทธิ์ ในเรื่องการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

2. นำความรู้ที่ได้ศึกษามาสร้างแบบสอบถาม ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมี เหตุผลเปลี่ยนแปลง และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5	หมายถึง	มีการปฏิบัติมากที่สุด
4	หมายถึง	มีการปฏิบัติมาก

3	หมายถึง	มีการปฏิบัติปานกลาง
2	หมายถึง	มีการปฏิบัติน้อย
1	หมายถึง	มีการปฏิบัติน้อยที่สุด

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว มาขอคำแนะนำจากผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปปรึกษาหารือกับผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่า ตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุง แก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาแต่ละด้านให้เหมาะสม ผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจแบบสอบถาม คือ

1.1 ศศ.ดร.สุนันท์ สดโกสุม	สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
1.2 ศศ.วันชัย จันทรวงศ์	ภาควิชาช่างอุตสาหกรรม แผนกช่างกล
โรงงาน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ
1.3 อาจารย์จิด יעידסנג	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเทคโนโลยีภาคใต้
1.4 อาจารย์ดวงแข นรังศิยา	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนนครพนมวิทยการ
1.5 อาจารย์ดวงเดือน ไชยงมี	ผู้อำนวยการ โรงเรียนสตรีทุ่งสง

2. นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว โดยการแนะนำของผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ร่วม ไปทดลองใช้กับผู้บริหารและครูผู้สอน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 3 โรงเรียน เป็นผู้บริหาร จำนวน 9 คน ครูผู้สอน จำนวน 21 คน รวม 30 คน คือ

โรงเรียนเทคโนโลยีภาคใต้	ผู้บริหาร	3 คน	ครูผู้สอน	7 คน
โรงเรียนนครอาชีวศึกษา	ผู้บริหาร	3 คน	ครูผู้สอน	7 คน
โรงเรียนนครพนมวิทยการ	ผู้บริหาร	3 คน	ครูผู้สอน	7 คน

3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา ของ Cronbach ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.98 และมีค่าความเชื่อมั่นรายด้าน ดังนี้

3.1 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	=	0.88
3.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน	=	0.82
3.3 ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน	=	0.88
3.4 ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร	=	0.89

3.5 ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	=	0.91
3.6 ด้านการบริหารงานห้องสมุด	=	0.91
3.7 ด้านการวัดผลประเมินผล	=	0.92

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขอนหนังสือ จากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือ จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จัดเก็บรวบรวมข้อมูล จากผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3

2. เมื่อได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนแล้ว ผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ในกรณีที่โรงเรียนอยู่ไกลพร้อมทั้งซองปิดผนึกปี จำกัดซองถึงผู้วิจัย เพื่อขอความอนุเคราะห์กรอกแบบสอบถาม และกำหนดส่งแบบสอบถามคืนภายใน 15 วัน หลังจากได้รับแบบสอบถาม ส่วนโรงเรียนที่อยู่ใกล้ผู้วิจัยไปแจกและรับกลับคืนด้วยตนเอง หลังจากนั้นได้ติดตามผลและรวบรวมแบบสอบถามคืนเป็น 3 ระยะ ๆ ละประมาณ 7 – 10 วัน โดยทางโทรศัพท์ รวมระยะเวลาในการเก็บรวบรวมแบบสอบถามทั้งสิ้นประมาณ 45 วัน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 615 ฉบับ จากที่ส่งไป 673 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.38

ตารางที่ 3.2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของแบบสอบถามที่นำส่งและได้รับคืน

ตำแหน่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่นำส่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละ
ผู้บริหาร	126	123	97.61
ครูผู้สอนสายวิชาชีพ	313	285	91.05
ครูผู้สอนสายสามัญ	234	207	88.46
รวม	673	615	91.38

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยทางสถิติ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละ
2. ข้อมูลความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ทั้ง 7

ด้าน วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยทำทั้ง 7 ด้าน วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยทำเป็นรายชื่อเฉพาะด้านและภาพรวม

ทุกด้าน แปลความหมายของข้อมูล โดยใช้เกณฑ์ ของ John W. Best (อ้างใน สงวนพงศ์ ชวนชม. 2534 : 69) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.50 - 5.00	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.50 - 4.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารกับครูผู้สอน วิเคราะห์โดยใช้ t -test โดยทำเป็นรายข้อ รายด้าน และภาพรวมทุกด้าน

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร จำแนกตาม ประสบการณ์ วิเคราะห์โดยใช้ t -test โดยทำเป็นรายข้อ รายด้าน และภาพรวมทุกด้าน

5. เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของครูผู้สอน จำแนกตามสาย วิชาที่สอน วิเคราะห์โดยใช้ t -test โดยทำเป็นรายข้อ รายด้าน และภาพรวมทุกด้าน

6. การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ข้อมูล เปรียบเทียบประสบการณ์ของผู้บริหาร และข้อมูลเปรียบเทียบสายวิชาที่สอนของครูผู้สอน ใช้ โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences Personal Computer Plus)

7. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด ใช้ค่าความถี่ แล้วเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. ค่าร้อยละ (Percentage)
2. ค่าเฉลี่ย (Mean)
3. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
4. การทดสอบค่าที่ (t -test)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ปีการศึกษา 2542

ในการวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในรูปของตาราง การบรรยายผล พร้อมทั้งการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย

4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายได้แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน
- ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน

ในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 แบ่งเป็น 7 ด้าน ดังนี้

1. หลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
3. การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. การบริหารงานห้องสมุด
7. การวัดผลและการประเมินผล

4.2 เกณฑ์การแปลความหมายของข้อมูล

การแปลความหมายของข้อมูลพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยกำหนดเกณฑ์ในการคำนวณค่านำหน้าของ John W. Best

คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.50 - 4.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49	แสดงว่า	มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ในวงการศึกษาเท่านั้น ไม่ให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆก็ตาม หากมีผู้ใดนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากทางออกจะดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดี

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ ได้รับแบบสอบถามคืนจากผู้ตอบและนำมาใช้ในการวิเคราะห์จำนวน 615 ฉบับ จากผู้บริหาร 123 ฉบับ และจากครูผู้สอน 492 ฉบับ จำแนกได้ดังแสดงไว้ในตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง, ประสบการณ์ของผู้บริหาร, และจำแนกตามวิชาที่สอนของครูผู้สอน

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1. ตำแหน่ง		
ผู้บริหาร	123	20.00
ครูผู้สอน	492	80.00
รวม	615	100.00
2. ประสบการณ์ของผู้บริหาร		
ต่ำกว่า 10 ปี	50	40.65
ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป	73	59.35
รวม	123	100.00
3. วิชาที่สอนของครูผู้สอน		
วิชาชีพ	285	57.93
วิชาสามัญ	207	42.07
รวม	492	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้บริหาร มีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ครูผู้สอน มีจำนวน 492 คน คิดเป็นร้อยละ 80 และผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการบริหารต่ำกว่า 10 ปี มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 40.65 ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการบริหารตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 59.35 และครูผู้สอนสายวิชาชีพมีจำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 57.93 ส่วนครูผู้สอนสายวิชาสามัญมีจำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 42.07

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ปีการศึกษา 2542 . ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) จำนวน 7 ด้าน มีดังนี้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวมและรายด้าน ทั้ง 7 ด้าน

การบริหารงานวิชาการ	N = 615		ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	3.75	0.67	มาก	1
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.71	0.62	มาก	3
3. การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน	3.19	0.76	ปานกลาง	7
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร	3.53	0.73	มาก	4
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.74	0.69	มาก	2
6. การบริหารงานห้องสมุด	3.19	0.75	ปานกลาง	6
7. การวัดผลและประเมินผล	3.43	0.73	ปานกลาง	5
รวม	3.51	0.71	มาก	

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่าระดับการปฏิบัติงานวิชาการ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.51$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่าด้านที่มีระดับปฏิบัติมาก คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ($\bar{X} = 3.75$) ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ($\bar{X} = 3.74$) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.71$) และด้านที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดมีระดับการปฏิบัติปานกลาง คือ การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ($\bar{X} = 3.19$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

การปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D		
1. มีการประชุมวางแผนร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อให้การสอนเป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด	3.74	0.90	มาก	6
2. มีการประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการจุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และขอบข่ายเนื้อหาของวิชาของหลักสูตร	3.69	0.82	มาก	7
3. ครูผู้สอนได้มีการจัดทำแผนการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้	4.14	0.75	มาก	1
4. การจัดครูในโรงเรียนให้รับผิดชอบงานวิชาการ โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถตามความถนัดของครู	3.77	0.93	มาก	5
5. โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตร คู่มือครู เพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า	3.37	1.01	ปานกลาง	9
6. โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร	3.82	0.89	มาก	2
7. โรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว	3.82	0.96	มาก	3
8. มีการติดตามดูแลให้ครูดำเนินการสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.81	0.82	มาก	4
9. มีการชี้แจงหลักสูตรให้นักศึกษาเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางในการเลือกวิชาเรียนได้อย่างถูกต้อง	3.58	0.94	มาก	8
ค่าเฉลี่ยรวม	3.75	0.67	มาก	

จากตารางที่ 4.3 แสดงว่าระดับการปฏิบัติงานวิชาการด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.75$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกมีระดับการปฏิบัติมาก คือ ครูผู้สอนได้มีการจัดทำแผนการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้ ($\bar{X} = 4.14$) โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย หลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร ($\bar{X} = 3.82$) และโรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.82$) และข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีระดับปฏิบัติ

ปานกลาง คือ โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครู เพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษา
ค้นคว้า ($\bar{X} = 3.37$)

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ
ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D		
1. โรงเรียนได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียน การสอนแก่ครูผู้สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธีการสอน จิตวิทยาการสอน	3.63	0.88	มาก	8
2. ครูผู้สอนรู้จักใช้กลวิธีที่เร้าใจให้ผู้เรียนสนใจ ในการเรียน	3.66	0.71	มาก	7
3. ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการคัดเลือกแบบเรียน แบบฝึกหัดและหนังสือประกอบการเรียน การสอน	3.77	0.96	มาก	5
4. โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือ แหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการ จัดการเรียนการสอน	3.29	0.92	ปานกลาง	9
5. มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อ ประโยชน์ทางการศึกษา เช่น เป็นแหล่งให้ ศึกษาดูงาน การให้นักเรียนเข้าฝึกงาน	3.73	0.98	มาก	6
6. โรงเรียนมีการปรับปรุงแนวทางการจัดการ เรียนการสอนและพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อ ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น	3.81	0.84	มาก	4
7. โรงเรียนจัดการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียน เป็นศูนย์กลาง	3.85	0.87	มาก	2
8. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึก ปฏิบัติในห้องเรียนมาใช้ในการประกอบอาชีพ ได้	3.85	0.78	มาก	1
9. มีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียน สามารถปรับปรุงทักษะการทำงานให้ดีขึ้น	3.84	0.78	มาก	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.71	0.62	มาก	

จากตารางที่ 4.4 แสดงว่าการปฏิบัติงานวิชาการด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$) และเมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อปรากฏว่าข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกปฏิบัติในห้องเรียนมาใช้ในการประกอบอาชีพได้ ($\bar{X} = 3.85$) โรงเรียนจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ($\bar{X} = 3.85$) และมีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานให้ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.84$) และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีการปฏิบัติระดับปานกลาง คือ โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.29$)

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

การปฏิบัติ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D		
1. มีการจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอน ให้อย่างเพียงพอกับจำนวนนักเรียนแต่ละภาคเรียน	3.57	0.93	มาก	1
2. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูผลิตตำรา ใบงาน และเอกสารทางวิชาการเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน	3.34	1.02	ปานกลาง	4
3. โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน	2.90	1.03	ปานกลาง	8
4. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูนำคอมพิวเตอร์โปรแกรม Power Point มาใช้ในการสอน	2.88	1.15	ปานกลาง	9
5. โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการใช้ Internet แก่ครูผู้สอนในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ	2.71	1.18	ปานกลาง	10
6. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูรู้จักผลิตสื่อประเภทแผ่นใส หรือสไลด์ มาใช้ประกอบการสอน	3.30	1.10	ปานกลาง	5
7. โรงเรียนมีระบบการเก็บรักษาสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอนเป็นอย่างดี	3.18	0.99	ปานกลาง	7
8. มีการอำนวยความสะดวกในการใช้วัสดุอุปกรณ์การสอนแก่ครูผู้สอน	3.20	1.04	ปานกลาง	6
9. มีการซ่อมแซมรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้ งานได้ตลอดเวลา	3.37	0.97	ปานกลาง	2

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การสอน	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D		
10. มีการจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย และตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน	3.42	0.95	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.19	0.76	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 แสดงว่าระดับการปฏิบัติงานด้านการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การสอน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อปรากฏว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ มีการจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนไว้อย่างเพียงพอกับจำนวนนักเรียนแต่ละภาคเรียน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$) มีการจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัยและตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน ($\bar{X} = 3.42$) และมีการซ่อมแซมรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา ($\bar{X} = 3.20$) มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการใช้ Internet แก่ครูในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ($\bar{X} = 2.71$)

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหาร

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากร	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D		
1. มีการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ	3.62	0.96	มาก	4
2. มีการนิเทศการสอน โดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนก เพื่อให้ครูปรับปรุงและพัฒนาการสอนอยู่เสมอ	3.71	0.91	มาก	3
3. มีการติดตามการทำโครงการสอน บันทึกการสอน ของครูเป็นระยะ ๆ	3.91	0.87	มาก	1
4. ก่อนนำแผนหรือโครงการนิเทศภายในไปปฏิบัติ มีการให้ความรู้แก่ครูผู้สอนก่อน	3.59	0.91	มาก	6
5. มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูใน โรงเรียนเดียวกัน และต่างโรงเรียน	3.06	1.06	ปานกลาง	10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับงานใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุผลเบี่ยงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีคนนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและพัฒนานุเคราะห์	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D		
6. โรงเรียนส่งเสริมและสนับสนุนให้ศึกษานิเทศ ได้ช่วยพัฒนานุเคราะห์ในโรงเรียน	3.24	1.02	ปานกลาง	9
7. มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูมีโอกาสเข้า รับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการ	3.62	1.00	มาก	5
8. โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาต่อตามสาขา วิชาชีพที่สอน	3.73	1.02	มาก	2
9. มีการนำผลการนิเทศมาใช้สำหรับปรับปรุง แก้ไขการสอนของครู	3.50	0.96	มาก	7
10. มีการเปิดโอกาสให้ครูได้ซักถามข้อสงสัยและ เสนอความคิดเห็นในการนิเทศภายใน	3.36	1.03	ปานกลาง	8
ค่าเฉลี่ยรวม	3.53	0.73	มาก	

จากตารางที่ 4.6 แสดงว่าการปฏิบัติงานวิชาการด้านการนิเทศและพัฒนานุเคราะห์ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$) และเมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อปรากฏว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ มีการติดตามการทำโครงการสอน บันทึกการสอนของครูเป็นระยะ ๆ ($\bar{X} = 3.91$) โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาต่อตามสาขาวิชาชีพที่สอน ($\bar{X} = 3.73$) และมีการนิเทศการสอนโดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนกเพื่อให้ครูปรับปรุงและพัฒนาการสอนอยู่เสมอ ($\bar{X} = 3.71$) และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน ($\bar{X} = 3.06$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของ
ผู้บริหารและครูผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D		
1. มีกิจกรรมปัจฉิมนิเทศแก่นักศึกษาปีสุดท้าย	4.31	0.84	มาก	1
2. จัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับสถานประกอบการ	3.36	1.19	ปานกลาง	9
3. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการ เช่น การจัดนิทรรศการ การแข่งขันทักษะ การศึกษาคุณานอกสถานที่ ออกค่ายอาสาพัฒนา ให้แก่นักเรียนเสมอ	3.82	1.00	มาก	4
4. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านกีฬา เช่น ฟุตบอล ว่ายน้ำ ชกมวย กรีฑาภายใน ฯลฯ เพื่อส่งเสริมสุขภาพพลานามัยของนักเรียน	3.59	1.09	มาก	7
5. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้าน คุณธรรม จริยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมวันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวันสำคัญอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาจิตใจ	3.99	0.91	มาก	3
6. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านชมรม อนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	3.56	1.02	มาก	8
7. นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่โรงเรียนจัดให้อย่างทั่วถึง	3.75	0.96	มาก	5
8. ครูสามารถนำความรู้ด้านวิชาชีพที่นักเรียนได้รับ ในบทเรียนแต่ละสาขาวิชามาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.63	0.81	มาก	6
9. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลป วัฒนธรรม	3.31	1.01	ปานกลาง	10
10. โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกงานในสถานประกอบการ ได้อย่างเหมาะสมสัมพันธ์กับวิชา สาขาวิชาที่เรียน	4.05	0.86	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.74	0.69	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถเผยแพร่ได้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ การนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ถือว่าผิดกฎหมาย และต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหาย

จากตารางที่ 4.7 แสดงว่าการปฏิบัติงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) และเมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อปรากฏว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ มีกิจกรรมปัจฉิมนิเทศแก่นักศึกษาปีสุดท้าย ($\bar{X} = 4.31$) โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกงานในสถานประกอบการได้อย่างเหมาะสมสัมพันธ์กับวิชาสาขาวิชาที่เรียน ($\bar{X} = 4.05$) และโรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านคุณธรรม จริยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวันสำคัญอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาจิตใจ ($\bar{X} = 3.99$) และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม ($\bar{X} = 3.31$)

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารและครูผู้สอนในด้านการบริหารงานห้องสมุด

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
1. มีการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน	3.52	0.93	มาก	3
2. โรงเรียนมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้า วิจัย ของครูแต่ละปีอย่างพอเพียง	3.21	1.02	ปานกลาง	6
3. โรงเรียนจัดให้มีหนังสือสำหรับบริการครูและนักเรียนในการศึกษาค้นคว้า จำนวนมากเพียงพอกับความต้องการและทันสมัย	3.21	1.06	ปานกลาง	7
4. มีการจัดกิจกรรมบอร์ด แผ่นพับ เชิญชวนให้ครูและนักเรียนเข้าใช้บริการห้องสมุด	2.96	1.07	ปานกลาง	10
5. มีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกในการค้นคว้า หรือแนะนำในการใช้บริการห้องสมุด	3.31	1.00	ปานกลาง	4
6. บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างเพียงพอทั่วถึงทุกจุด	3.78	0.88	มาก	1
7. บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์อย่างเพียงพอและสะดวกสบายในการอ่านหนังสือ	3.57	0.95	มาก	2
8. บรรณารักษ์ได้จัดที่นั่งอ่านหนังสือรูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย	3.27	1.01	ปานกลาง	5

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
9. บรรณารักษ์ได้ประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงตำรา วารสาร และเอกสารใหม่ ๆ แก่ครูและนักเรียน	2.98	1.04	ปานกลาง	9
10. การจัดหาเอกสาร วารสาร ตำรา ได้สอบถามความต้องการของผู้ใช้	3.18	1.02	ปานกลาง	8
11. มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลา ในวันเสาร์-วันอาทิตย์	2.21	1.21	น้อย	11
ค่าเฉลี่ย รวม	3.19	0.75	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.8 แสดงว่าการปฏิบัติงานวิชาการด้านการบริหารงานห้องสมุด ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$) และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรายข้อ ปรากฏว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างเพียงพอทั่วถึงทุกจุด ($\bar{X} = 3.78$) บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์อย่างเพียงพอและสะดวกสบายในการอ่านหนังสือ ($\bar{X} = 3.57$) และมีการหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน ($\bar{X} = 3.52$) และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย คือ มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลาในวันเสาร์-วันอาทิตย์ ($\bar{X} = 2.21$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการ
ของผู้บริหารและครูผู้สอนด้านการวัดผลและประเมินผล

การปฏิบัติ ด้านการวัดผลและประเมินผล	N = 615		ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D		
1. มีการประชุมครูเพื่อกำหนดแนวทางในการวัดผล การประเมินผล การเรียนการสอน	3.78	0.88	มาก	1
2. โรงเรียนจัดให้มีระเบียบหรือคู่มือ ในการวัดผลและ ประเมินผล	3.58	0.96	มาก	3
3. โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์มาช่วยอำนวยความสะดวก ในการวัดผลประเมินผล	3.72	1.02	มาก	2
4. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับ การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน	3.38	0.99	ปานกลาง	5
5. โรงเรียนมีการตรวจสอบและติดตามผล เพื่อให้ครูนำ ผลที่ได้จากการประเมินมาปรับปรุงพัฒนาการเรียน การสอน	3.51	0.90	มาก	4
6. โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลและประเมินผล โดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ	3.21	1.03	ปานกลาง	10
7. โรงเรียนมีการติดตามประเมินนักเรียนที่สำเร็จการ ศึกษาไปแล้ว เพื่อนำมาปรับปรุงการสอน	3.25	0.98	ปานกลาง	8
8. มีการจัดอบรมวิธีการออกข้อสอบแบบต่าง ๆ การ วิเคราะห์ข้อสอบ และการกำหนดให้ครูทำข้อสอบ มาตรฐานของแต่ละสาขารายวิชา	3.25	1.01	ปานกลาง	9
9. มีการสร้างเครื่องมือในการวัดผล ได้สอดคล้องกับจุด ประสงค์ของการเรียนรู้	3.31	0.95	ปานกลาง	7
10. มีการติดตามการปฏิบัติงานทำของผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อ ประเมินความสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอน กับความต้องการของตลาดแรงงาน	3.35	0.97	ปานกลาง	6
ค่าเฉลี่ยรวม	3.43	0.73	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
จากตารางที่ 4.9 แสดงว่าการปฏิบัติงานวิชาการด้านการวัดผลและประเมินผล ตามความคิด
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเหตุผลเบื้องต้นที่ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
เห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$) และเมื่อ
พิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อปรากฏว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก มีการปฏิบัติอยู่ใน

ระดับมาก คือ มีการประชุมครูเพื่อกำหนดแนวทางในการวัดผลการประเมินผลการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.78$) โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์มาช่วยอำนวยความสะดวกในการวัดผลประเมินผล ($\bar{X} = 3.72$) และโรงเรียนจัดให้มีระเบียบหรือคู่มือในการวัดผลและประเมินผล ($\bar{X} = 3.58$) และข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลและประเมินผล โดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ ($\bar{X} = 3.21$)

ตารางที่ 4.10 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ในภาพรวมและรายด้าน ทั้ง 7 ด้าน

การบริหารงาน วิชาการ	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	3.96	0.59	มาก	2	3.69	0.67	มาก	1	4.01**
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.86	0.47	มาก	3	3.68	0.65	มาก	2	2.88**
3. การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน	3.57	0.51	มาก	7	3.09	0.78	ปานกลาง	7	6.53**
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร	3.79	0.50	มาก	4	3.47	0.76	ปานกลาง	4	4.58**
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	4.01	0.52	มาก	1	3.67	0.72	ปานกลาง	3	4.99**
6. การบริหารงานห้องสมุด	3.62	0.55	มาก	6	3.09	0.76	ปานกลาง	6	7.15**
7. การวัดผลและการประเมินผล	3.66	0.55	มาก	5	3.38	0.76	ปานกลาง	5	3.92**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.78	0.73	มาก		3.43	0.62	ปานกลาง		5.91**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อ $**P \leq .01$ อ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับระดับปฏิบัติการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวมทั้ง 7 ด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าแตกต่างกันทุกด้าน

ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

การปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการประชุมวางแผนร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อให้การสอนเป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด	4.01	0.77	มาก	4	3.68	0.92	มาก	6	3.68**
2. มีการประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย	3.93	0.70	มาก	6	3.63	0.84	มาก	7	3.63**
3. โครงสร้าง และขอบข่ายเนื้อหา รายวิชาของหลักสูตร	4.19	0.67	มาก	1	4.12	0.77	มาก	1	0.83
4. ครูผู้สอน ได้มีการจัดทำแผนการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้	4.02	0.86	มาก	2	3.71	0.93	มาก	5	3.38**
5. การจัดครูในโรงเรียน ให้รับผิดชอบงานวิชาการ โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความถนัดของครูโรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครู เพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า	3.79	0.78	มาก	8	3.26	1.04	ปานกลาง	9	5.26**
6. โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมายหลักการและเกณฑ์	4.02	0.70	มาก	3	3.77	0.93	มาก	3	2.75**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุผลเบื้องเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
7. โรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตาราง สอนทุกประเภทให้สามารถ ตรวจสอบและควบคุมการสอน ของครูได้อย่างรวดเร็ว	4.00	0.96	มาก	5	3.77	0.95	มาก	4	2.39**
8. มีการติดตามดูแลให้ครูดำเนิน การสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย	3.92	0.71	มาก	7	3.78	0.84	มาก	2	1.65
9. ของหลักสูตรมีการชี้แจง หลักสูตรให้นักศึกษาเข้าใจเพื่อ เป็นแนวทางในการเลือกวิชา เรียนได้อย่างถูกต้อง	3.78	0.78	มาก	9	3.53	0.97	มาก	8	2.66**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.96	0.59	มาก		3.69	0.67	มาก		4.01**

** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.11 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาข้อ 1, 2, 4, 5, 6, และ 9 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 6 ข้อ คือ ข้อ 1, 2, 4, 5, 6, และ 9 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 ข้อ คือ ข้อ 7 นอกนั้นมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.12 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. โรงเรียนได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแก่ครูผู้สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธีการสอน จิตวิทยาการสอน	3.89	0.71	มาก	6	3.57	0.90	มาก	8	3.77**
2. ครูผู้สอนรู้จักใช้กลวิธีที่เร้าใจให้ผู้เรียนสนใจในการเรียน	3.59	0.53	มาก	8	3.68	0.75	มาก	6	-1.16
3. ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการคัดเลือกแบบเรียนแบบฝึกหัดและหนังสือประกอบการเรียนการสอน	4.02	0.74	มาก	2	3.70	1.00	มาก	5	3.26**
4. โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน	3.59	0.80	มาก	9	3.21	0.94	ปานกลาง	9	4.19**
5. มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น เป็นแหล่งให้ศึกษาดูงาน การให้นักเรียนเข้าฝึกงาน	3.92	0.81	มาก	5	3.68	1.02	มาก	7	2.41*
6. โรงเรียนมีการปรับปรุงแนวทางการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น	3.93	0.66	มาก	3	3.78	0.87	มาก	4	1.71
7. โรงเรียนจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	3.93	0.77	มาก	4	3.83	.89	มาก	2	1.14
8. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกปฏิบัติในห้องเรียนมาใช้ในการประกอบอาชีพได้	3.83	0.66	มาก	7	3.86	0.81	มาก	1	-0.39

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. มีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะ การทำงานให้ดีขึ้น	4.02	0.68	มาก	1	3.79	0.80	มาก	3	2.84**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.86	0.47	มาก		3.68	0.65	มาก		2.88**

** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.12 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาข้อข้อ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .01 จำนวน 4 ข้อ คือ ข้อ 1,3,4,และ 9 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1ข้อ คือ ข้อ 5 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.13 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

การปฏิบัติ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การ สอน	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการจัดหาวัสดุฝึกและ อุปกรณ์การสอน ไว้อย่าง เพียงพอกับจำนวนนักเรียน แต่ละภาคเรียน	4.07	0.65	มาก	1	3.45	0.95	ปาน กลาง	1	6.87**
2. โรงเรียนส่งเสริม ให้ครูผลิต ตำรา ใบงาน และเอกสาร ทางวิชาการเพื่อใช้ประกอบ การเรียนการสอน	3.65	0.84	มาก	6	3.27	1.04	ปาน กลาง	4	3.79**
3. โรงเรียนมีการอบรมแนะนำ การผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน	3.17	0.94	ปาน กลาง	9	2.84	1.04	ปาน กลาง	8	3.25**
4. โรงเรียนส่งเสริม ให้ครูนำ คอมพิวเตอร์โปรแกรม Power Point มาใช้ในการ สอน	3.26	0.98	ปาน กลาง	8	2.78	1.17	ปาน กลาง	9	4.17**
5. โรงเรียนมีการอบรมแนะนำ การใช้ Internet แก่ครูผู้สอน ในการค้นคว้าหาความรู้ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ.	2.99	1.09	ปาน กลาง	10	2.63	1.19	ปาน กลาง	10	3.04**
6. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูรู้จัก ผลิตสื่อประเภทแผ่นใส หรือสไลด์ มาใช้ประกอบ การสอน	3.67	0.92	มาก	5	3.20	1.12	ปาน กลาง	5	4.34**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูในโรงเรียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การ สอน	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
7. โรงเรียนมีระบบการเก็บ รักษาซื้อวัสดุอุปกรณ์การ สอนเป็นอย่างดี	3.64	0.76	มาก	7	3.06	1.01	ปานกลาง	7	5.95**
8. มีการอำนวยความสะดวก ในการใช้วัสดุอุปกรณ์การ สอนแก่ครูผู้สอน	3.74	0.73	มาก	3	3.07	1.07	ปานกลาง	6	6.57**
9. มีการซ่อมแซมรักษาวัสดุ อุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้ งานได้ตลอดเวลา	3.73	0.70	มาก	4	3.28	1.01	ปานกลาง	3	4.68**
10 มีการจัดหาวัสดุฝึกและ อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย และตรงตามความต้องการ ของตลาดแรงงาน	3.81	0.76	มาก	2	3.32	0.97	ปานกลาง	2	5.22**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.57	0.51	มาก		3.09	0.78	ปานกลาง		6.53**

** $P \leq .01$

จากตารางที่ 4.13 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในด้านการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการพัฒนา บุคลากร	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการแนะนำส่งเสริมให้ครู ได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ	3.97	0.70	มาก	4	3.53	0.99	มาก	4	4.61**
2. มีการนิเทศการสอนโดยผู้ บริหารหรือหัวหน้าแผนก เพื่อให้ครูปรับปรุงและ พัฒนาการสอนอยู่เสมอ	3.85	0.70	มาก	5	3.67	0.95	มาก	2	1.86
3. มีการติดตามการทำโครง การสอน บันทึกการสอน ของครูเป็นระยะ ๆ	4.01	0.78	มาก	3	3.88	0.89	มาก	1	1.46
4. ก่อนนำแผนหรือโครงการ นิเทศภายในไปปฏิบัติ มี การให้ความรู้แก่ครูผู้สอน ก่อน	3.83	0.70	มาก	6	3.52	0.94	มาก	5	3.36**
5. มีการส่งเสริมให้ครูสังเกต การสอนของครูในโรงเรียน เดียวกัน และต่างโรงเรียน	3.32	0.88	ปาน กลาง	10	2.99	1.09	ปาน กลาง	10	3.06**
6. โรงเรียนส่งเสริมและ สนับสนุนให้ศึกษานิเทศ ได้ช่วยพัฒนาบุคลากรใน โรงเรียน	3.39	0.97	ปาน กลาง	9	3.20	1.03	ปาน กลาง	9	1.82
7. มีการส่งเสริมและ สนับสนุนให้ครูมีโอกาส เข้ารับการอบรมหรือ สัมมนาทางวิชาการ	4.05	0.78	มาก	2	3.51	1.02	มาก	6	5.48**
8. โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ ศึกษาต่อตามสาขาวิชาชีพที่ สอน	4.05	0.77	มาก	1	3.65	1.06	มาก	3	3.91**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกข้อมูลไปเผยแพร่ในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการพัฒนา บุคลากร	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. มีการนำผลการนิเทศมาใช้ สำหรับปรับปรุงแก้ไขการ สอนของครู	3.70	0.69	มาก	8	3.45	1.01	ปาน กลาง	7	2.63**
10. มีการเปิดโอกาสให้ครูได้ ซักถามข้อสงสัยและเสนอ ความคิดเห็นในการนิเทศ ภายใน	3.80	0.65	มาก	7	3.25	1.08	ปาน กลาง	8	5.37**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.79	0.50	มาก		3.47	0.76	ปานกลาง		4.58**

** $P \leq .01$

จากตารางที่ 4.14 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 7 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 4, 5, 7, 8, 9 และ 10 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.15 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีกิจกรรมปัจฉิมนิเทศแก่นักศึกษาปีสุดท้าย	4.50	0.71	มากที่สุด	1	4.26	0.87	มาก	1	2.83**
2. จัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับสถานประกอบการ	3.66	0.97	มาก	9	3.29	1.23	ปานกลาง	9	3.12**
3. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการ เช่น การจัดนิทรรศการ การแข่งขันทักษะ การศึกษาคุณงานนอกสถานที่ ออกค่าย อาสาพัฒนาให้แก่นักเรียนเสมอ	4.10	0.85	มาก	4	3.75	1.03	มาก	4	3.43**
4. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านกีฬา เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล ชกมวย กรีฑาภายใน ฯลฯ เพื่อส่งเสริมสุขภาพพลานามัยของ นักเรียน	4.09	0.91	มาก	5	3.46	1.10	ปานกลาง	8	5.89**
5. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านคุณธรรม จริยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมวันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวันสำคัญอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาจิตใจ	4.25	0.72	มาก	2	3.92	0.94	มาก	3	3.61**

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
	6. โรงเรียนได้จัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร ด้านการ อนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่ง แวดล้อม	3.89	0.84	มาก	7	3.48	1.04	ปานกลาง	
7. นักเรียนทุกคนมีโอกาส เข้าร่วมกิจกรรมเสริม หลักสูตรที่โรงเรียนจัดให้ อย่างทั่วถึง	4.03	0.70	มาก	6	3.68	1.00	มาก	5	3.69**
8. ครูสามารถนำความรู้ด้าน วิชาชีพที่นักเรียนได้รับ ในบทเรียนแต่ละสาขา วิชามาใช้ในกิจกรรม เสริมหลักสูตร	3.85	0.65	มาก	8	3.57	0.84	มาก	6	3.34**
9. โรงเรียนได้จัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรด้านศิลป วัฒนธรรม	3.50	0.86	มาก	10	3.26	1.04	ปานกลาง	10	2.41*
10. โรงเรียนส่งเสริมให้นัก เรียนได้ฝึกงานในสถาน ประกอบการ ได้อย่าง เหมาะสมและสัมพันธ์กับ วิชาและสาขาวิชาที่เรียน	4.24	0.67	มาก	3	4.00	0.89	มาก	2	2.83**
ค่าเฉลี่ยรวม	4.01	0.52	มาก		3.67	0.72	มาก		4.99**

** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.15 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ใน
เขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าในภาพ
รวม ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ
ไม่ว่าการปฏิบัติข้อที่ 9 ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.16 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ด้านการบริหารงานห้องสมุด

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน	3.88	0.62	มาก	2	3.42	0.97	ปานกลาง	3	4.92**
2. โรงเรียนมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับบริการค้นคว้า วิจัย ของครูแต่ละปีอย่างพอเพียง	3.61	0.72	มาก	7	3.11	1.06	ปานกลาง	6	4.95**
3. โรงเรียนจัดให้มีหนังสือสำหรับบริการครูและนักเรียนในการศึกษาค้นคว้า จำนวนมากเพียงพอกับความต้องการและทันสมัย	3.60	0.88	มาก	8	3.11	1.08	ปานกลาง	7	4.63**
4. มีการจัดกิจกรรมบอร์ด แผ่นพับ เชิญชวนให้ครูและนักเรียนเข้าใช้บริการห้องสมุด	3.50	0.85	มาก	10	2.82	1.07	ปานกลาง	10	6.48**
5. มีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกในการค้นคว้า หรือแนะนำในการใช้บริการห้องสมุด	3.70	0.70	มาก	4	3.21	1.04	ปานกลาง	4	4.92**
6. บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างเพียงพอ ทั่วถึงทุกจุด	4.02	0.62	มาก	1	3.72	0.93	มาก	1	3.40**
7. บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์สบายในการอ่านหนังสือ	3.77	0.80	มาก	3	3.52	0.98	มาก	2	2.66**
8. บรรณารักษ์ได้จัดที่นั่งอ่านหนังสือรูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย	3.70	0.77	มาก	5	3.16	1.04	ปานกลาง	5	5.40**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใด ๆ อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
8. บรรณารักษ์ได้จัดที่นั่งอ่านหนังสือรูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย	3.70	0.77	มาก	5	3.16	1.04	ปานกลาง	5	5.40**
9. บรรณารักษ์ได้ประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงตำราวารสาร และเอกสารใหม่ ๆ แก่ครูและนักเรียน	3.51	0.82	มาก	9	2.85	1.05	ปานกลาง	9	6.56**
10. การจัดหาเอกสาร วารสาร ตำรา ได้สอบถามความต้องการของผู้ใช้	3.64	0.81	มาก	6	3.06	1.04	ปานกลาง	8	5.79**
11. มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลา ในวันเสาร์-วันอาทิตย์	2.85	1.23	ปานกลาง	11	2.05	1.15	น้อย	11	6.75**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.62	0.55	มาก		3.09	0.76	ปานกลาง		7.15**

** $P \leq .01$

จากตารางที่ 4.16 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่าในภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ด้านการวัดผลและการประเมินผล

การปฏิบัติ ด้านการวัดผลและการประเมินผล	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการประชุมครูเพื่อกำหนด แนวทางในการวัดผล การ ประเมินผล การเรียนการ สอน	4.11	0.60	มาก	1	3.70	0.92	มาก	1	4.62**
2. โรงเรียนจัดให้มีระเบียบ หรือคู่มือ ในการวัดผลและ ประเมินผล	3.72	0.94	มาก	4	3.54	0.96	มาก	3	1.81
3. โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์ มาช่วยอำนวยความสะดวก ในการวัดผลประเมินผล	3.85	1.03	มาก	2	3.69	1.02	มาก	2	1.62
4. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูเข้า รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับ การวัดผลและประเมินผล การเรียนการสอน	3.55	0.82	มาก	6	3.34	1.02	ปานกลาง	5	2.13*
5. โรงเรียนมีการตรวจสอบ และติดตามผล เพื่อให้ครูนำ ผลที่ได้จากการประเมินมา ปรับปรุงพัฒนาการเรียน การสอน	3.78	0.71	มาก	3	3.44	0.93	ปานกลาง	4	3.83**
6. โรงเรียนมีการปรับปรุงการ วัดผลและประเมินผล โดย การวิเคราะห์ข้อสอบและ ทำธนาคารข้อสอบ	3.42	0.90	ปานกลาง	10	3.16	1.05	ปานกลาง	10	2.56*
7. โรงเรียนมีการติดตาม ประเมินนักเรียนที่สำเร็จ การศึกษาไปแล้ว เพื่อนำมา ปรับปรุงการสอน	3.53	0.85	มาก	8	3.18	0.99	ปานกลาง	9	3.56**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการวัดผลและการประเมินผล	ผู้บริหาร $n_1 = 123$				ครูผู้สอน $n_2 = 492$				t
	\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
8. มีการจัดอบรมวิธีการออก ข้อสอบแบบต่าง ๆ การ วิเคราะห์ข้อสอบ และการ กำหนดให้ครูทำข้อสอบ มาตรฐานของแต่ละสาขา รายวิชา	3.50	0.89	มาก	9	3.19	1.03	ปานกลาง	8	3.10**
9. มีการสร้างเครื่องมือในการ วัดผล ได้สอดคล้องกับจุด ประสงค์ของการเรียนรู้	3.63	0.79	มาก	5	3.23	0.97	ปานกลาง	7	4.23**
10. มีการติดตามการมีงานทำ ของผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อ ประเมินความสอดคล้อง ของการจัดการเรียนการ สอนกับความต้องการของ ตลาดแรงงาน	3.53	0.85	มาก	7	3.30	0.99	ปานกลาง	6	2.32*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.66	0.55	มาก		3.37	0.76	ปานกลาง		3.92**

** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.17 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ในเขต
การศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่าในภาพรวมผู้
บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จำนวน 5 ข้อ คือ ข้อ 1,
5, 7, 8, และ 9 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 ข้อ คือ ข้อ 4, 6 และ 10
นอกจากนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกันเกี่ยวกับการบริหารวิชาการ ในภาพรวมและรายด้าน ทั้ง 7 ด้าน

การบริหารงานวิชาการ	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่	
1. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	3.91	0.61	มาก	2	3.99	0.59	มาก	2	-0.83
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.81	0.45	มาก	3	3.89	0.49	มาก	3	-0.85
3. การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน	3.53	0.46	มาก	6	3.60	0.54	มาก	7	-0.72
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร	3.75	0.51	มาก	4	3.83	0.50	มาก	4	-0.86
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	4.04	3.99	มาก	1	3.99	0.54	มาก	1	0.56
6. การบริหารงานห้องสมุด	3.57	0.60	มาก	5	3.65	0.51	มาก	6	-0.82
7. การวัดผลและการประเมินผล	3.51	0.62	มาก	7	3.77	0.77	มาก	5	-2.60**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.73	0.44	มาก		0.81	0.42	มาก		-1.08

** $P \leq .01$

จากตารางที่ 4.18 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกัน ในการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวมทั้ง 7 ด้าน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 1 ด้าน คือ ด้านการวัดผลและประเมินผล นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.19 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. การสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร มีการชี้แจงหลักสูตรให้นัก ศึกษาเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางใน การเลือกวิชาเรียนได้อย่างถูก ต้อง	3.66	0.89	มาก	9	3.86	0.69	มาก	8	-1.42
ค่าเฉลี่ยรวม	3.91	0.61	มาก		3.99	0.59	มาก		-0.83

จาดตารางที่ 4.19 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างและขอบข่ายเนื้อหาวิชาของหลักสูตร นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
	1. โรงเรียนได้ให้ความรู้เกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนแก่ครูผู้ สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธี การสอน จิตวิทยาการสอน	3.85	0.72	มาก	4	3.90	0.71	มาก	
2. ครูผู้สอนรู้จักใช้กลวิธีที่เร้าใจ ให้ผู้เรียนสนใจในการเรียน	3.60	0.53	มาก	8	3.59	0.52	มาก	9	0.11
3. ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการคิด เลือกแบบเรียนแบบฝึกหัดและ หนังสือประกอบการเรียนการ สอน	3.86	0.73	มาก	5	4.12	0.73	มาก	1	-1.97
4. โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำ ทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการใน ท้องถิ่นมาใช้ประกอบการ จัดการเรียนการสอน	3.44	0.79	ปาน กลาง	9	3.70	0.79	มาก	8	-1.78
5. มีการร่วมมือกับสถานประกอบ การเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น เป็นแหล่งให้ศึกษาคุงาน การให้นักเรียนเข้าฝึกงาน	4.02	0.77	มาก	2	3.85	0.83	มาก	7	1.16
6. โรงเรียนมีการปรับปรุงแนว ทางการจัดการเรียนการสอน และพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูง ขึ้น	3.94	0.62	มาก	3	3.92	0.68	มาก	5	0.18
7. โรงเรียนจัดการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	3.86	0.70	มาก	6	3.97	0.82	มาก	3	-0.79
8. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ จากการฝึกปฏิบัติในห้องเรียน มาใช้ในการประกอบอาชีพได้	3.70	0.58	มาก	7	3.92	0.70	มาก	4	-1.81

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อฝ่ายงานที่เกี่ยวข้อง

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
	9. มีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่ง ให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุง ทักษะการทำงานให้ดีขึ้น	4.02	0.62	มาก	1	4.01	0.72	มาก	
ค่าเฉลี่ยรวม	3.81	0.45	มาก	3.89	0.49	มาก			-0.85

จากตารางที่ 4.20 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ในภาพรวมผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทุกข้อ

ตารางที่ 4.21 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

การปฏิบัติด้านการจัดสื่อ วัสดุอุปกรณ์การสอน	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
	1. มีการจัดหาวัสดุฝึกและ อุปกรณ์การสอน ไว้อย่าง เพียงพอกับจำนวน นักเรียนแต่ละภาคเรียน	4.04	0.64	มาก	1	4.08	0.66	มาก	
2. โรงเรียนส่งเสริม ให้ครู ผลิตตำรา ใบงาน และ เอกสารทางวิชาการเพื่อ ใช้ประกอบการเรียนการ สอน	3.58	0.81	มาก	6	3.70	0.86	มาก	5	-0.77
3. โรงเรียนมีการอบรมแนะ นำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน	3.12	0.92	ปานกลาง	9	3.21	0.96	ปานกลาง	9	-0.49

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่แบบลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำ ไปใช้

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

การปฏิบัติด้านการจัดสื่อ วัสดุอุปกรณ์การสอน	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
4. โรงเรียนส่งเสริมให้ครู นำคอมพิวเตอร์โปรแกรม Power Point มาใช้ในการ สอน	3.24	0.96	ปานกลาง	8	3.27	1.00	ปานกลาง	8	-0.19
5. โรงเรียนมีการอบรมแนะนำ การใช้ Internet แก่ครูผู้ สอนในการค้นคว้าหา ความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ	2.80	0.97	ปานกลาง	10	3.12	1.15	ปานกลาง	10	-1.63
6. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูรู้จัก ผลิตสื่อประเภทแผ่น ใส หรือสไลด์ มาใช้ ประกอบการสอน	3.56	1.07	มาก	7	3.75	0.80	มาก	4	-1.15
7. โรงเรียนมีระบบการเก็บ รักษาสื่อวัสดุอุปกรณ์การ สอนเป็นอย่างดี	3.68	0.82	มาก	4	3.62	0.72	มาก	7	0.46
8. มีการอำนวยความสะดวก ในการใช้วัสดุอุปกรณ์ การสอนแก่ครูผู้สอน	3.62	0.73	มาก	5	3.82	0.73	มาก	3	-1.51
9. มีการซ่อมแซมรักษาวัสดุ อุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้ งานได้ตลอดเวลา	3.90	0.68	มาก	2	3.62	0.70	มาก	6	2.24*
10. มีการจัดหาวัสดุฝึกและ อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย และตรงตามความ ต้องการของตลาดแรงงาน	3.80	0.81	มาก	3	3.82	0.73	มาก	2	-0.16
ค่าเฉลี่ยรวม	3.56	0.46	มาก		3.60	0.54	มาก		-0.72

* $P \leq .05$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
จากตารางที่ 4.21 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดสื่อ
วัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่าในภาพรวมผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ในเรื่องการซ่อมแซมรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.22 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการพัฒนา บุคลากร	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการแนะนำส่งเสริมให้ครู ได้รับความรู้ใหม่ๆ อยู่ เสมอ	3.78	0.79	มาก	7	4.10	0.60	มาก	1	-2.51*
2. มีการนิเทศการสอนโดยผู้ บริหารหรือหัวหน้าแผนก เพื่อให้ครูปรับปรุงและ พัฒนาการสอนอยู่เสมอ	3.88	0.72	มาก	4	3.82	0.69	มาก	6	0.45
3. มีการติดตามการทำโครงการ สอน บันทึกการสอนของ ครูเป็นระยะ ๆ	3.92	0.94	มาก	3	4.07	0.65	มาก	3	-1.03
4. ก่อนนำแผนหรือโครงการ นิเทศภายในไปปฏิบัติ มี การให้ความรู้แก่ครูผู้สอน ก่อน	3.78	0.71	มาก	6	3.86	0.69	มาก	5	-0.65
5. มีการส่งเสริมให้ครูสังเกต การสอนของครูในโรงเรียน เดียวกัน และต่างโรงเรียน	3.28	0.88	ปาน กลาง	10	3.34	0.89	ปาน กลาง	6	-0.39
6. โรงเรียนส่งเสริมและ สนับสนุนให้ศึกษานิเทศ ได้ช่วยพัฒนาบุคลากร ใน โรงเรียน	3.34	0.96	ปาน กลาง	9	3.42	0.98	ปาน กลาง	9	-0.47
7. มีการส่งเสริมและ สนับสนุนให้ครูมีโอกาส เข้ารับการอบรมหรือ สัมมนาทางวิชาการ	4.02	0.77	มาก	1	4.07	0.79	มาก	4	-0.34

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น หากมีให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการพัฒนา บุคลากร	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
8. โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ ศึกษาต่อตามสาขาวิชาชีพที่ สอน	3.98	0.94	มาก	2	4.10	0.69	มาก	2	-0.82
9. มีการนำผลการนิเทศมาใช้ สำหรับปรับปรุงแก้ไขการ สอนของครู	3.68	0.65	มาก	8	3.71	0.72	มาก	8	-0.26
10 มีการเปิดโอกาสให้ครูได้ ซักถามข้อสงสัยและเสนอ ความคิดเห็นในการนิเทศ ภายใน	3.82	0.52	มาก	5	3.78	0.73	มาก	7	0.33
ค่าเฉลี่ยรวม	3.75	0.51	มาก		3.83	0.50	มาก		-0.86

* $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.22 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ในเรื่องการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.23 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน
วิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการพัฒนา บุคลากร	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ แก่นักศึกษาปีสุดท้าย	4.50	0.65	มากที่สุด	1	4.51	0.75	มากที่สุด	1	-0.05
2. จัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับ สถานประกอบการ	3.90	0.79	มาก	7	3.49	1.04	ปานกลาง	9	2.34*
3. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรด้านวิชาการ เช่น การจัดนิทรรศการ การแข่ง ขันทักษะ การศึกษาดูงาน นอกสถานที่ ออกค่ายอาสา พัฒนาให้แก่นักเรียนเสมอ	4.18	0.98	มาก	5	4.04	0.75	มาก	5	0.89
4. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรด้านกีฬา เช่น ฟุตบอล วายน้ำ ชกมวย กรีฑา ภายใน ฯลฯ เพื่อส่งเสริมสุขภาพ พลานามัยของ นักเรียน	4.20	0.78	มาก	4	4.01	0.98	มาก	6	1.12
5. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรด้านคุณธรรม จริย ธรรม เช่น การจัดกิจกรรมวัน เข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวันสำคัญ อื่น เพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนา จิตใจ	4.28	0.76	มาก	2	4.23	0.70	มาก	3	0.36
6. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร ด้านการอนุรักษ์ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	3.86	0.81	มาก	8	3.92	0.86	มาก	7	-0.38
7. นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้า ร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ โรงเรียนจัดให้อย่างทั่วถึง	3.98	0.77	มาก	6	4.07	0.65	มาก	4	-0.69

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการพัฒนา บุคลากร	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
8. ครูสามารถนำความรู้ด้านวิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชามาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.76	0.69	มาก	9	3.90	0.63	มาก	8	-1.20
9. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม	3.58	0.95	มาก	10	3.45	0.80	ปานกลาง	10	0.81
10. โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกงานในสถานประกอบการ ได้อย่างเหมาะสมและสัมพันธ์กับวิชาและสาขาวิชาที่เรียน	4.20	0.70	มาก	3	4.27	0.65	มาก	2	-0.60
ค่าเฉลี่ยรวม	4.04	0.49	มาก		3.99	0.54	มาก		0.56

* $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.23 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่าในเรื่องการจัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับสถานประกอบการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.24 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการ
บริหารงานวิชาการ ด้านการบริหารงานห้องสมุด

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
	1. มีการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน	3.74	0.69	มาก	2	3.97	0.55	มาก	
2. โรงเรียนมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้า วิจัย ของครูแต่ละปีอย่างพอเพียง	3.50	0.76	มาก	8	3.68	0.68	มาก	7	-1.40
3. โรงเรียนจัดให้มีหนังสือสำหรับบริการครูและนักเรียน ในการศึกษาค้นคว้าจำนวนมากเพียงพอกับความ ต้องการและทันสมัย	3.48	0.97	ปานกลาง	9	3.68	0.80	มาก	6	-1.28
4. มีการจัดกิจกรรมบอร์ด แผ่นพับ เชิญชวนให้ครูและนักเรียนเข้าใช้บริการห้องสมุด	3.44	0.79	ปานกลาง	10	3.53	0.90	มาก	9	-0.60
5. มีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกในการค้นคว้า หรือแนะนำในการใช้บริการห้องสมุด	3.68	0.71	มาก	5	3.71	0.70	มาก	5	-0.25
6. บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างเพียงพอ ทั่วถึงทุกจุด	4.04	0.60	มาก	1	4.01	0.63	มาก	1	0.23
7. บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์อย่างเพียงพอและสะดวกสบายในการอ่านหนังสือ	3.72	0.88	มาก	3	3.81	0.74	มาก	4	-0.60
8. บรรณารักษ์ได้จัดที่นั่งอ่านหนังสือรูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย	3.50	0.84	มาก	7	3.84	0.69	มาก	3	-2.43

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีข้อสงสัย กรุณาติดต่อฝ่ายวิชาการ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไปใช้

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. บรรณารักษ์ได้ประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงตำรา วารสาร และเอกสารใหม่ ๆ แก่ครูและนักเรียน	3.56	0.93	มาก	6	3.48	0.75	ปานกลาง	10	0.53
10. การจัดหาเอกสาร วารสาร ตำรา ได้สอบถามความต้องการของผู้ใช้	3.72	0.83	มาก	4	3.59	0.80	มาก	8	0.88
11. มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลา ในวันเสาร์-วันอาทิตย์	2.86	1.29	ปานกลาง	11	2.84	1.19	ปานกลาง	11	0.11
ค่าเฉลี่ยรวม	3.57	0.60	มาก		3.65	0.51	มาก		-0.82

จากตารางที่ 4.24 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.25 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงาน
วิชาการ ด้านการวัดผลและการประเมินผล

การปฏิบัติ ด้านการวัดผลและการ ประเมินผล	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
	1. มีการประชุมครูเพื่อกำหนด แนวทางในการวัดผล การ ประเมินผล การเรียนการสอน	3.94	0.59	มาก	1	4.22	0.58	มาก	
2. โรงเรียนจัดให้มีระเบียบหรือ คู่มือในการวัดผลและ ประเมินผล	3.64	0.80	มาก	4	3.77	1.02	มาก	4	-0.74
3. โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์ มาช่วยอำนวยความสะดวกใน การวัดผลประเมินผล	3.72	0.97	มาก	2	3.95	1.07	มาก	2	-1.19
4. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูเข้ารับ การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัด ผลและประเมินผลการเรียน การสอน	3.32	0.84	ปานกลาง	8	3.71	0.77	มาก	6	-2.67**
5. โรงเรียนมีการตรวจสอบและ ติดตามผล เพื่อให้ครูนำผลที่ ได้จากการประเมินมาปรับ ปรุงพัฒนาการเรียนการสอน	3.66	0.77	มาก	3	3.86	0.65	มาก	3	-1.57
6. โรงเรียนมีการปรับปรุงการ วัดผลและประเมินผล โดย การวิเคราะห์ข้อสอบและ ทำธนาคารข้อสอบ	3.16	1.06	ปานกลาง	10	3.60	0.72	มาก	9	-2.76**
7. โรงเรียนมีการติดตาม ประเมินนักเรียนที่สำเร็จการ ศึกษาไปแล้ว เพื่อนำมา ปรับปรุงการสอน	3.50	0.86	มาก	5	3.55	0.85	มาก	10	-0.31
8. มีการจัดอบรมวิธีการออกข้อ สอบแบบต่าง ๆ การวิเคราะห์ ข้อสอบ และการกำหนดให้ ครูทำข้อสอบมาตรฐานของ แต่ละสาขารายวิชา	3.32	1.04	ปานกลาง	9	3.63	0.75	มาก	8	-1.92

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีข้อสงสัย กรุณาติดต่อฝ่ายวิชาการเพื่อขอข้อมูลเพิ่มเติม และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการวัดผลและการ ประเมินผล	ต่ำกว่า 10 ปี $n_1 = 50$				ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป $n_2 = 73$				t
	\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. มีการสร้างเครื่องมือในการ วัดผล ได้สอดคล้องกับ จุดประสงค์ของการเรียนรู้	3.50	0.86	มาก	6	3.71	0.74	มาก	5	-1.47
10. มีการติดตามการมีงานทำของ ผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อ ประเมินความสอดคล้องของ การจัดการเรียนการสอนกับ ความต้องการของตลาด แรงงาน	3.34	0.87	ปานกลาง	7	3.66	0.82	มาก	7	-2.06*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.51	0.62	มาก		3.77	0.47	มาก		-2.60**

** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.25 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการวัดผลและการประเมินผล พบว่าในภาพรวม ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 3 ข้อ คือ ข้อ 1, 4, และ 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หนึ่งข้อ คือ ข้อ 10 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.26 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและครูผู้สอนสายวิชาสามัญ
เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวมและรายด้าน ทั้ง 7 ด้าน

การบริหารงานวิชาการ	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. หลักสูตรและการนำ หลักสูตรไปใช้	3.73	0.67	มาก	1	3.64	0.68	มาก	3	1.45
2. การจัดกิจกรรมการ เรียนการสอน	3.69	0.67	มาก	2	3.65	0.63	มาก	2	0.71
3. การจัดสื่อวัสดุ อุปกรณ์การสอน	3.12	0.76	ปานกลาง	6	3.04	0.81	ปานกลาง	7	1.14
4. การนิเทศและการ พัฒนาบุคลากร	3.47	0.73	ปานกลาง	4	3.46	0.79	ปานกลาง	4	0.25
5. การจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร	3.66	0.72	มาก	3	3.68	0.71	มาก	1	0.22
6. การบริหารงานห้อง สมุด	3.11	0.78	ปานกลาง	7	3.08	0.74	ปานกลาง	6	0.39
7. การวัดผลและการ ประเมินผล	3.39	0.74	ปานกลาง	5	3.36	0.78	ปานกลาง	5	0.39
ค่าเฉลี่ยรวม	3.44	0.63	ปานกลาง		3.40	0.61	ปานกลาง		0.66

$$P \leq .01$$

จากตารางที่ 4.26 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชา
สามัญ ในการบริหารงานวิชาการในภาพรวมทั้ง 7 ด้าน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติ
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ เมื่อพิจารณาเป็น
รายด้าน พบว่าทั้ง 7 ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทุกด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.27 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

ระดับการปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำ หลักสูตรไปใช้	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการประชุมวางแผนร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อให้การสอนเป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด	3.69	0.92	มาก	6	3.66	0.91	มาก	5	0.45
2. มีการประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และขอบข่ายเนื้อหา รายวิชาของหลักสูตร	3.62	0.87	มาก	7	3.64	0.79	มาก	7	-0.17
3. ครูผู้สอนได้มีการจัดทำแผนการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้	4.16	0.79	มาก	1	4.08	0.75	มาก	1	1.15
4. การจัดครูในโรงเรียนให้รับผิดชอบงานวิชาการ โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถ และความถนัดของครู	3.72	0.91	มาก	5	3.70	0.95	มาก	3	0.22
5. โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครู เพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า	3.32	1.03	ปานกลาง	9	3.18	1.05	ปานกลาง	9	1.50
6. โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร	3.85	0.91	มาก	2	3.66	0.94	มาก	6	2.22*
7. โรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว	3.83	.92	มาก	3	3.69	1.00	มาก	4	1.67
8. มีการติดตามดูแลให้ครูดำเนินการใช้งานเพื่อการศึกษานั่น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม	3.82	0.84	มาก	8	3.46	0.99	ปานกลาง	8	1.31

ตารางที่ 4.27 (ต่อ)

ระดับการปฏิบัติ ด้านหลักสูตรและการนำ หลักสูตร ไปใช้	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. มีการชี้แจงหลักสูตรให้ นักศึกษาเข้าใจเพื่อเป็น แนวทางในการเลือกวิชา เรียนได้อย่างถูกต้อง	3.58	0.95	มาก	8	3.46	0.99	ปานกลาง	8	1.31
ค่าเฉลี่ยรวม	3.76	0.67	มาก		3.64	0.68	มาก		1.45

* $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.27 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่า ในภาพรวม ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ในเรื่องการตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย หลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.28 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. โรงเรียนได้ให้ความรู้ เกี่ยวกับการจัดการเรียน การสอนแก่ครูผู้สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธี การสอน จิตวิทยาการ สอน	3.59	0.89	มาก	8	3.54	0.92	มาก	8	0.60
2. ครูผู้สอนรู้จักใช้กลวิธีที่ เร้าใจให้ผู้เรียนสนใจใน การเรียน	3.71	0.74	มาก	6	3.63	0.77	มาก	7	1.11
3. ครูผู้สอนมีส่วนร่วมใน การคัดเลือกแบบเรียน แบบฝึกหัดและหนังสือ ประกอบการเรียนการ สอน	3.74	1.01	มาก	5	3.65	0.98	มาก	6	1.06
4. โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ ครุนำทรัพยากรหรือ แหล่งวิชาการในท้อง ถิ่นมาใช้ประกอบใน การจัดการเรียนการ สอน	3.22	0.94	ปานกลาง	9	3.20	0.93	ปานกลาง	9	0.23
5. มีการร่วมมือกับสถาน ประกอบการเพื่อ ประโยชน์ทางการศึกษา เช่น เป็นแหล่งให้ศึกษา ดูงาน การให้นักเรียน เข้าฝึกงาน	3.70	1.02	มาก	7	3.66	1.01	มาก	5	0.44

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
6. โรงเรียนมีการปรับปรุง แนวทางการจัดการเรียน การสอนและพัฒนาการ เรียนการสอนเพื่อให้นัก เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น	3.78	0.87	มาก	4	3.79	0.88	มาก	4	-0.21
7. โรงเรียนจัดการเรียน การสอนโดยให้ผู้เรียน เป็นศูนย์กลาง	3.85	0.91	มาก	2	3.80	0.86	มาก	2	0.64
8. นักเรียนสามารถนำ ความรู้ที่ได้จากการฝึก ปฏิบัติในห้องเรียนมา ใช้ในการประกอบ อาชีพได้	3.89	0.82	มาก	1	3.82	0.78	มาก	1	0.90
9. มีการจัดการเรียนการ สอนที่มุ่งให้ผู้เรียน สามารถปรับปรุงทักษะ การทำงานให้ดีขึ้น	3.79	0.80	มาก	3	3.80	0.79	มาก	3	-0.06
ค่าเฉลี่ยรวม	3.69	0.67	มาก		3.65	0.63	มาก		0.71

จากตารางที่ 4.28 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าในภาพรวม ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.29 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

การปฏิบัติ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์ การสอน	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการจัดหาวัสดุฝึกและ อุปกรณ์การสอน ไว้อย่าง เพียงพอกับจำนวนนักเรียน แต่ละภาคเรียน	3.42	0.93	ปานกลาง	1	3.48	0.97	ปานกลาง	1	-0.76
2. โรงเรียนส่งเสริม ให้ครูผลิต ตำรา ใบงาน และเอกสาร ทางวิชาการเพื่อใช้ประกอบ การเรียนการสอน	3.30	1.05	ปานกลาง	3	3.22	1.03	ปานกลาง	4	0.89
3. โรงเรียนมีการอบรมแนะนำ การผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน	2.94	0.99	ปานกลาง	8	2.69	1.08	ปานกลาง	9	2.69**
4. โรงเรียนส่งเสริม ให้ครูนำ คอมพิวเตอร์ โปรแกรม Power Point มาใช้ในการ สอน	2.76	1.15	ปานกลาง	9	2.81	1.19	ปานกลาง	8	-0.44
5. โรงเรียนมีการอบรมแนะนำ การใช้ Internet แก่ครูผู้สอน ในการค้นคว้าหาความรู้ ใหม่ๆ อยู่เสมอ	2.69	1.17	ปานกลาง	10	2.56	1.21	ปานกลาง	10	1.18
6. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูรู้จัก ผลิตสื่อประเภทแผ่นใส หรือสไลด์ มาใช้ประกอบ การสอน	3.27	1.09	ปานกลาง	5	3.10	1.16	ปานกลาง	5	1.69
7. โรงเรียนมีระบบการเก็บ รักษาสื่อวัสดุอุปกรณ์การ สอนเป็นอย่างดี	3.13	0.99	ปานกลาง	6	2.97	1.03	ปานกลาง	7	1.73
8. มีการอำนวยความสะดวก ในการใช้วัสดุอุปกรณ์การ สอนแก่ครูผู้สอน	3.13	1.06	ปานกลาง	7	3.00	1.07	ปานกลาง	6	1.35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อห และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไปใช้

ตารางที่ 4.29 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์ การสอน	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. มีการซ่อมแซมรักษาวัสดุ อุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้ งานได้ตลอดเวลา	3.32	0.99	ปานกลาง	2	3.23	1.04	ปานกลาง	3	1.00
10. มีการจัดหาวัสดุฝึกและ อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย และตรงตามความต้องการ ของตลาดแรงงาน	3.28	0.99	ปานกลาง	4	3.38	0.95	ปานกลาง	2	-1.08
ค่าเฉลี่ยรวม	3.12	0.76	ปานกลาง		3.04	0.81	ปานกลาง		1.14

* $P < .05$

จากตารางที่ 4.29 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่า ในภาพรวมครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ในเรื่องการอบรมแนะนำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.30 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสาขาวิชาชีพและสาขาวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการพัฒนา บุคลากร	สาขาวิชาชีพ $n_1 = 285$				สาขาวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้ รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ	3.53	0.99	มาก		3.53	0.99	มาก	5	0.08
2. มีการนิเทศการสอนโดยผู้ บริหารหรือหัวหน้าแผนก เพื่อให้ครูปรับปรุงและ พัฒนาการสอนอยู่เสมอ	3.70	0.94	มาก	2	3.64	0.97	มาก	3	0.74
3. มีการติดตามการทำโครงการ สอน บันทึกการสอนของครู เป็นระยะ ๆ	3.88	0.86	มาก	1	3.88	0.93	มาก	1	0.02
4. ก่อนนำแผนหรือโครงการ นิเทศภายในไปปฏิบัติ มีการ ให้ความรู้แก่ครูผู้สอนก่อน	3.49	0.86	ปานกลาง	6	3.57	1.04	มาก	4	-0.92
5. มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการ สอนของครูในโรงเรียนเดียว กัน และต่างโรงเรียน	3.05	1.00	ปานกลาง	10	2.91	1.20	ปานกลาง	10	1.45
6. โรงเรียนส่งเสริมและ สนับสนุนให้ศึกษานิเทศ ได้ ช่วยพัฒนาบุคลากรในโรง เรียน	3.22	0.98	ปานกลาง	9	3.17	1.10	ปานกลาง	9	0.54
7. มีการส่งเสริมและสนับสนุน ให้ครูมีโอกาสเข้ารับการอ บรมหรือสัมมนาทางวิชาการ	3.51	1.02	มาก	5	3.51	1.03	มาก	6	-0.07
8. โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ ศึกษาต่อตามสาขาวิชาชีพที่ สอน	3.59	1.01	มาก	3	3.74	1.11	มาก	2	-1.55
9. มีการนำผลการนิเทศมาใช้ สำหรับปรับปรุงแก้ไขการ สอนของครู	3.49	1.00	ปานกลาง	7	3.38	1.04	ปานกลาง	7	1.18

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับเอาไว้ใช้ภายในเท่านั้น ไม่สามารถนำออกไปใช้ประโยชน์จากการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.30 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการนิเทศและการ พัฒนาบุคลากร	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
10. มีการเปิดโอกาสให้ครูได้ ซักถามข้อสงสัยและเสนอ ความคิดเห็นในการนิเทศ ภายใน	3.26	1.02	ปานกลาง	8	3.23	1.17	ปานกลาง	8	0.32
ค่าเฉลี่ยรวม	3.47	0.73	ปานกลาง		3.46	0.79	ปานกลาง		0.25

จากตารางที่ 4.30 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร พบว่า ในภาพรวม ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทุกข้อ

ตารางที่ 4.31 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีกิจกรรมปัจฉิมนิเทศแก่นักศึกษาปีสุดท้าย	4.24	0.89	มาก	1	4.30	0.84	มาก	1	-0.87
2. จัดกิจกรรมนักพบแรงงานกับสถานประกอบการ	3.25	1.23	ปานกลาง	10	3.35	1.22	ปานกลาง	9	-0.91
3. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการ เช่น การจัดนิทรรศการ การแข่งขันทักษะ การศึกษาดูงานนอกสถานที่ ออกค่ายอาสาพัฒนาให้แก่นักเรียนเสมอ	3.72	1.05	มาก	4	3.80	0.99	มาก	4	-0.79

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะมิใช่โดยนิตินัย อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกและดัดแปลงข้อมูลใดๆของเอกสารฉบับนี้ไป

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
4. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านกีฬา เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล ชกมวย กรีฑาภายใน ฯลฯ เพื่อส่งเสริมสุขภาพพลานามัยของนักเรียน	3.45	1.06	ปานกลาง	8	3.47	1.15	ปานกลาง	8	-0.16
5. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านคุณธรรม จริยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมวันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวันสำคัญอื่น ๆ เพื่อให้ นักเรียนได้พัฒนาจิตใจ	3.92	0.92	มาก	3	3.94	0.97	มาก	3	-0.25
6. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	3.46	1.04	ปานกลาง	7	3.51	1.05	มาก	7	-0.50
7. นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่โรงเรียนจัดให้อย่างทั่วถึง	3.65	1.03	มาก	5	3.72	0.95	มาก	5	-0.83
8. ครูสามารถนำความรู้ด้านวิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชา มาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.61	0.90	มาก	6	3.52	0.76	มาก	6	1.26
9. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม	3.29	1.04	ปานกลาง	9	3.22	1.03	ปานกลาง	10	0.78

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
10 โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียน ได้ฝึกงานในสถานประกอบการ ได้อย่างเหมาะสมและ สัมพันธ์กับวิชาและสาขาวิชา ที่เรียน	4.04	0.88	มาก	2	3.95	0.91	มาก	2	1.23
ค่าเฉลี่ยรวม	3.66	0.72	มาก		3.68	0.71	มาก		-0.22

จากตารางที่ 4.31 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าในภาพรวม ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทุกข้อ

ตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการบริหารงานห้องสมุด

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน	3.45	1.00	ปานกลาง	3	3.39	0.93	ปานกลาง	3	0.65
2. โรงเรียนมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้า วิจัย ของครูแต่ละปีอย่างพอเพียง	3.15	1.07	ปานกลาง	6	3.05	1.04	ปานกลาง	7	1.05
3. โรงเรียนจัดให้มีหนังสือสำหรับบริการครูและนักเรียนในการศึกษาค้นคว้า จำนวนมากเพียงพอกับความต้องการและทันสมัย	3.14	1.09	ปานกลาง	8	3.08	1.09	ปานกลาง	6	0.64

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการบริหารงานห้องสมุด	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
	4. มีการจัดกิจกรรมบอร์ด แผ่น พับ เชิญชวนให้ครูและนักเรียน เข้าใช้บริการห้องสมุด	2.86	1.09	ปานกลาง	9	2.76	1.05	ปานกลาง	
5. มีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวก ในการค้นคว้า หรือแนะนำ ในการใช้บริการห้องสมุด	3.18	1.05	ปานกลาง	5	3.26	1.03	ปานกลาง	4	-0.89
6. บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มี แสงสว่างเพียงพอ ทั้งถึงทุกจุด	3.67	0.95	มาก	1	3.79	0.89	มาก	1	-1.39
7. บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์ อย่างเพียงพอและสะดวกสบาย ในการอ่านหนังสือ	3.52	0.99	มาก	2	3.51	0.97	มาก	2	0.12
8. บรรณารักษ์ได้จัดที่นั่งอ่าน หนังสือรูปแบบต่าง ๆ อย่าง หลากหลาย	3.18	1.03	ปานกลาง	4	3.13	1.05	ปานกลาง	5	0.55
9. บรรณารักษ์ได้ประชาสัมพันธ์ ให้ทราบถึงตำรา วารสาร และ เอกสารใหม่ ๆ แก่ครูและนัก เรียน	2.84	1.06	ปานกลาง	10	2.86	1.03	ปานกลาง	9	-0.26
10. การจัดหาเอกสาร วารสาร ตำรา ได้สอบถามความต้องการของ ผู้ใช้	3.08	1.04	ปานกลาง	7	3.03	1.04	ปานกลาง	8	0.49
11. มีบริการการใช้ห้องสมุดนอก เวลา ในวันเสาร์-วันอาทิตย์	2.09	1.12	น้อย	11	2.00	1.20	น้อย	11	0.91
ค่าเฉลี่ยรวม	3.11	0.78	ปานกลาง		3.08	0.74	ปานกลาง		0.39

จากตารางที่ 4.32 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชา
สามัญ ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่าใน
ภาพรวม ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
ทุกข้อ

ตารางที่ 4.33 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการวัดผลและการประเมินผล

การปฏิบัติ ด้านการวัดผลและการ ประเมินผล	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. มีการประชุมครูเพื่อกำหนด แนวทางในการวัดผล การ ประเมินผล การเรียนการสอน	3.70	0.93	มาก	1	3.71	0.91	มาก	1	-0.14
2. โรงเรียนจัดให้มีระเบียบหรือ คู่มือ ในการวัดผลและ ประเมินผล	3.52	0.94	มาก	3	3.57	1.00	มาก	3	-0.58
3. โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์ มาช่วยอำนวยความสะดวกใน การวัดผลประเมินผล	3.68	0.98	มาก	2	3.70	1.08	มาก	2	-0.16
4. โรงเรียนส่งเสริมให้ครูเข้ารับ การฝึกอบรมเกี่ยวกับการ วัดผลและประเมินผลการ เรียนการสอน	3.36	0.99	ปานกลาง	5	3.31	1.07	ปานกลาง	5	0.51
5. โรงเรียนมีการตรวจสอบและ ติดตามผล เพื่อให้ครูนำผลที่ ได้จากการประเมินมาปรับ ปรุงพัฒนาการเรียนการสอน	3.45	0.95	ปานกลาง	4	3.42	0.90	ปานกลาง	4	0.44
6. โรงเรียนมีการปรับปรุงการ วัดผลและประเมินผล โดย การวิเคราะห์ข้อสอบและทำ ธนาคารข้อสอบ	3.18	0.99	ปานกลาง	10	3.13	1.13	ปานกลาง	9	0.50
7. โรงเรียนมีการติดตาม ประเมินนักเรียนที่สำเร็จการ ศึกษาไปแล้ว เพื่อนำมาปรับ ปรุงการสอน	3.23	0.99	ปานกลาง	7	3.12	1.00	ปานกลาง	10	1.24
8. มีการจัดอบรมวิธีการออกข้อ สอบแบบต่าง ๆ การวิเคราะห์ ข้อสอบ และการกำหนดให้ ครูทำข้อสอบมาตรฐานของ แต่ละสาขารายวิชา	3.21	0.97	ปานกลาง	9	3.16	1.10	ปานกลาง	8	0.49

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตาม หากมีข้อผิดพลาดประการใดขออภัยเป็นอย่างสูงและขอสงวนสิทธิ์ในเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การปฏิบัติ ด้านการวัดผลและการ ประเมินผล	สายวิชาชีพ $n_1 = 285$				สายวิชาสามัญ $n_2 = 207$				t
	\bar{X}_1	S.D ₁	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}_2	S.D ₂	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
9. มีการสร้างเครื่องมือในการวัด ผล ได้สอดคล้องกับจุด ประสงค์ของการเรียนรู้	3.25	0.97	ปานกลาง	8	3.20	0.97	ปานกลาง	2	0.48
10. มีการติดตามการปฏิบัติงานของ ผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อ ประเมินความสอดคล้องของ การจัดการเรียนการสอนกับ ความต้องการของตลาดแรง งาน	3.31	1.01	ปานกลาง	6	3.29	0.97	ปานกลาง	6	0.16
ค่าเฉลี่ยรวม	3.39	0.74	ปานกลาง		3.36	0.78	ปานกลาง		0.39

จากตารางที่ 4.33 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ในเขตการศึกษา 3 เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการวัดผลและการประเมินผล พบว่าในภาพรวมครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทุกข้อ

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการบริหารงานวิชาการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน จากจำนวนแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมา มีผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม จำแนกความถี่แต่ละด้าน ได้ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

1.1 หลักสูตรต้องทันสมัยและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการ
ประกอบอาชีพได้ มีความถี่	26
1.2 หลักสูตรควรมีหลากหลายเพื่อสนองความต้องการของตลาด
แรงงานและท้องถิ่น มีความถี่	18
1.3 บุคลากรในโรงเรียนทุกคนต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร
อย่างถูกต้องชัดเจน มีความถี่	11
1.4 หลักสูตรต้องเอื้อต่อการนำไปใช้ มีความถี่	10
1.5 หลักสูตรต้องสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน มีความถี่	9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้คัดแบบสงวนสิทธิ์ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6	ก่อนนำหลักสูตรไปใช้ต้องมีการวิเคราะห์เสียก่อน มีความดี	7
1.7	หลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยเกินไป มีความดี	4
1.8	หลักสูตรต้องใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน มีความดี	4
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน		
2.1	ควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีความดี	53
2.2	ควรมีการระดมความคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้มีกิจกรรมที่หลากหลายในแต่ละรายวิชา มีความดี	5
2.3	บางรายวิชาควรกำหนดขอบข่ายของเนื้อหาวิชาให้ชัดเจน มีความดี	5
2.4	ควรเน้นด้านจริยธรรมและคุณธรรมให้มาก มีความดี	3
2.5	ควรจัดให้มีการอบรมครูก่อนเริ่มทำการเรียนการสอน มีความดี	3
2.6	ควรให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชานั้น ๆ และเหมาะสมกับผู้เรียน ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่เพียงพอ มีความดี	3
2.7	ควรจัดให้นักศึกษาได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ ภาค เรียนละ 1 ครั้ง มีความดี	3
3. ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน		
3.1	ควรจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน และมีความทันสมัยในการใช้งาน มีความดี	102
3.2	โรงเรียนควรจัดงบประมาณให้กับครูผู้สอน เพื่อผลิตสื่อการเรียนการสอนและอำนวยความสะดวกในการจัดทำสื่อต่าง ๆ มีความดี	16
3.3	ควรจัดอบรมการใช้งานและส่งเสริมการใช้สื่ออุปกรณ์ให้ครูผู้สอน เช่น Internet, Program Power Point Projector ฯลฯ มีความดี	7
3.4	ควรมีห้องจัดเก็บรวบรวมสื่ออุปกรณ์การสอนให้เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความดี	5
3.5	ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำสื่อ เพื่อให้เกิดทักษะ ทำให้นักเรียนเกิดความรักในอุปกรณ์ที่ทำและรู้จักบำรุงรักษา มีความดี	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ความดี สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

- 4.1 การนิเทศและการพัฒนาบุคลากรควรทำเป็นระยะ ๆ และนำผลมาปรับสร้างการเรียนการสอน มีความดี 13
- 4.2 ควรจัดให้มีการนิเทศอย่างสม่ำเสมอ โดยแนะนำให้ครูผู้สอนเข้าใจถึงประโยชน์ที่แท้จริงของการนิเทศ มีความดี 12
- 4.3 ทางกรมควรจัดให้มีนักวิชาการด้านต่าง ๆ ไปอบรมให้ความรู้แก่ครู ผู้บริหาร ทุกปี ตามความเหมาะสม มีความดี 11
- 4.4 ควรเปิดโอกาสให้ครู ไปศึกษาต่อเพิ่มขึ้น หรือให้โอกาสไปฝึกอบรมนอกสถานที่ เพื่อให้บุคลากรตื่นตัวในการปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลา มีความดี 7
- 4.5 ครูผู้สอนยังไม่ยอมรับความคิดเห็นเมื่อถูกนิเทศ มีความดี 6
- 4.6 การนิเทศครูควรมีรูปแบบที่มาตรฐานและควรทำอย่างสม่ำเสมอ มีความดี 6
- 4.7 การนิเทศยังขาดการติดตาม มีความดี 5

5. ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร

- 5.1 ควรจัดกิจกรรมการศึกษาคุณงานนอกสถานที่หรือฝึกงานในสถานประกอบการเพิ่มเติม มีความดี 13
- 5.2 ควรมีกิจกรรมหลากหลายเพื่อให้นักเรียนได้กระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น มีความดี 10
- 5.3 ควรเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับหลักสูตรและมีความทันสมัยสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ในอนาคต มีความดี 7
- 5.4 ควรเป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์อันดีกับชุมชน มีความดี 5
- 5.5 ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ เพราะจะทำให้นักเรียนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ และกล้าแสดงออกในโอกาสต่าง ๆ มีความดี 4
- 5.6 ควรจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการประกวดผลิตภัณฑ์ของแต่ละแผนกและประกวดสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียน มีความดี 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. ด้านการบริหารงานห้องสมุด

6.1	ควรมีหนังสือให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน และบุคลากรในโรงเรียน มีความดี	56
6.2	หนังสือ ตำรา เอกสารการเรียน ที่มีในห้องสมุดครบทันสมัยและหลากหลาย มีความดี	42
6.3	ควรมีการประชาสัมพันธ์หนังสือใหม่ ในห้องสมุดให้นักเรียนและบุคลากรในโรงเรียนทราบเป็นระยะ ๆ มีความดี	11
6.4	ควรจัดหาบุคลากรที่มีความชำนาญ มีความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด มาให้บริการ ในห้องสมุดนอกเหนือจากบรรณารักษ์ของห้องสมุด มีความดี	10
6.5	ควรมีระบบ Internet ให้บริการในห้องสมุดด้วยสำหรับให้ผู้เข้าใช้บริการได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม มีความดี	5

7. ด้านวัดผลและการประเมินผล

7.1	การวัดผลประเมินผลจะเป็นไปตามเกณฑ์ ที่หลักสูตรและระเบียบกำหนดไว้ มีความดี	18
7.2	ควรมีคอมพิวเตอร์มาช่วยในการวัดผลประเมินผล มีความดี	12
7.3	ควรให้ความรู้แก่ครู-อาจารย์ในเรื่องการวัดและการประเมินผล มีความดี	12
7.4	ควรมีการติดตามการวัดผลประเมินผลอย่างต่อเนื่องตลอดปีการศึกษา มีความดี	6
7.5	ควรมีคณะกรรมการในการตรวจตารางวิเคราะห์ หลักสูตร ข้อสอบวัดผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์ มีความดี	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทนี้จะกล่าวโดยสรุปถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นสาระสำคัญของการวิจัย เรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ในด้าน

- 1.1 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
- 1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.3 การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน
- 1.4 การนิเทศและพัฒนาบุคลากร
- 1.5 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 1.6 การบริหารงานห้องสมุด
- 1.7 การวัดผลและประเมินผล

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์ของผู้บริหาร และสาขาวิชาที่สอนของครูผู้สอน

5.2 ประชากรที่ศึกษาวิจัย

ได้แก่ ผู้บริหารและครูผู้สอน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 มี 39 โรงเรียน จำนวน 2,437 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างไว้ ดังนี้

1. ผู้บริหาร ใช้กลุ่มประชากรทั้งหมด โดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 126 คน

2. ครูผู้สอน เลือกจากกลุ่มประชากร จำนวน 2,311 คน โดยแบ่งเป็นสาขาวิชาชีพ 1,673 คน และสาขาวิชาสามัญ 638 คน แล้วกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan ทั้ง 2 กลุ่ม ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสาขาวิชาชีพ 313 คน เป็นครูสาขาวิชาสามัญ 234 คน และทั้ง 2 กลุ่ม ใช้วิธีเทียบบัญญัติไตรยางค์จากจำนวนครูแต่ละโรงเรียน รวม 547 คน

3. รวมกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและครูผู้สอนทั้งสิ้น 673 คน

5.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน ใช้ขอบข่ายในการศึกษาข้อมูล 7 ด้าน ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน ซึ่งเป็นแบบปลายเปิด แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยได้นำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบัค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .98

5.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามที่สุ่มตัวอย่างจำนวน 673 ฉบับ ได้กลับคืนมาและเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 615 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.38 ของแบบสอบถามทั้งหมด และนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Packages for the Social Sciences/Personal Computer Plus)

5.5 สรุปผลการวิจัย

5.5.1 สรุปข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้บริหาร 123 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ครูผู้สอน จำนวน 492 คน คิดเป็นร้อยละ 80

ประสบการณ์ของบริหารส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ในการบริหารตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 59.35 และเป็นผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 40.65

ครูผู้สอนส่วนใหญ่เป็นครูสายวิชาชีพ จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 57.93 และเป็นครูสายวิชาสามัญ จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 42.07

5.5.2 สรุปความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาระดับการปฏิบัติในการบริหารวิชาการแต่ละด้าน พบว่าความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร ส่วน

ความคิดเห็นที่มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มี 3 ด้าน คือ ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ด้านการบริหารงานห้องสมุด และการวัดผลประเมินผล เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านและรายชื่อในด้านต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่า การปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายชื่อส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ยกเว้น โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครูเพื่อให้ครูผู้สอน ได้ศึกษาค้นคว้า อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ ครูผู้สอนได้มีการจัดทำแผนการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้ โรงเรียนมีการตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร และโรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าการปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายชื่อส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ยกเว้น โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกปฏิบัติในห้องเรียนมาใช้ในการประกอบอาชีพได้ โรงเรียนจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และมีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานให้ดีขึ้น

3. ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่าการปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายชื่อส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น การจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนไว้อย่างเพียงพอกับจำนวนนักเรียนแต่ละภาคเรียนอยู่ในระดับมาก นอกนั้นมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ส่วนการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการใช้ Internet แก่ครูในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ

4. ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากร พบว่า การปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ การติดตามการทำโครงการสอน บันทึกการสอนของครูเป็นระยะ ๆ โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาต่อตามสาขาวิชาชีพที่สอนและการนิเทศการสอนโดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนกเพื่อให้ครูได้ปรับปรุงและพัฒนาการสอนอยู่เสมอ ส่วนการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

5. ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าการปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ การจัดกิจกรรมปฎิบัติงานแก่นักศึกษาปีสุดท้าย โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกงานในสถานประกอบการได้อย่างเหมาะสมและสัมพันธ์กับวิชาและสาขาวิชาที่เรียน และโรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านคุณธรรม จริยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวัน

สำคัญอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาจิตใจ ส่วนการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม อยู่ในระดับปานกลาง

6. ด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่าการปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างเพียงพอทั่วถึงทุกจุด บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์อย่างเพียงพอและสะดวกสบายในการอ่านหนังสือ และมีการหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ได้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน ส่วนการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีบริการใช้ห้องสมุดนอกเวลาในวันเสาร์ – วันอาทิตย์ อยู่ในระดับน้อย

7. ด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่าการปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ การประชุมเพื่อกำหนดแนวทางในการวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอน โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์มาช่วยอำนวยความสะดวกในการวัดผลประเมินผล และโรงเรียนจัดให้มีระเบียบหรือคู่มือในการวัดผลประเมินผล ส่วนการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลประเมินผล โดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ อยู่ในระดับปานกลาง

5.5.3 สรุปเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมในเขตการศึกษา 3 จำแนกตามตำแหน่ง

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการ โดยภาพรวม ทั้ง 7 ด้าน แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านและรายข้อปรากฏผล ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่าครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกัน จำนวน 7 ข้อ คือ มีการประชุมวางแผนร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอนเพื่อให้การสอนเป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด มีการประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการจุดมุ่งหมาย โครงสร้างและขอบข่ายเนื้อหารายวิชาของหลักสูตร การจัดครูในโรงเรียนให้รับผิดชอบงานวิชาการ โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความถนัดของครู โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครูเพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร โรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว และมีการชี้แจงหลักสูตรให้นักศึกษาเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางในการเลือกวิชาเรียนได้อย่างถูกต้อง นอกนั้นก็มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นในภาพรวม แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกัน จำนวน 5 ข้อ คือ โรงเรียนได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแก่ครูผู้สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธีการสอน จิตวิทยาการสอน ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการคัดเลือกแบบเรียนแบบฝึกหัดและหนังสือประกอบการเรียนการสอน โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น เป็นแหล่งให้ศึกษาดูงาน การให้นักเรียนเข้าฝึกงาน มีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานให้ดีขึ้น นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

3. ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันทุกข้อ

4. ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกัน จำนวน 7 ข้อ คือ มีการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ก่อนนำแผนหรือโครงการนิเทศภายใน ไปปฏิบัติมีการให้ความรู้แก่ครูผู้สอนก่อน มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูมีโอกาสเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการ โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาค้นคว้าตามสาขาวิชาชีพที่สอน มีการนำผลการนิเทศมาใช้สำหรับปรับปรุงแก้ไขการสอนของครู มีการเปิดโอกาสให้ครูได้ซักถามข้อสงสัยและเสนอความคิดเห็นในการนิเทศภายใน นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

5. ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันทุกข้อ

6. ด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันทุกข้อ

7. ด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความแตกต่างกันทุกข้อ ยกเว้น โรงเรียนจัดให้มีระเบียบหรือคู่มือในการวัดผลประเมินผล และ โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์มาช่วยอำนวยความสะดวกในการวัดผลประเมินผล ที่ไม่แตกต่างกัน

สรุป โดยภาพรวมแล้วความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในข้อ 1

5.5.4 สรุปเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการบริหารงานต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงว่าทั้งสองกลุ่มมีการปฏิบัติอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านและรายข้อ ปรากฏผลดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์แตกต่างกันมีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ในเรื่อง การประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างและขอบข่ายเนื้อหาวิชาของหลักสูตร นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์แตกต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทุกข้อ

3. ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์แตกต่างกันมีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ในเรื่องการซ่อมแซมรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้งาน ได้ตลอดเวลา นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร พบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

5. ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์แตกต่างกันมีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกัน ในเรื่องการจัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับสถานประกอบการ นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

6. ด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์แตกต่างกันมีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทุกข้อ

7. ด้านการวัดผลและการประเมินผล พบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์แตกต่างกันมีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป สูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกัน จำนวน 4 ข้อ คือ มีการประชุมครูเพื่อกำหนดแนวทางในการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน โรงเรียนส่งเสริมให้ครูเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน

โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลประเมินผล โดยการวิเคราะห์ข้อสอบและจัดทำธนาคารข้อสอบ

และมีการติดตามการปฏิบัติงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อประเมินความสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอนกับความต้องการของตลาดแรงงาน นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

สรุป โดยภาพรวมแล้วความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการบริหารต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในข้อ 2

5.5.5 สรุปเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 จำแนกตามวิชาที่สอน

ผลการวิจัยพบว่าครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ในเขตการศึกษา 3 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงว่าทั้งสองกลุ่มมีการปฏิบัติอยู่ในระดับใกล้เคียงกันและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านและรายข้อปรากฏผล ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่า ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่อง โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย หลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทุกข้อ

3. ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องการอบรมแนะนำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร พบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทุกข้อ

5. ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทุกข้อ

6. ด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทุกข้อ

นอกจากนี้ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ด้านการวัดผลและการประเมินผล พบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ทุกข้อ

สรุป โดยภาพรวมแล้วความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในข้อ 3

5.5.6 สรุปข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมในเขตการศึกษา 3

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการทั้ง 7 ด้าน สรุปได้ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่า หลักสูตรต้องทันสมัยและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้ มีความถี่มากที่สุด รองลงมาคือ หลักสูตรควรมีหลากหลายเพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงานและท้องถิ่นและบุคลากรใน โรงเรียนทุกคน ต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรอย่างถูกต้องชัดเจน

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า โรงเรียนควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีความถี่มากที่สุด รองลงมาคือ ควรมีการระดมความคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้มีกิจกรรมที่หลากหลายในแต่ละรายวิชา บางรายวิชาควรกำหนดขอบข่ายการเรียนการสอนของเนื้อหาวิชาให้ชัดเจน และควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นด้านจริยธรรมและคุณธรรมให้มาก

3. ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน พบว่า ควรจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและมีความทันสมัยในการใช้งานมีความถี่มากที่สุด รองลงมาคือ โรงเรียนควรจัดงบประมาณให้กับครูผู้สอนเพื่อผลิตสื่อการเรียนการสอนและอำนวยความสะดวกในการจัดทำสื่อต่าง ๆ และควรจัดอบรมการใช้สื่ออุปกรณ์การสอนแก่ครูผู้สอน เช่น Internet, Program Power Point, Projector ฯลฯ

4. ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร พบว่า การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร ควรทำเป็นระยะ ๆ และนำผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน มีความถี่มากที่สุด รองลงมา คือ ควรจัดให้มีการนิเทศอย่างสม่ำเสมอ โดยแนะนำให้ครูผู้สอนเข้าใจถึงประโยชน์ที่แท้จริงของการนิเทศ และทางกรมควรจัดให้มีนักวิชาการด้านต่าง ๆ ไปอบรมให้ความรู้แก่ครู ผู้บริหาร ทุกปีตามความเหมาะสม

5. ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่า การจัดกิจกรรมการศึกษาดูงานนอกสถานที่ หรือฝึกงานในสถานประกอบการเพิ่มเติม มีความถี่มากที่สุด รองลงมา คือ ควรมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างหลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้กระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น และควรเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับหลักสูตรและมีความทันสมัยสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ในอนาคต

6. ด้านการบริหารงานห้องสมุด พบว่า ควรมีหนังสือให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียน มีความถี่มากที่สุด รองลงมาคือหนังสือ ตำรา เอกสารการเรียน ที่มีในห้องสมุดควรทันสมัยและหลากหลาย และควรมีการประชาสัมพันธ์หนังสือใหม่ในห้องสมุดให้นักเรียนและบุคลากรในโรงเรียนทราบเป็นระยะ ๆ

7. ด้านการวัดผลและการประเมินผล พบว่า การวัดผลประเมินผลจะเป็นไปตามเกณฑ์ที่หลักสูตรและระเบียบกำหนดไว้ มีความถี่มากที่สุด รองลงมาคือควรมีคอมพิวเตอร์มาช่วยในการวัดผลประเมินผล และควรให้ความรู้แก่ครู-อาจารย์ในเรื่องการวัดผลและประเมินผล

5.6 อภิปรายผลการวิจัย

ผลของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะอภิปรายผลในประเด็นสำคัญที่ได้จากการศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ดังต่อไปนี้

5.6.1 ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการโดยภาพรวมทั้ง 7 ด้าน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะว่า กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กำหนดทิศทางการจัดการศึกษาที่เป็นมาตรฐาน และใช้กระบวนการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาเป็นเครื่องมือส่งเสริมให้แต่ละโรงเรียนพัฒนาไปสู่มาตรฐานที่กำหนด เพื่อให้โรงเรียนได้พัฒนาตนเองให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการอาชีวศึกษาอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพเป็นประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2541 : 2) ทำให้ผู้บริหารของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต้องพัฒนางานวิชาการและงานอื่น ๆ ของโรงเรียนให้มีคุณภาพเพื่อเข้าสู่มาตรฐานที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 318) ที่พบว่าผู้บริหารในกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการแนะแนวและการให้บริการชุมชน ที่อยู่ระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสามารถสรุปประเด็นสำคัญของแต่ละด้านได้ดังนี้

ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน โดยภาพรวม เห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติงานด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นอันดับหนึ่งในงานวิชาการทั้ง 7 ด้าน ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นหัวใจของการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการศึกษา และเป็นตัวช่วยให้ครูผู้สอนสามารถกำหนดทิศทางการสอนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 328) ที่พบว่าผู้บริหารและครูในกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติมากในด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ และสอดคล้อง

กับงานวิจัยของ วิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ (2525 : จ) ที่พบว่าผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการปฏิบัติมากในด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ จากงานวิจัยดังกล่าวยังพบว่างานด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้นั้น สถานศึกษาทุกแห่งจะต้องให้ความสำคัญเพราะถือว่าหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษา ในทุกระดับและสาขาวิชาที่เปิดสอน

และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการปฏิบัติที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับแรกคือครูผู้สอนได้มีการจัดทำแผนการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้ รองลงมาคือโรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร และโรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว จะเห็นได้ว่าแผนการสอนมีความสำคัญอย่างมากในการนำหลักสูตรไปใช้

ทั้งนี้เพราะแผนการสอน เป็นการเตรียมการสอนล่วงหน้าของครู จะสามารถทำให้ครูสอนได้ตรงตามวัตถุประสงค์และครอบคลุมเนื้อหาที่สอน ซึ่งตรงกับแนวคิดของ กนก จันทร์ขจร (2534 : 254) ที่ว่า แผนการสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนทุกคนจะต้องมีแผนการสอน เพื่อเป็นการขยายหลักสูตร กำหนดแนวทางการสอนให้ได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

และเมื่อพิจารณาการปฏิบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดมีระดับปฏิบัติปานกลาง คือ โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือเพื่อให้ครูได้ศึกษาค้นคว้า แสดงว่าผู้บริหารและครูผู้สอน ยังไม่เห็นความสำคัญของเอกสารหรือคู่มือในการใช้หลักสูตร โดยคิดว่าครูรู้แล้วหรือว่ามีแล้ว แต่ความเป็นจริงครูผู้สอนยังมีความต้องการการใช้เอกสารและคู่มือครูเป็นอย่างมาก ซึ่งตรงกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่ผู้บริหารและครูผู้สอนแนะนำว่า บุคลากรในโรงเรียนทุกคนต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรอย่างถูกต้องชัดเจน และควรจัดหาเอกสารที่ใช้ในการประกอบการเรียนการสอนตามหลักสูตรให้หลากหลาย ซึ่งแสดงว่าครูผู้สอนโรงเรียนเอกชนยังมีความต้องการในด้านนี้อยู่มาก

ด้านการจัดการเรียนการสอน

จากการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน โดยส่วนรวมเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติด้านการจัดการเรียนการสอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นลำดับที่ 3 ใน 7 ด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนเป็นการให้ความรู้แก่นักเรียน ให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพ และปรับตัวให้เข้ากับสังคมและพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 319) ที่พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมจิตต์ กระธนา (2532 : 76) ที่พบว่าการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในประเทศไทย ตามทัศนะของผู้บริหารวิทยาลัยในด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาข้อคิดเห็นที่มีการปฏิบัติมากใน 3 ลำดับแรกคือ นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการศึกษาปฏิบัติในห้องเรียนมาใช้ในการประกอบอาชีพได้ โรงเรียนจัดการเรียน

การสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและมีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานให้ดีขึ้น จะเห็นว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนเป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ จาร์ส นองมาก (2531 : 10) ที่กล่าวไว้ว่าในการจัดการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องทั้งครูผู้สอนและบุคลากรสนับสนุนในโรงเรียนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่น่าจะส่งผลให้นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น ทั้งก่อนการสอน ในระหว่างการสอนและหลังการสอน และตรงกับแนวความคิดของวีรวรรณ อุทัยรัตน์ (2526 : 2) ที่กล่าวว่าเป้าหมายของการสอนอาชีวศึกษาเพื่อมุ่งเน้นให้เกิดพัฒนาการ 2 ประการคือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างดีและเป็นที่น่าพอใจ และมุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานของตนให้ดีขึ้นในระหว่างการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตราที่ 22 ที่ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 11) นอกจากนี้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติยังได้กำหนดให้การจัดการศึกษามุ่งตามวิสัยทัศน์ที่พึงประสงค์ ดังนี้คือ เป็นการศึกษาที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ให้โอกาสผู้เรียนมีบทบาทร่วมในการพัฒนาตนเองให้เต็มตามศักยภาพให้ได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพและมาตรฐาน แทนการจัดตามศักยภาพของผู้จัดหรือหน่วยงานที่จัด (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8. 2540-2544 : 25) ซึ่งตรงกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่ผู้บริหารและครูผู้สอนได้เสนอแนะไว้ว่า ควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดพบว่า โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากผู้บริหารและครูผู้สอนยังมีความรู้ความเข้าใจในด้านนี้ไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิพนธ์ เมืองพระ (2532 : ค) ที่พบว่างานเกี่ยวกับการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่นหรือผู้ชำนาญงานในวิชาชีพต่าง ๆ มาเป็นวิทยากร เพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของชุมชน การเผยแพร่ตำรา เอกสารสิ่งพิมพ์ทางวิชาการให้กับชุมชนมีการปฏิบัติน้อย โดยมีสาเหตุจากครู-อาจารย์ ยังมีความรู้ความเข้าใจในงานด้านนี้ไม่ดีเท่าที่ควร

ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

จากการวิจัยพบว่าการปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย ใน 7 ด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าโรงเรียนไม่สามารถจัดหาวัสดุอุปกรณ์ได้ทันกับความต้องการของนักเรียน และที่มีอยู่ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ยิ่งในสายวิชาช่างอุตสาหกรรม เครื่องมือเครื่องจักรมีราคาแพง ถ้าสมัยไม่ทันกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ขาดงบประมาณสนับสนุนในการพัฒนาปรับปรุง ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษา หรือการใช้วัสดุฝึกไม่มีการประหยัด ทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนมองว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่ง

สอดคล้องกับงานวิจัยของสงวนพงษ์ ชวนชม (2534 : 179) ที่พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการปฏิบัติงานด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุดอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รังสี สังฆพรหม (2535 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า การพัฒนาวิชาการของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7 ในด้านการส่งเสริมการสอนและการใช้วัสดุทัศนวัสดุประกอบการสอนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยที่สูงสุดใน 3 อันดับแรก คือการจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนไว้อย่างเพียงพอกับจำนวนนักเรียนแต่ละภาคเรียน การจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัยและตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และมีการซ่อมแซมรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา ซึ่งตรงกับข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูผู้สอนที่ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ควรจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การสอนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและมีความทันสมัยในการใช้งาน ซึ่งสอดคล้องกับที่ จาร์ส นองมาก (2541 : 120) ได้กล่าวไว้ว่าผู้บริหารจะต้องให้การสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่เกื้อหนุนต่อการใช้หลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับที่อุทัย บุญประเสริฐและชโลมใจ ภิงคารวัฒน์ (2528 : 88) ได้กล่าวไว้ว่าผู้บริหารโรงเรียนจะต้องดำเนินการจัดการต่อการเรียนการสอนที่จำเป็นให้ครบทุกกลุ่มประสบการณ์ มีการติดตามให้ครูได้ผลิตและใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน นอกจากนี้ Edgar Dale (อ้างในถนนอมศรี รัฐบาล. 2538 : 61-62) ได้กล่าวถึงคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมความเข้าใจอันดีและสร้างความเห็นอกเห็นใจระหว่างนักเรียนนักศึกษาในชั้นได้
2. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่ประสงค์ได้
3. ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชาที่เรียนตรงกับความต้องการเป็นผลทำให้เพิ่มแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ยิ่งขึ้น
4. ให้ประสบการณ์ในการเรียนแปลก ๆ ใหม่ ๆ หลายด้านแก่ผู้เรียน
5. ทำให้การเรียนรู้มีความหมาย ทำให้ผู้เรียนที่มีระดับสติปัญญาแตกต่างกันมาก เข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนเช่นเดียวกัน
6. ระวังให้ผู้เรียนนำเอาความรู้ที่ได้เรียน ไปใช้อย่างมีความหมาย
7. ทำให้ผู้เรียนมีปฏิริยาสะท้อนกลับ ซึ่งช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพียงใด
8. ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สมบูรณ์
9. ช่วยขยายและเพิ่มพูนขอบเขตของประสบการณ์ของผู้เรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นและช่วยให้จดจำไว้รวดเร็วและแม่นยำขึ้น โดยไม่ต้องอาศัยคำอธิบายมากนัก
10. ผู้เรียนเกิดความคิดได้และเป็นระเบียบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในมหาวิทยาลัยเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จะเห็นว่าสื่ออุปกรณ์การสอนเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับครู เพราะทำให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพขึ้น การที่ครูรู้จักใช้อุปกรณ์การสอนประกอบในการสอน ทำให้เด็กได้เรียนรู้จากของ

จริงและมองเป็นสิ่งที่เรียนอย่างแท้จริง ทำให้เกิดการเรียนได้ง่ายขึ้น และเมื่อพิจารณาคะแนนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดจะพบว่า โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการใช้ Internet แก่ครูในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ทั้งนี้เป็นเพราะเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามามีบทบาทในด้านการเรียนการสอนมากขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนต้องมีความรู้กว้างขวาง ต้องก้าวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของถนอมศรี รัชบุตร (2538 : 167) ที่พบว่าผู้บริหารสถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทางด้านวิชาชีพ เช่น นำเครื่องคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอนและการค้นคว้า

ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากร

จากการวิจัยพบว่า การปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นลำดับที่ 4 ใน 7 ด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะการนิเทศการสอนและการพัฒนาบุคลากรเป็นงานที่ช่วยเหลือครูให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 329) ที่พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในกรุงเทพมหานคร โดยส่วนรวมเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการนิเทศและการพัฒนาบุคลากรทางการสอนอยู่ในระดับมาก จึงเห็นได้ว่าโรงเรียนเอกชนได้ให้ความสำคัญในการนิเทศการสอนและการพัฒนาบุคลากรเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2536 : 3) ซึ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของการนิเทศและการพัฒนาบุคลากรไว้ดังนี้

1. เพื่อการพัฒนาวิชาชีพครู

1.1 การนิเทศการสอนให้ข้อมูลแก่ครูในด้านการสอน เพื่อครูจะได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนของตน

1.2 การนิเทศการสอน ช่วยให้ครูได้พัฒนาความรู้ความสามารถในด้านการสอน

1.3 การนิเทศการสอนช่วยส่งเสริมและพัฒนาวิชาชีพการสอนของครู

2. เพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียน

2.1 เพื่อปรับปรุงคุณภาพของการสอนในโรงเรียน เพื่อคุณภาพของนักเรียน

2.2 เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพงานวิชาการในโรงเรียน

3. เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศการสอน

4. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า 3 อันดับแรกที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ มีการติดตามการทำโครงการสอนบันทึกการสอนของครูเป็นระยะ ๆ การสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาต่อตามสาขาวิชาชีพที่สอน การนิเทศการสอนโดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนกเพื่อให้ครูปรับปรุงและพัฒนาการสอน อยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้บริหารและครูผู้สอนที่ให้ข้อคิดเห็นว่าการนิเทศและการพัฒนาบุคลากรควรทำเป็นระยะ ๆ และนำผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน และควรจัดให้มีการนิเทศอย่างสม่ำเสมอ โดยแนะนำให้ครูผู้สอนเข้าใจถึงประโยชน์ที่แท้จริงของการนิเทศ และยัง

สอดคล้องกับงานวิจัยของพรศรี หนูสง (2538 : 227) ซึ่งศึกษาถึงความต้องการวิธีการพัฒนาครู ของครูและผู้บริหารของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 พบว่า ครูมีความต้องการศึกษาต่อเพิ่มเติมพิเศษมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สกล รุ่งโรจน์ (2530 : 181) ที่พบว่า ครู-อาจารย์ ต้องการให้มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้มีการศึกษาต่อมากที่สุด โดยในการดำเนินกิจกรรมนั้น ครู-อาจารย์ ที่สนใจศึกษาต่อเป็นผู้ดำเนินการเอง ทั้งนี้เป็นเพราะโรงเรียนได้เห็นว่าการติดตามการสอนของครูหรือให้ครูได้ไปศึกษาต่อเพิ่มเติมเป็นการเพิ่มคุณวุฒิของครูให้มีความรู้ดีขึ้น และพัฒนาการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น เพราะวิธีทำงานและเครื่องมือสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ อยู่เสมอ การศึกษาต่อเป็นการพัฒนาครูหรือการนิเทศโดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนกที่มีคุณวุฒิสองเท่าหรือมีความรู้ความชำนาญมากกว่าก็เป็นการพัฒนาครูอีกทางหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กิติมา ปรีดีติลล (2532 : 4) ที่ว่าผู้บริหารโรงเรียนในฐานะผู้รับผิดชอบโรงเรียนมีหน้าที่หลัก คือการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้นเสมอ วิธีการที่จะทำให้การเรียนการสอนดีขึ้น คือการพัฒนาครูทางด้านวิชาการให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งการพัฒนาครูทางด้านวิชาการที่กระทำกันอยู่และมีส่วนให้การศึกษาพัฒนาขึ้นได้ คือการนิเทศภายในและการฝึกอบรม นอกจากนี้กรมสามัญศึกษา (2540 : 36) อธิบายเพิ่มเติมว่าวิธีการพัฒนาครูทางด้านวิชาการที่โรงเรียนจัด คือการนิเทศภายใน การจัดหา จัดทำเอกสารความรู้ทางวิชาการ การอบรมหรือฝึกอบรม การประชุมสัมมนา การศึกษาคูงานหรือการศึกษาต่อ การประชุมปฏิบัติการ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ในการพัฒนาครูทางด้านวิชาการด้วยวิธีอื่น ๆ ฉะนั้น การนิเทศการสอนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโรงเรียน เพราะถ้าขาดการนิเทศการสอนแล้ว โรงเรียนไม่อาจจะพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพด้านการเรียนการสอน อันเป็นงานในหน้าที่หลักของโรงเรียนได้อย่างมีคุณภาพ (จารี มณีศรี อ่างใน อุทัยสิงห์โตทอง 2538 : 26) และเมื่อพิจารณาข้อที่มิฉะนั้นจะแนบเหลือค่าสุดคือการปฏิบัติปานกลาง คือ มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน จะเห็นว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษายังไม่ค่อยส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน เพราะการจัดนิเทศแบบนี้ครูผู้สอนในโรงเรียนและต่างโรงเรียนจะต้องยอมรับซึ่งกันและกัน และจากข้อคิดเห็นเพิ่มเติมจะเห็นว่ายังมีครูบางส่วนที่มองว่าครูผู้สอนยังไม่ยอมรับความคิดเห็นเมื่อถูกนิเทศและอีกสาเหตุหนึ่งมาจากครูผู้สอนยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการนิเทศและเห็นว่าการนิเทศเป็นการตรวจสอบการทำงาน of ครู

ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

จากการวิจัยพบว่า การปฏิบัติโดยภาพรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นลำดับที่ 2 ใน 7 ด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะ ในการจัดการเรียนการสอนอาศัยความรู้อย่างเดียวไม่เพียงพอ นักเรียนต้องรู้จักปรับตัวให้สามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้ โดยอาศัยกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่โรงเรียนจัดให้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (อ่างในจรินทร์ โคมุทแดง.มปป : 41) ที่กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการด้านจิตวิทยา
2. เพื่อดึงเอาความสนใจความกระตือรือร้นของเด็กให้ปรากฏออกมา
3. เพื่อให้เด็กใช้เวลาว่างให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์
4. เพื่อสร้างมิตรภาพระหว่างเด็กด้วยกันและระหว่างเด็กกับครูให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น
5. เพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำของเด็ก

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการบริหารงานวิชาการ และแม้แต่ในหลักสูตรกรมอาชีวศึกษา ยังได้บรรจุให้การจัดกิจกรรมเป็นวิชาหนึ่งที่นักเรียนต้องผ่าน กิจกรรมจึงจะจบหลักสูตรได้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดใน 3 อันดับแรก คือ มีกิจกรรมปัจฉิมนิเทศแก่นักศึกษาปีสุดท้าย โรงเรียนได้ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกงาน ในสถานประกอบการได้อย่างเหมาะสมและสัมพันธ์กับวิชาและสาขาวิชาที่เรียน และโรงเรียนได้จัด กิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านคุณธรรม จริยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมวันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวันสำคัญอื่น ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนาจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ภิญโญ สาร (2519 : 326) ที่กล่าวว่า การจัดอาชีวศึกษานั้นมิใช่เพียงแต่ให้มีการเลือกวิชาชีพที่จะ ทำเท่านั้น แต่หมายถึงความเหมาะสมกับความสามารถและจะต้องคำนึงถึงความต้องการของตลาด แรงงาน คำนึงถึงสภาพสังคมว่า เราต้องการให้เน้นอาชีพอย่างไร เพื่อความเจริญทั้งต่อตนเองและ สังคมด้วย นอกจากนี้โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษายังปลูกฝังด้านคุณธรรม จริยธรรม สร้างลักษณะนิสัยที่ดีในการทำงาน ดังที่ บุญเทียม เจริญยิ่ง (อ้างในเกรียงศักดิ์ ศรีรัตน์. 2540 : 5) ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนนักศึกษานั้น คุณภาพไม่ใช่เฉพาะในเรื่องของการเรียนการสอนหรือด้านวิชาการและทักษะ เท่านั้น เรื่องของคุณธรรม จริยธรรมเป็นสิ่งสะท้อนกลับของสถานประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นจากภาค รัฐหรือภาคเอกชนตลอดเวลา ว่าในส่วนของความรู้ความสามารถทักษะของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น ก่อนข้างเพียงพอ แต่ว่าส่วนหนึ่งที่ต้องการที่จะพัฒนาเพิ่มมากขึ้นนั้นก็คือ ในเรื่องคุณธรรม จริย ธรรม และเมื่อพิจารณาข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลป วัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไป และหลายอย่างมี ลักษณะแบบสังคมตะวันตก ทำให้การพัฒนากิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมลดน้อยลง ซึ่งสอดคล้อง กับแนวความคิดของ วิทยากร เชียงกุล (2541 : 17) ที่กล่าวว่า กระแสการพัฒนาเศรษฐกิจที่เน้นการ หาเงินเพื่อการบริโภค ได้ทำลายการศึกษาในระบบให้เป็นเพียงโรงงานฝึกอาชีพ เพื่อที่คนจะได้มี ความรู้ มีทักษะ มีปริญญา ออกไปทำงานหาเงินได้ แต่การสอนเรื่องจริยธรรม คุณธรรม และศิลป วัฒนธรรม เป็นเพียงเรื่องประดับที่ไม่มีมีความหมายจริงจัง แต่ในปัจจุบัน พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2542 ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของศิลปวัฒนธรรม จึงได้กำหนดให้มี กระทรวงการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยมีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบายแผนพัฒนาด้าน การศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับแผนการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมแห่งชาติ การ สนับสนุนทรัพยากร การติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินการด้านศาสนา ศิลป-

วัฒนธรรม จากนโยบายที่กำหนดชัดเจน แต่การปฏิบัติยังมีน้อย ทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนเห็นว่าการปฏิบัติในระดับปานกลางเท่านั้น

ด้านการบริหารงานห้องสมุด

จากผลการวิจัยการปฏิบัติโดยรวมของผู้บริหารและครูผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นที่ 6 ใน 7 ด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะ จำนวนหนังสือมีไม่เพียงพอต่อการค้นคว้า ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญมาปฏิบัติหน้าที่ ขาดงบประมาณสนับสนุน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2538 : 18) ที่พบว่า สถานศึกษาของอาชีวศึกษาประสบปัญหาในเรื่องของจำนวนและความทันสมัยของหนังสือและตำราทางวิชาการ คือหนังสือเรียนมีไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษาและพิมพ์ผิดมาก บางรายวิชาไม่มีหนังสือจำหน่าย ตำราที่อาจารย์ผู้สอนจะใช้ค้นคว้าหรือนักศึกษาใช้ประกอบการเรียนไม่มี และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอร่าม . เรื่องวิทย์ (2536 : 180) ที่พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอนการบริการห้องสมุด และบริการวัสดุในสภาพและปัญหาผู้บริหารวิชาการของครู-อาจารย์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของสงวนพงษ์ ชวนชม (2534 : 179) ที่พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความคิดเห็นว่า ในส่วนของห้องสมุดโรงเรียนมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 327) ที่พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติในระดับมาก แต่อย่างไรก็ตามห้องสมุดยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการเรียนการสอนและการพัฒนา งานห้องสมุดจะดำเนินได้ดีเพียงไรนั้น ขึ้นอยู่กับผู้บริหารเป็นสำคัญ ผู้บริหารช่วยในการวางแผนปฏิบัติงานห้องสมุด ให้กำลังใจในการสนับสนุนครู นักเรียน ให้ใช้ห้องสมุดให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมวิชาการให้ก้าวหน้าและมีคุณภาพ นอกจากนี้ห้องสมุดยังเป็นตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดใน 3 อันดับแรก คือ บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างทั่วถึงทุกจุด จัดเฟอร์นิเจอร์อย่างเพียงพอและสะดวกสบายในการอ่านหนังสือ มีการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน จะเห็นได้ว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตการศึกษา 3 ได้ให้ความสำคัญในการจัดห้องสมุดให้เป็นแหล่งรวมความรู้ที่ผู้เรียนสามารถเข้าไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้ด้วยตนเองอย่างสะดวกสบาย และยังเป็นแหล่งช่วยส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิดกว้างขวาง นอกจากนี้ผู้บริหารยังรู้จักเตรียมการเกี่ยวกับห้องสมุดให้มีมาตรฐานตามหลักวิชาการอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของปรีชาพร องค์กรอนุตรโรจน์ (2535 : 237) ที่กล่าวว่า การจัดสถานที่ในห้องสมุดควรพิจารณาถึงดังต่อไปนี้

1. ห้องสมุดควรตั้งอยู่ในที่เรียนเหมาะแก่การอ่านหนังสือ

2. ห้องสมุดควรตั้งอยู่ในการดำเนินทางสะดวก โดยเฉพาะแก่ผู้ใช้บริการ เช่น อาคารชั้น

ล่างของตึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับคนทำงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. พื้นที่และขนาดควรมีเนื้อที่มากพอที่จะบรรจุหนังสือและขยายที่ไว้หนังสือได้ รวมทั้งมากพอที่นักเรียนนักศึกษาและครูอาจารย์ จะมาใช้บริการโดยเฉลี่ยเนื้อที่ตามมาตรฐานขนาด 25 ตารางฟุตต่อนักเรียน/นักศึกษา/คน โดยจัดเป็นที่นั่งโต๊ะสำหรับการอ่านส่วนหนึ่ง ที่ทำงานของบรรณารักษ์ส่วนหนึ่ง และส่วนที่เป็นบริการให้ยืมและคืนหนังสือ

4. แสงสว่างและอากาศ มีแสงสว่างตามธรรมชาติพอสมควรไม่มีมืดทึบจนเกินไป อากาศถ่ายเทได้ดีไม่ร้อนอบอ้าว ปลอดภัยจากควันและฝุ่นละออง

5. ครุภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ควรมีเพียงพอที่ชั้นวางหนังสือ ตู้เก็บบัตรรายการ ที่อ่านหนังสือควรจัดให้สะดวกแก่การบริการ

นอกจากนี้ กิติมา ปรีดีติลล (2529 : 101) ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของห้องสมุดที่ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการจัดห้องสมุดให้ดีขึ้น ถูกต้องและเพียงพอกับความต้องการ ดังนี้

1. ต้องสนับสนุนการจัดดำเนินงานของห้องสมุดทุกด้าน เช่น จัดเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เพียงพอ จัดหาหนังสือและวัสดุครุภัณฑ์ที่จำเป็นต้องใช้ตลอดจนงบประมาณสนับสนุน

2. จัดหาครูหรือบรรณารักษ์ที่มีความรู้เกี่ยวกับห้องสมุดและเข้าใจวิธีดำเนินการในห้องสมุด

3. สถานที่ควรจัดเป็นสัดส่วน

4. ฝึกฝนนักเรียนให้รู้จักการใช้บริการห้องสมุด

5. สนับสนุนครูให้รู้จักใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการ

6. ส่งเสริมให้ครูใช้ห้องสมุดเป็นองค์ประกอบในการเรียนการสอน

7. ส่งเสริมการศึกษาด้วยตนเอง

ฉะนั้นงานห้องสมุดจะดำเนินไปได้ดีเพียงไรขึ้นอยู่กับผู้บริหารเป็นสำคัญจะต้องเปิดโอกาสและร่วมมือในการวางแผนปฏิบัติงานห้องสมุด ให้กำลังใจสนับสนุนครูนักเรียนให้ใช้ห้องสมุดให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมวิชาการให้ก้าวหน้าและมีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้บริหารและครูที่ว่าควรมีหนังสือให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียน และหนังสือตำราเอกสารการเรียนที่มีในห้องสมุดควรทันสมัยและหลากหลาย เมื่อพิจารณาข้อที่มีคะแนนน้อยในการบริหารงานห้องสมุดตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนคือ มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลาในวันเสาร์-วันอาทิตย์ แสดงว่าโรงเรียนเอกชนยังไม่เห็นความสำคัญของการให้บริการนอกเวลาในวันเสาร์-วันอาทิตย์ ซึ่งอาจจะเกิดจากการสิ้นเปลืองงบประมาณในการให้ค่าตอบแทนแก่เจ้าหน้าที่ที่มาบริการ หรือค่ากระแสไฟฟ้า เหล่านี้เป็นต้น หรือไม่มีนักเรียนนักศึกษามาใช้บริการในวันหยุด และที่สำคัญโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาไม่ว่าควรมีโดยสิ้นเชิง อีกทั้งยังมีโรงเรียนเอกชนต้องอ้างถึงเจ้าของอาคารสถานที่บริการนำไปใช้ส่วนมากไม่เปิดสอนในวันเสาร์-วันอาทิตย์ จึงไม่เห็นความสำคัญของการให้บริการในวันดังกล่าว

ด้านการวัดผลและประเมินผล

จากการวิจัยพบว่า การปฏิบัติของผู้บริหารและครูผู้สอนโดยภาพรวมมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นลำดับที่ 5 ใน 7 ด้าน ทั้งนี้เพราะผู้บริหารและครูผู้สอนยังกำหนดรูปแบบของการวัดผลและประเมินผลไม่แน่นอน และไม่มีมีการปฏิบัติจริงจังในบางเรื่อง เช่น เรื่องของการปรับปรุงการวัดผลและประเมินผลโดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ หรือการจัดอบรมวิธีการออกข้อสอบแบบต่าง ๆ และการกำหนดให้ครูทำข้อสอบมาตรฐานแต่ละสาขาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอร่าม เรื่องฤทธิ์ (2536 : 172) และสงวนพงศ์ ชวนชม (2534 : 187) ที่พบว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี สังขะไชย (2541 : 60) พบว่า การปฏิบัติงานด้านการวัดผลและประเมินผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตการศึกษา 4 อยู่ในระดับปานกลาง แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 331) และสุภักดิ์ มุขคาร์ (2540 : 93) ที่พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและครูโดยภาพรวมมีการปฏิบัติด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดใน 3 อันดับแรกคือ มีการประชุมครูเพื่อกำหนดแนวทางในการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์มาช่วยอำนวยความสะดวกในการวัดผลประเมินผล และจัดให้มีระเบียบหรือคู่มือในการวัดผลและประเมินผล ซึ่งแสดงว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาได้ยึดถือและปฏิบัติตามระเบียบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นหลัก เพราะสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้จัดอบรมให้ความรู้ด้านการวัดผลและประเมินผลแก่ผู้บริหารและครูผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้านนี้ทุกปี และสนับสนุนให้โรงเรียนรู้จักนำเทคโนโลยีทางการศึกษา เช่น คอมพิวเตอร์มาช่วยในการวัดผลประเมินผล ซึ่งแสดงว่าผู้บริหารได้ให้ความสำคัญของการวัดผลการเรียนการสอน และสอดคล้องกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้บริหารและครูผู้สอนที่ว่า การวัดผลประเมินผลของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะเป็นไปตามเกณฑ์ที่หลักสูตรและระเบียบกำหนดไว้ ฉะนั้นจะเห็นว่าการวัดผลมีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 199-200) ซึ่งกล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลประเมินผลไว้ดังนี้

1. เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของครู-อาจารย์ ทำให้ครู-อาจารย์ทราบว่าผลการสอนของตนเป็นอย่างไรที่จะได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น
2. เพื่อปรับปรุงการเรียนของนักศึกษา ทำให้นักเรียนนักศึกษา ได้ทราบว่าตนมีความรู้ความสามารถความเข้าใจในการเรียนหรือไม่เพียงใด ซึ่งจะเป็แนวทางปรับปรุงตนเอง
3. เพื่อปรับปรุงระบบบริหารงานในสถานศึกษา ทำให้ทราบข้อเท็จจริงของหลักสูตร โครงการสอน บันทึกการสอนที่นำไปสู่การปฏิบัติ ว่าประสบปัญหาอย่างไรจะแก้ไขปรับปรุงอย่างไร
4. เพื่อเป็นข้อมูลทางการศึกษาทั่วไป เช่น ผลการเรียน การสำเร็จหลักสูตรเป็นแนวทางการทำงานและศึกษาต่อ
5. เพื่อเป็นหลักฐานด้านการศึกษาของสถานศึกษาในด้านการรับนักเรียนนักศึกษา ผลการเรียนและการสำเร็จหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น การนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย

6. เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์สถานศึกษาในด้านผลการเรียนการสำเร็จการศึกษาของนักเรียนนักศึกษา

แต่เมื่อพิจารณาถึงข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดและมีการปฏิบัติปานกลาง คือ โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลประเมินผล โดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ ซึ่งมีสาเหตุมาจากครูผู้สอนไม่มีความรู้ในการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ ประกอบกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจัดคาบสอนให้ครูมาก ทำให้ครูไม่มีเวลาพอที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในการวิเคราะห์ข้อสอบ และผู้บริหารไม่ได้ให้ความสำคัญและเห็นความจำเป็นในการวิเคราะห์ข้อสอบ ไม่มีการจัดอบรมให้ครูในเรื่องดังกล่าว ทำให้ไม่มีการปรับปรุงการวัดผลและประเมินผลโดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ

5.6.2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 จำแนกตามตำแหน่ง

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารกับครูผู้สอนต่อการปฏิบัติงานวิชาการโดยภาพรวมแตกต่างกัน ทั้ง 7 ด้าน โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่าครูผู้สอนทุกด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาย่อมจะต้องเรียนรู้และมีความเข้าใจในวิชาชีพของการเป็นครูมาก่อน ก่อนที่มาทำหน้าที่บริหารการศึกษาก็ได้ และความรู้ทางวิชาชีพที่สำคัญของผู้บริหารทางการศึกษาก็คือฝ่ายวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุเทพ บุญศรี (2537 : 173) ที่พบว่าผู้บริหารและครูมีทักษะต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา โดยส่วนรวมแตกต่างกัน และสาเหตุที่ผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นแตกต่างกันตามที่ภิญโญ สาธร (2519 : 251) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารการศึกษาหรือครูใหญ่ทุกคนควรจะได้รับผิดชอบเป็นผู้นำของครูด้านวิชาการเป็นอันดับแรก เพราะหน้าที่ของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาทุกแห่ง คือการให้ความรู้แก่นักเรียนในด้านวิชาการ ผู้บริหารการศึกษาหรือครูใหญ่เป็นผู้นำทางด้านวิชาการในการทำงานร่วมกับครู กระตุ้นเตือนครู ให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่ครูและประสานงานให้ครูทุกคน ทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในด้านการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิชัย เวียงสงค์ (2541 : 31) ที่พบว่าผู้บริหารและครูต้องการคุณลักษณะทางวิชาชีพเกี่ยวกับความสามารถที่จะนำไปใช้ในการบริหารงานรู้จักลักษณะงานและนโยบายของงานที่ต้องการที่จำเป็นสำหรับผู้บริหารที่ต้องการมากที่สุดคือมีความรู้เรื่องระเบียบ กฎหมาย ข้อบังคับเกี่ยวกับหน้าที่ วิธีแก้ไขปัญหาต่าง ๆ หลายวิธี เข้าใจนโยบายการจัดการศึกษาสงเคราะห์อย่างดี สามารถสร้างความสามัคคีในหน่วยงาน ฉะนั้นจะเห็นว่าผู้บริหารของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ให้ความสำคัญและปฏิบัติงานวิชาการได้ดีกว่าครูผู้สอน

และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้บริหารจะให้ความสำคัญในด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นอันดับแรก ซึ่งเป็นเพราะว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะเน้นด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ก็

กรรมเสริมหลักสูตรยังเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียน และเป็นการส่งเสริมหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นอีกด้วย ผลการวิจัยที่ออกมาเป็นเช่นนี้เพราะผู้บริหารมองว่าการจัดการเรียนการสอนมุ่งพัฒนาที่ตัวนักเรียน ให้นักเรียนรู้จักคิดรู้จักค้นคว้าและดำเนินการต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของใจจริง บุญเรืองรอง (2540 : 24) ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายทางการศึกษาประกอบด้วยกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ต้องการกำลังคนเพื่อพัฒนาประเทศ ซึ่งมีประสิทธิภาพในการประกอบกิจการและความสามารถที่จะปรับปรุงตนเองให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นักการศึกษาจึงได้หันมาให้ความสำคัญต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่ยิ่งหย่อนกว่าทางด้านวิชาการ เพราะกิจกรรมเสริมหลักสูตรช่วยพัฒนานักเรียนได้รอบด้านจึงทำให้เกิดการตื่นตัวในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้น แต่เมื่อดูความคิดเห็นของครูผู้สอนพบว่า ครูผู้สอนจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้เป็นอันดับแรก เพราะครูผู้สอนเป็นผู้ใช้หลักสูตรและหลักสูตรเป็นที่รวมของจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรมต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกันทั้งหมด เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสงวนพงษ์ ชวนชม (2534 : 195) ที่พบว่าผู้บริหารมีความเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติงานวิชาการด้านหลักสูตรและองค์ประกอบของหลักสูตรในระดับมาก แต่ครูผู้สอนเห็นว่ามีการปฏิบัติงานวิชาการด้านนี้ในระดับปานกลาง ซึ่งที่เป็นอย่างนี้พบว่าโรงเรียนมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรบ่อยและครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรทำให้สับสนต่อการปฏิบัติ แต่ในปัจจุบันครูผู้สอนมีความเข้าใจด้านหลักสูตรมากขึ้น รู้จักทำแผนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และยังมีการติดตามดูแลของผู้บริหารที่ให้ครูดำเนินการสอนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบความแตกต่าง ดังนี้

ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

โดยภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่าครูผู้สอน ซึ่งเป็นสภาพธรรมดาที่ผู้บริหารกับครูผู้สอนย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกันบ้างในเรื่องหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งนี้เพราะต่างฝ่ายต่างทำงานคนละประเภทของตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สงวนพงษ์ ชวนชม (2534 : 177) ที่พบว่าผู้บริหารของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นว่าการปฏิบัติงานวิชาการด้านหลักสูตรและองค์ประกอบของหลักสูตรอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ครูผู้สอนมีความคิดเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน คือ เรื่องการประชุมวางแผนร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อให้การสอนเป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด การประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และขอบข่ายเนื้อหารายวิชาของหลักสูตร การจัดครูในโรงเรียนให้รับผิดชอบงานวิชาการ โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความถนัดของครู โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครูเพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย หลักการและ

เกณฑ์การใช้หลักสูตร มีการชี้แจงหลักสูตรให้นักศึกษาเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางในการเลือกวิชาเรียนได้อย่างถูกต้อง และโรงเรียนได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งในความแตกต่างนี้ผู้บริหารจะมีการปฏิบัติมากกว่าครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะผู้บริหารจะต้องมีความรู้ทางด้านหลักสูตรอย่างกว้างขวางต้องจัดหลักสูตรให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ในขณะที่ครูผู้สอนเป็นผู้ใช้หลักสูตร อาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับหลักสูตรที่ผู้บริหารกำหนดไว้ก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ชีรวุฒิ บุญยโสภณ (2536 : 72) ที่กล่าวว่าหน้าที่ของบริหารอาชีวศึกษาประการหนึ่งที่ควรถือเป็นเรื่องสำคัญคือ การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนด้านอาชีพและเทคโนโลยีศึกษาให้มีคุณภาพ และพยายามให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยคำนึงถึงอุปสงค์ (Demand) และอุปทาน (Supply) เพื่อไม่ให้เกิดความสูญเปล่าในการลงทุนด้านการศึกษาของประเทศ

ด้านการจัดการเรียนการสอน

โดยภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่าครูผู้สอน ทั้งนี้เป็นเพราะผู้บริหารจะต้องเข้าใจนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในเรื่องแนวทางของการจัดการเรียนการสอน ต้องเข้าใจในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติเพื่อนำความรู้ที่นำมาอบรมครู ชี้แจงให้ครูเข้าใจตามแนวทางการปฏิรูประบบบริหารการศึกษาใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 323) ที่พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกัน โดยผู้บริหารเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติมาก ส่วนครูผู้สอนเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ โรงเรียนได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแก่ครูผู้สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธีการสอน จิตวิทยาการสอน ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการคัดเลือกแบบเรียน แบบฝึกหัดและหนังสือประกอบการเรียนการสอน โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบการเรียนการสอน และมีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานให้ดีขึ้น มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น เป็นแหล่งให้ศึกษาดูงาน การให้นักเรียนเข้าฝึกงาน นอกนั้นไม่มีความแตกต่าง ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้บริหารจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับตำแหน่ง สามารถจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Magnuson (อ้างใน พจนารถ สีหมนตรี.2541 : 121) พบว่าผู้จัดการโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จควรจะต้องประกอบด้วยคุณลักษณะ 2 ประการ คือ

1. คุณลักษณะด้านวิชาชีพ ได้แก่ มีความสามารถในการติดต่อและเข้ากับผู้อื่นได้ดี มีความรู้ในสาขาวิชาชีพดี รู้จักมอบหมายงาน ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ให้ผู้ร่วมงานมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีเวลาสำหรับผู้ร่วมงานมีความสนใจบุคคลอื่น มีความสามารถในการวางแผนและจัดระเบียบงาน รับฟังความคิดเห็นจากบุคคลอื่น และรู้จักให้ช่องทางแห่งอำนาจหน้าที่

2. คุณลักษณะส่วนตัว ได้แก่ มีวิจรรย์ญาณและมีความซุติธรรม มีความซื่อสัตย์ มีความรู้ กว้างขวาง มีสติปัญญา มีความจริงใจ มีความเป็นมิตร มีอารมณ์ขัน มีใจกว้างเปิดเผย มีความเสมอต้น เสมอปลาย และมีความเมตตาปราณีต่อผู้อื่น

ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

โดยภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่าครูผู้สอน ซึ่งผู้บริหารมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนครูผู้สอนมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะผู้บริหารได้มองเห็นว่าโรงเรียนได้จัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนไว้ อย่างเพียงพอกับจำนวนนักเรียนแต่ละภาคเรียนและมีความทันสมัยตรงตามความต้องการของตลาด แรงงานแล้ว แต่ครูผู้สอนยังมองเห็นว่าอุปกรณ์นั้นยังมีไม่มากพอและมีความทันสมัยในระดับปาน กลางเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รังสี สังฆพรหม (2535 : 154) ซึ่งพบว่า ในด้านการส่งเสริมการสอนและการใช้โสตทัศนวัสดุประกอบการสอน พบว่าครูมีปัญหาในระดับปานกลาง ทั้งนี้ เพราะครูส่วนใหญ่ขาดทักษะและประสบการณ์ในการสอนระดับอาชีวศึกษา จำนวนโสตทัศนวัสดุใน โรงเรียนมีไม่เพียงพอและโรงเรียนได้จัดงบประมาณในการทำวัสดุอุปกรณ์น้อย และยังคงกับข้อคิด เห็นเพิ่มเติมที่ผู้บริหารและครูผู้สอนได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ควรจัดสื่ออุปกรณ์การสอนให้เพียงพอกับ จำนวนนักเรียนและมีความทันสมัยในการใช้งาน ซึ่งในปัจจุบันสื่อการสอนมีบทบาทเป็นอย่างมาก เพราะเทคโนโลยีต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลง ครูผู้สอนจะต้องพัฒนาสื่อให้ทันตามกระแสโลกาภิวัตน์ ที่เปลี่ยน เช่น มีการนำคอมพิวเตอร์มาช่วยในการเรียนการสอน มีการผลิตสื่อ CAI หรือการใช้ INTERNET ในการค้นคว้าด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กล่าวไว้ในมาตรา 64 ว่ารัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิตและพัฒนาแบบเรียน ตำรา หนังสือทางวิชาการสื่อสิ่งพิมพ์อื่น วัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอื่น โดยเร่งรัดพัฒนา จิตความสามารถในการผลิต จัดให้มีเงินสนับสนุนการผลิตและการให้แรงจูงใจแก่ผู้ผลิตและ พัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ทั้งนี้ โดยเปิดให้มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม แต่ข้อค้นพบใน การวิจัยครั้งนี้ พบว่า ทั้งผู้บริหารและครูผู้สอนยังปฏิบัติน้อยในเรื่องต่อไปนี้ คือ โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการใช้ INTERNET แก่ครูผู้สอนในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ หรือโรงเรียน ส่งเสริมให้ครูนำคอมพิวเตอร์โปรแกรม POWER POINT มาใช้ในการสอน และโรงเรียนมีการแนะนำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สงวนพงศ์ ชวนชม (2534 : 196) ที่พบว่าอุปกรณ์การสอนในระดับอาชีวศึกษาของโรงเรียนเอกชนยังด้าหลังไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและการนำอุปกรณ์มาใช้มีขั้นตอนมากเกินไป ซึ่งสาเหตุที่ครูผู้สอนมองว่ามีการ ปฏิบัติด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนอยู่ในระดับปานกลาง เพราะขาดงบประมาณที่สนับสนุน และสอดคล้องกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่ว่า โรงเรียนควรจัดงบประมาณให้กับครูผู้สอนเพื่อผลิตสื่อการเรียนการสอนและอำนวยความสะดวกในการจัดทำสื่อต่าง ๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของรังสี สังฆพรหม (2535 : 154) ที่พบว่า จำนวนโสตทัศนวัสดุในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตการศึกษา 7 มีไม่

เพียงพอและโรงเรียนได้จัดงบประมาณในการทำวัสดุอุปกรณ์น้อย แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมจะพบว่าทั้งผู้บริหารและครูผู้สอนมีระดับค่าเฉลี่ยปานกลางถึงมาก แสดงว่าผู้บริหารและครูผู้สอนเห็นความสำคัญในการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอน เนื่องจากนักเรียนในระดับอาชีวศึกษาเรียนโดยการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี จึงจำเป็นต้องใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอนจำนวนมาก แต่ครูผู้สอนซึ่งรับผิดชอบโดยตรงยังมีความต้องการอีกจำนวนมาก แต่ผู้บริหารมองว่าโรงเรียนได้จัดให้เพียงพอแล้ว จึงทำให้ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนแตกต่างกัน

ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

โดยภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีค่าความคิดเห็นสูงกว่าครูผู้สอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบทบาทความรับผิดชอบของครูกับผู้บริหารแตกต่างกัน ผู้บริหารทำหน้าที่บริหาร โรงเรียนย่อมมีความเข้าใจว่าได้ปฏิบัติหน้าที่มากหรือน้อยเพียงใด ส่วนครูทำหน้าที่สอนย่อมจะไม่เข้าใจในเชิงการบริหารในรายละเอียดมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ พัฒนาศิริรักษ์ (2539 : 170) ที่พบว่า ครูใหญ่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษากภาคใต้ ให้ความสำคัญต่อการบริหารงานบุคคลมากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งเป็นปัจจัยป้องกันการบริหารงานวิชาการมีคุณภาพ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรพจน์ สุนาถวินิชย์กุล (2533 : 70) ที่พบว่า ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อสภาพการบริหารงานบุคคลแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกที่ผู้บริหารเห็นว่าสำคัญ คือ โรงเรียนสนับสนุนให้ครูมีโอกาสเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการ โรงเรียนส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ และมีการนิเทศการสอนโดยผู้บริหารและหัวหน้าแผนกเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพรศรี หนูสง (2538 : 232) ที่พบว่าผู้บริหารมีความต้องการพัฒนาบุคลากรโดยการส่งเสริมให้มีการศึกษาค้นคว้าอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารมองเห็นว่าเป็นวิธีการที่จำเป็นสำหรับพัฒนาครู เป็นการเพิ่มวุฒิของครูให้มีความรู้ดีขึ้น เพื่อให้ได้รับความรู้ใหม่ ๆ เพราะวิธีการทำงานและเครื่องมือปฏิบัติงานเปลี่ยนใหม่ และจากการที่ครูทำงานอยู่นาน ๆ ความรู้ความสามารถอาจล้าสมัยไม่ทันโลกหรืออาจใช้วิธีการใหม่ ๆ ไม่เป็น โรงเรียนจึงต้องหามาตรการให้ครูได้ไปศึกษาเพิ่มเติม เพื่อให้ครูได้มีโอกาสเพิ่มวุฒิ เพิ่มพูนความรู้ทักษะในการที่จะนำเทคนิคและประสบการณ์ใหม่ ๆ มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ทันต่อเหตุการณ์และความเปลี่ยนแปลงตามสภาพของสิ่งแวดล้อมและสังคมที่เจริญก้าวหน้าอยู่ตลอดเวลา ส่วนความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ในเรื่อง การติดตามการทำโครงการสอน บันทึกการสอนของครูเป็นระยะ ๆ ของผู้บริหาร มีความสำคัญอันดับแรก เพราะครูผู้สอนมองว่าผู้บริหารจะสนใจโครงการสอนและบันทึกการสอนมากกว่าที่จะพัฒนาและแนะนำให้ครูมีวิธีการสอนที่ดีขึ้น รองลงมาคือมีการนิเทศการสอน โดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนก เพื่อให้ครูปรับปรุงและพัฒนาการสอนอยู่เสมอ ซึ่งครูผู้สอนมองว่าการนิเทศมีความสำคัญมากและต้องการให้ผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนกได้แนะนำและชี้แนะ ส่วนข้อคิดเห็นที่ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นตรงกันว่ามีความสำคัญน้อยที่สุด

คือ การส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน ซึ่งสาเหตุอาจจะเกิดจากผู้บริหารและครูผู้สอนเห็นว่ากรณีนี้ไม่มีความสำคัญและครูผู้สอนไม่ค่อยมีความรู้ในการนิเทศที่จะแนะนำเพื่อนครูด้วยกันได้ อาจจะทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา เช่น เกิดการแตกแยกในหมู่ครูผู้สอนด้วยกัน ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ จาร์ส นองมาก (2541 : 99-100) ที่กล่าวถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้กิจกรรมการนิเทศภายในหน่วยงานไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งมีดังนี้

1. ไม่รู้เรื่องการนิเทศ ผู้เกี่ยวข้องขาดความรู้ที่ถูกต้องว่าการนิเทศภายในหน่วยงานมีรูปแบบ และวิธีดำเนินการอย่างไรบ้าง แต่ละวิธีจะนำมาใช้ในโอกาสและสถานการณ์ไหนมากน้อยเพียงใด
2. ไม่มีเวลานิเทศ โดยเฉพาะผู้บริหารใช้เวลาในการปฏิบัติการกิจการบริหารด้านอื่น ๆ เสียมาก จึงไม่มีเวลามานิเทศบุคลากรภายในหน่วยงานได้ทั่วถึงและในขณะเดียวกัน ไม่รู้จักใช้บุคลากรผู้มีความรู้ความสามารถภายในหน่วยงานมาทำหน้าที่เป็นผู้นิเทศแทนหรือร่วมเป็นผู้นิเทศในรูปคณะบุคคล
3. ไม่เห็นความสำคัญของการนิเทศ ปัญหาข้อนี้เกี่ยวข้องกับความเห็นหรือทัศนคติของบุคลากรในหน่วยงาน โดยเฉพาะคนกลุ่มที่ไม่ชอบพัฒนาจะเห็นว่ากิจกรรมการนิเทศเป็นเรื่องเสียเวลา ไม่มีความหมายสำหรับพวกเขา จึงต่างก็ประเมินกิจกรรมนี้ไปในทางลบและเมื่อหน่วยงานจะจัดให้มีขึ้นก็คอยหน่วงเหนี่ยวขัดขวาง การดำเนินงานจึงล้มเหลวในที่สุด

ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

โดยภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่าครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะผู้บริหารได้ให้ความสำคัญแก่นักเรียนนักศึกษาในการออกไปสู่สังคมภายนอกมาก มีการชี้แนะแนวทางให้นักเรียนนักศึกษารู้จักปรับตัวและปลูกฝังหรือ ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาไปในแนวทางที่ต้องการได้ ซึ่งผู้บริหารได้มองเห็นความจำเป็นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนานักเรียนในทุกด้านไม่ว่า ด้านวิชาการ ด้านกีฬา ด้านคุณธรรม จริยธรรม และด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งตรงกับแนวคิดของใจจริง บุญเรืองรอง (2540 :30) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้นักเรียนนั้นเป็นความจำเป็นที่ผู้เกี่ยวข้องในโรงเรียนจะต้องช่วยกันจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระตามความถนัดความสามารถและความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมระบอบประชาธิปไตย สังคมต้องการสมาชิกที่สามารถเป็นผู้นำและผู้ตามที่มีคุณภาพ รู้จักตัดสินใจที่เหมาะสม และมีความรับผิดชอบต่อสังคม ส่วนครูผู้สอนอาจจะมีคาบสอนมากเกินไปและต้องจัดเตรียมแผนการสอน จึงไม่เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จากสาเหตุดังกล่าวทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านการบริหารงานห้องสมุด

โดยภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นสูงกว่าครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะผู้บริหารมองว่าห้องสมุดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการเรียนการสอน เนื่องจากเป็นตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้ให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 327) ที่พบว่าผู้บริหารของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นว่าวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด มีการปฏิบัติมาก ส่วนครูผู้สอนมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นแตกต่างกันทุกข้อ ซึ่งแสดงว่าผู้บริหารมีการปฏิบัติสูงกว่าครูในทุกข้อ และข้อที่ผู้บริหารและครูผู้สอนเห็นว่ามี การปฏิบัติมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างเพียงพอทั่วถึง ทุกจุด มีการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน นอกจากนี้บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์อย่างเพียงพอและสะดวกสบายในการอ่านหนังสือ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้บริหารได้ให้ความสำคัญกับห้องสมุดในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง โดยจัดห้องสมุดและเฟอร์นิเจอร์ต่าง ๆ ให้ผู้ใช้บริการได้รับความสะดวกสบายที่สุด ซึ่งผู้บริหารต้องดูแลในส่วนนี้ให้ดีที่สุด เพราะห้องสมุดเป็นหัวใจสำคัญในการส่งเสริมการเรียนการสอน ซึ่งตรงกับแนวคิดของ กิติมา ปรีดีดิลก (2529 : 101) ที่กล่าวว่างานห้องสมุดจะดำเนินไปได้ดีเพียงไรขึ้นอยู่กับผู้บริหารเป็นสำคัญ จะต้องเปิดโอกาสและร่วมมือในการวางแผนปฏิบัติงานห้องสมุดให้กำลังใจสนับสนุนครูนักเรียนให้ใช้ห้องสมุดให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมวิชาการให้ก้าวหน้า และมีคุณภาพ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นว่ามี การปฏิบัติปานกลาง และครูผู้สอนมีความคิดเห็นว่ามี การปฏิบัติน้อย คือ มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลาในวันเสาร์-วันอาทิตย์ แสดงว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 จะไม่ค่อยเปิดบริการในวันเสาร์-วันอาทิตย์ หรือวันหยุดอื่น ๆ อาจจะเป็นเพราะเป็นการสิ้นเปลืองด้านงบประมาณในการเสียค่าใช้จ่าย หรือมีผู้มาใช้บริการน้อย จึงไม่เปิดบริการดังกล่าว

ด้านการวัดผลและการประเมินผล

โดยภาพรวมผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร สูงกว่าครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะผู้บริหารมองว่าการวัดผลและประเมินผลเป็นกระบวนการที่ช่วยตัดสินใจในความมีประสิทธิภาพในการสอนของครูผู้สอน เนื่องจากผลการประเมินมีส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสอนของครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 331) ที่พบว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติในด้านการวัดผลประเมินผลในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่อง การประชุมครูเพื่อกำหนดแนวทางในการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน การติดตามประเมินนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วเพื่อนำมาปรับปรุงการสอน การจัดอบรมวิธีการออกข้อสอบแบบต่าง ๆ การวิเคราะห์

ข้อสอบ และการกำหนดให้ครูทำข้อสอบมาตรฐานแต่ละสาขาวิชา การสร้างเครื่องมือในการวัดผล ได้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ ซึ่งแสดงว่าผู้บริหารได้เห็นความสำคัญของการวัดผล ประเมินผลเป็นอย่างมากเป็นเพราะในการจัดอาชีวศึกษานั้น นอกจากการวัดผลและประเมินผลแล้ว การติดตามผลสำเร็จการศึกษาก็ถือว่ามีค่าเป็นอย่างมาก เพราะการจัดอาชีวศึกษาเป็นการจัด คนเพื่อออกไปประกอบอาชีพสนองความต้องการของธุรกิจอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดผลในระบบข้อมูลที่มีคุณภาพ สถานศึกษาจำเป็นต้องจัดให้มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงมาตรฐานของสถานศึกษาเอง ทั้งในด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งในปัจจุบันโรงเรียนเอกชนได้ยึดถือตามแนวปฏิบัติตามที่หลักสูตรและระเบียบกำหนดไว้ โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้เห็นความสำคัญของการวัดผลประเมินผลเป็นอย่างยิ่ง จึงได้จัดให้มีการอบรม นายทะเบียน ด้านการวัดผลประเมินผลทุกปี นอกจากนี้ยังได้มีการแนะนำอบรมให้โรงเรียนรู้จักนำ คอมพิวเตอร์มาช่วยในการวัดผลประเมินผล ทำให้โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีการพัฒนาในด้านนี้ เป็นอย่างมากและสอดคล้องกับความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้บริหารและครูผู้สอนที่ว่า การวัดผล ประเมินผลเป็นไปตามที่หลักสูตรและระเบียบกำหนดไว้ แต่เมื่อพิจารณาข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดที่ ผู้บริหารและครูผู้สอนเห็นตรงกันคือ โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลและประเมินผลโดยการ วิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ ซึ่งสาเหตุที่ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นว่าการ ปฏิบัติปานกลางและมีความสำคัญน้อย อาจจะเป็นเพราะผู้บริหารไม่มีความรู้ในการวิเคราะห์ข้อ สอบหรือไม่เห็นความสำคัญของการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ ส่วนครูผู้สอนไม่มี เวลาพอในการวิเคราะห์ข้อสอบ เพราะมีคาบสอนมากหรือไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร สาเหตุดังกล่าวทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

5.6.3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 จำแนกตามประสบการณ์

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และ 10 ปี ขึ้นไป ต่อการบริหารงานวิชาการ โดยภาพรวมทั้ง 7 ด้าน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน ผู้บริหารได้ผ่านการอบรมที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจัดขึ้นทุกปี ทำให้ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกัน ต่างปฏิบัติเรื่องวิชาการและนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นอย่างดี พร้อมกันนี้ผู้บริหารยังได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารใบอนุญาตให้ เข้าอบรมในเรื่องต่าง ๆ จนมีความรู้ความชำนาญ นอกจากนี้สถานศึกษาเอกชนยังใช้ระเบียบการ บริหารสถานศึกษา ในเรื่องต่าง ๆ ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด และยังรับนโยบายการ ปฏิบัติงานจากส่วนกลางเหมือนกัน ทำให้ความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอกสารเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากล่าวตักเตือนผู้อื่นที่มีผิดเพียงแต่ต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ 3 ที่มีประสบการณ์ต่างกัน มีทัศนะต่อการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน โดยส่วน รวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วินัย รัตนพันธ์ (2536 : จ) ที่

ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษากิจการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนที่มีประสบการณ์ดำรงตำแหน่งต่างกันที่ปฏิบัติจริง โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ พัฒนาศิริรักษ์ (2539 : 127) ที่พบว่า ประสบการณ์ของครูใหญ่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาภาคใต้ ไม่เป็นตัวแปรของการปฏิบัติงานด้านการบริหาร และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรัตน์ คันธรัตน์ (2533 : 127) ที่พบว่าผู้บริหารวิทยาลัยเทคนิคที่มีประสบการณ์ในการบริหารต่างกัน ใช้เวลาในการบริหารงานทั้ง 6 ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สาวิตรี สัตยาบุรุษ (2534 : 38) พบว่า การตัดสินใจสั่งการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดสงขลา ที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน มีการปฏิบัติจริงโดยส่วนรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษณา อาเว (2534 : 28) ที่พบว่าระดับการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาปัตตานี ที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้บริหารโรงเรียนต่างกัน ที่ปฏิบัติจริงโดยส่วนรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากประสบการณ์ในการทำงานไม่เป็นผลต่อการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา ฉะนั้นการบริหารงานวิชาการที่เป็นอยู่ของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกันจึงมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นการบริหารงานแต่ละด้าน สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

โดยภาพรวมผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าส่วนมากมีระดับการปฏิบัติที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะหลักสูตรที่แต่ละโรงเรียนจัดต่างมาจากส่วนกลางเหมือน ๆ กัน คือ หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา และหลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งทั้ง 2 หลักสูตร ต่างมีจุดมุ่งหมายที่คล้าย ๆ กัน คือมุ่งที่ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน และผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกันก็ได้รับการชี้แจงแนะแนวทางจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนทุกปี ไม่ว่าในเรื่องของการจัดครูในโรงเรียนให้รับผิดชอบงานวิชาการ โดยคำนึงถึงความรู้ความถนัดของครู หรือการจัดตารางสอน การตรวจสอบแผนการสอน ผู้บริหารจะมีการปฏิบัติไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับที่สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู (2538 :48) ได้กล่าวไว้ว่า การฝึกอบรมผู้บริหารโรงเรียนก่อนที่จะบรรจุแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง จะทำให้ผู้บริหารโรงเรียนได้พัฒนาตนเองจนมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะในการใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ สามารถบริหารและปฏิบัติงานด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น และเมื่อพิจารณาข้อที่แตกต่าง พบว่าการประชุมชี้แจงให้ผู้สอนเข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และไม่การันตีค่าทั้งด้านอีกทั้งยังมีให้คำปรึกษาแนะนำ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารที่ตรงที่มีการนำไปใช้ และขอขยายเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไปมีการปฏิบัติมากกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี เพราะในอดีตหลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย เพื่อให้

เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นทำให้ผู้บริหารที่มีประสบการณ์มากกว่าได้ปฏิบัติตามการเปลี่ยนแปลงของหลักสูตรไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา ผิวเกลี้ยง (2538 : 334) ที่พบว่า ปัญหาในการบริหารด้านหลักสูตรคือหลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยทำให้ยุ่งยากสับสนต่อการปฏิบัติ เพราะผู้ที่จัดหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ต้องจัดอัตรากำลังครูผู้สอนให้สอดคล้อง โดยต้องให้ครูมีเวลาในการเตรียมการสอนเตรียมกิจกรรมวัสดุอุปกรณ์การสอนอย่างพอเพียงด้วย และยิ่งในปัจจุบันหลักสูตรไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงทำให้ผู้บริหารที่มีประสบการณ์มากกว่า 10 ปี จึงปฏิบัติในด้านหลักสูตรสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ในภาพรวมพบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าไม่แตกต่างกันทุกข้อ ทั้งนี้เพราะ ผู้บริหารต่างเข้าใจบทบาทของตนเองดี รู้จักให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแก่ครูผู้สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธีการสอน จิตวิทยาการสอน หรือรู้จักร่วมมือกับสถานประสบการณ์และชุมชน ในการนำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้หรือการให้นักเรียนได้ฝึกงานในสถานประกอบการ และที่สำคัญยังได้ยึดตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่ว่า โรงเรียนจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นต้น ซึ่งงานดังกล่าวนี้เป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับที่ สมชาย เทพแสง (2543 : 15) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารไม่ว่าอยู่ในระดับใด ผู้บริหารก็มีบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบที่ไม่แตกต่างกัน คือ เริ่มตั้งแต่การวางแผน การควบคุมติดตามและประเมินผล ตลอดจนทำให้ขวัญกำลังใจและตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง และถือเป็นหน้าที่หลักของผู้บริหาร ประกอบกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ได้ใช้เกณฑ์มาตรฐานในโรงเรียนและคู่มือประเมินมาตรฐานโรงเรียน เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาทางด้านต่าง ๆ ของโรงเรียนให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดทั้งด้านคุณภาพและด้านปริมาณ โดยมีคณะกรรมการดำเนินการประเมินมาตรฐานโรงเรียนประเมินประจำปี ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 3 พยายามดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้โรงเรียนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด ก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และความคิดเห็นที่ถูกต้องตรงกัน ซึ่ง พันธ์นาคินทร์ (2524 : 54) อธิบายว่า การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพจะต้องเอาจุดมุ่งหมายของงานเป็นเกณฑ์ ให้ทุกคนเข้าใจตรงกัน

ด้านการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน

ในภาพรวมพบว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะผู้บริหารเป็นผู้กำหนดนโยบายเอง ปฏิบัติเอง และประเมินตนเอง ฉะนั้นจึงมองว่าที่ตนเองปฏิบัตินั้นถูกต้องเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการผลิตสื่อ การจัดหาวัสดุอุปกรณ์การสอน หรือการเก็บรักษาสื่อ การบำรุงรักษาสื่อ มีการจัดได้อย่างเพียงพอกับจำนวนนักเรียนแล้ว และนอกจากนี้โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3

ซึ่งมีจำนวนมาก ต้องแข่งขันกันในการดึงนักเรียนเข้ามาเรียน ฉะนั้นต้องพัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้ทันสมัย ตามเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ปกครองและนักเรียนได้มองเห็นและสัมผัสได้เป็นอันดับแรกในการเข้ามาเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2539 : 81) ได้กล่าวว่า ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและการสื่อสาร ส่งผลให้ผู้บริหารการศึกษาสามารถแก้ปัญหาการบริหารการศึกษา โดยใช้เทคโนโลยีและการสื่อสาร เพื่อแสวงหาความรู้ได้อย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าสถานศึกษาคงกล่าว จะมีขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ แต่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถความสนใจใฝ่รู้และทักษะในการใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร นอกจากนี้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 42) รัฐยังส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิตและพัฒนาแบบเรียน ตำรา หรือสื่อทางวิชาการสื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ วัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอื่น โดยเร่งรัดพัฒนาขีดความสามารถในการผลิต จัดให้มีเงินสนับสนุนการผลิตและมีการให้แรงจูงใจแก่ผู้ผลิต และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาทั้งนี้โดยเปิดให้มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ทำให้ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

และเมื่อพิจารณาข้อที่มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำแต่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ที่ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่างกันปฏิบัติเหมือนกันคือ โรงเรียนมีการแนะนำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน และโรงเรียนส่งเสริมให้ครูนำคอมพิวเตอร์โปรแกรม Power Point มาใช้ในการสอน รวมทั้งการอบรมแนะนำการใช้ Internet แก่ครูผู้สอน ในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะ ผู้บริหารเห็นว่าสื่อการสอนดังกล่าวเป็นสื่อการสอนสมัยใหม่ ต้องใช้งบประมาณในการดำเนินการจำนวนมาก แต่ก็ได้มีการปฏิบัติไปบ้างแล้วแต่เมื่อเทียบกับสื่ออื่น ๆ ยังไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศักดิ์ จีวัฒนา (2541 : 88) ที่ว่า ผู้บริหารควรเร่งให้มีการปรับปรุงติดตั้งอุปกรณ์มัลติมีเดียเพิ่มเติมในเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งต้องอาศัยงบประมาณอีกจำนวนหนึ่ง ที่ต้องผลักดันให้ผู้บริหารสถาบันการศึกษาเล็งเห็นถึงความสำคัญ และต้องมีการพัฒนาอาจารย์หรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องเรียนรู้ถึงวิธีการติดตั้งและบำรุงรักษาคอมพิวเตอร์ในการใช้งานตลอดไป และยังคงสอดคล้องกับที่ มิสเตอร์ ก-ศสท (2542 : 13) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสื่อเหล่านี้ว่า ปัจจุบันการศึกษาทุกระดับมีความตื่นตัวเป็นอย่างมากในการนำคอมพิวเตอร์ไปใช้ในสถานศึกษาทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอนและการบริหาร การที่มีคอมพิวเตอร์ไว้เพื่อการเรียนการสอนในสถานศึกษานั้นนับว่าเป็นสิ่งที่ดียิ่งก็คือ นักเรียนมีโอกาสได้สัมผัส ได้ใช้และได้รับการเรียนรู้จากคอมพิวเตอร์ แต่ที่สำคัญก็คือ ครู-อาจารย์ ผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้กับนักเรียนต้องมีความรู้เทคโนโลยีด้านนี้พอสมควร และควรได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถเป็นประจำ เพื่อนำไปสู่การถ่ายทอดให้กับนักเรียนอย่างมีคุณภาพ การมีเครื่องคอมพิวเตอร์ไว้สำหรับการเรียนการสอนในชั้นเรียนอย่างเดียวยังคงไม่พอ คงจะต้องสามารถเชื่อมโยงกับระบบการสื่อสารเพื่อติดต่อกับโลกภายนอกไว้ โดยผ่านเครือข่ายสื่อสารทุกรูปแบบไม่ว่าแบบที่เป็นไปได้ที่จะนำไปสื่อถึงความรู้ของวิทยาการเกือบทุกแขนง โดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

ในภาพรวมผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าส่วนมากไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะการนิเทศและการพัฒนาบุคลากรเป็นงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้บริหาร ไม่ว่าผู้บริหารนั้นจะมีประสบการณ์มากน้อยเพียงใด การพัฒนาครูหรือนิเทศครูให้มีการสอนดีขึ้นจะส่งผลถึงสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2536 : 275) ที่กล่าวว่า การนิเทศภายในสถานศึกษา เป็นงานที่ช่วยพัฒนาครูอาจารย์ในด้านวิชาการ ในด้านการเรียนการสอน เพื่อให้เป็นไปตามจุดหมายของการศึกษา และเพื่อใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรบุคลากรภายในสถานศึกษา เพราะบุคลากรในสถานศึกษาเป็นผู้ที่เข้าใจปัญหาการเรียนการสอนได้ดี ซึ่งนอกจากผู้บริหารแล้วอาจารย์ที่มีประสบการณ์ความรู้ความชำนาญก็สามารถทำหน้าที่นี้แทนได้

และเมื่อพิจารณาข้อที่ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นเหมือนกันว่ามีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ แต่ยังมีปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน และโรงเรียนส่งเสริมและสนับสนุนให้ศึกษานิเทศได้ช่วยพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน ทั้งนี้เพราะการจัดนิเทศแบบนี้ครูผู้สอนในโรงเรียนและต่างโรงเรียนจะต้องยอมรับซึ่งกันและกัน และจากข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในแบบสอบถามปลายเปิดพบว่า ครูผู้สอนยังไม่ยอมรับความคิดเห็นเมื่อถูกนิเทศและศึกษานิเทศเองก็ไม่มีเวลาในการนิเทศ ซึ่งสอดคล้องกับที่ สุวรรณ ทรรศาคม (2542 : 52) ที่กล่าวไว้ว่า สิ่งที่ควรคำนึงถึงก่อนที่จะดำเนินการให้ความช่วยเหลือนิเทศ คือ ให้ครูเกิดการยอมรับของคณะครูด้วยกันก่อน การนิเทศจึงจะประสบผลสำเร็จ

และเมื่อพิจารณาข้อที่ผู้บริหารมีความคิดเห็นแตกต่างกัน แต่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ มีการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ซึ่งผู้บริหารที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี ทั้งนี้เพราะผู้บริหารที่มีประสบการณ์มากกว่า ทำงานร่วมกันกับครูมาก่อน ย่อมเข้าใจความต้องการของครูผู้สอน โดยการส่งเสริมให้ครูเข้ารับการอบรมหรือเรียนต่อ เพื่อให้ได้ความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนางเยาว์ ชาราตีสุทธิ์ (2529 : 87) ซึ่งกล่าวว่าบุคลากรในโรงเรียนเมื่อเข้าทำงานแล้วสักระยะหนึ่ง ก็ควรได้รับการเพิ่มพูนความรู้ให้ทันสมัย ให้ได้รับประโยชน์ใหม่ ๆ เป็นการเพิ่มพูนสมรรถภาพของการทำงานให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ส่วนผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี อาจจะยังไม่รู้จักครูดูพอหรือไม่ทราบความต้องการของครู ทำให้ผู้บริหารทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุขัดแย้งลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในภาพรวมผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าส่วนมากไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะผู้บริหารทั้ง 2 กลุ่มเห็น

ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่ว่าในเรื่องการปัจฉิมนิเทศ การจัดนิทรรศการ การแข่งขันทักษะหรือด้านกีฬา สิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่ต้องให้ความสำคัญกับกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่จบออกไป ให้สามารถออกไปประกอบอาชีพและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ใจจริง บุญเรืองรอง (2540 : 28-30) ที่กล่าวว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตร ส่งเสริมการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรให้สมบูรณ์ขึ้น โรงเรียนมักจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้สอดคล้องกับวิชาหลักสูตร เช่น จัดชุมนุมต่าง ๆ กิจกรรมที่จัดขึ้นในชุมนุมต่าง ๆ นั้นย่อมมีคุณค่าต่อวิชาต่าง ๆ ด้วย กล่าวคือ

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตร เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทดลองหรือสำรวจความสามารถ ความถนัด ตลอดจนความสนใจของตนเอง

2. กิจกรรมเสริมหลักสูตรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติสิ่งที่เคยเรียนมาจากห้องเรียน เป็นการช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนที่ตนได้เรียนมานั้นมีความหมายขึ้นและทำให้สนใจสิ่งที่ตนเรียนมากขึ้น

3. กิจกรรมเสริมหลักสูตร เปิดโอกาสให้ครูได้แนะแนวให้แก่ นักเรียน ซึ่งมีความสนใจร่วมกันได้เป็นอย่างดี

และยังสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 13) มาตรา 24 ที่ว่า การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้

1. จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

3. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

4. จัดการเรียนการสอน โดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

และเมื่อพิจารณาข้อพบว่าการจัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับสถานประกอบการ ผู้บริหารทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ซึ่งผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี มีระดับการปฏิบัติมาก ส่วนผู้บริหารที่มีประสบการณ์ ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีระดับการปฏิบัติปานกลาง ทั้งนี้เพราะในปัจจุบันมีการร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษาในการผลิตกำลังคนระดับกลาง เพื่อให้สถานศึกษาผลิตนักศึกษาเพื่อป้อนสถานประกอบการ ซึ่งผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี จะเข้าใจหลักและแนวทางการปฏิบัติที่จะพัฒนาวิชาชีพของอาชีวศึกษาได้เร็วกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป เพราะในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ได้ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจจากภาคเกษตรสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการที่ทันสมัยมากยิ่งขึ้น ทำให้แนวโน้มความต้องการกำลังคนที่มีการศึกษาสูงจะมีมากยิ่งขึ้น

ประเด็นสำคัญที่ชี้ถึงตลาดแรงงานไทยก็คือ ในอนาคตการที่แรงงานจะมีโอกาสเข้าทำงานในสาขาเศรษฐกิจที่เป็นทางก้นครัวแปรทางด้านการศึกษายังสำคัญมากขึ้น เพราะสถานประกอบการขนาดใหญ่มีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มมากขึ้น ความต้องการแรงงานที่มีการศึกษาสูงก็จะเพิ่มตามไปด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2538 : 9) ทำให้ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานมานานไม่ค่อยยอมรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ทำให้ผู้บริหารทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

ด้านการบริหารงานห้องสมุด

ในภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าไม่แตกต่างกันทุกข้อ ทั้งนี้เพราะผู้บริหารทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าการบริหารงานห้องสมุดเป็นงานที่ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญไม่น้อยกว่างานด้านอื่น ๆ ไม่ว่าในเรื่องการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสาร หรือการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอรวมทั้งมีบรรณารักษ์ที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งเรื่องดังกล่าวผู้บริหารเห็นว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตการศึกษา 3 มีการปฏิบัติมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญาผิวเกลี้ยง (2538 : 327) ที่พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการปฏิบัติในด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด อยู่ในระดับมาก เพราะเป็นสื่อการสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งผู้บริหารต้องมีความรู้และให้ความสำคัญในด้านนี้เป็นอย่างดี แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของเกรียงศักดิ์ สังข์ชัย, 2533 (อ้างใน รังสี สังฆพรหม 2535 : 153) ที่พบว่าห้องสมุดของโรงเรียนอาชีวศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคส่วนใหญ่เป็นห้อง โดยเฉพาะไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ โตะ เก้าอี้ ชั้นหนังสือมีจำนวนไม่เพียงพอและมีขนาดแตกต่างกัน โตะทำงานของเจ้าหน้าที่ห้องสมุดส่วนใหญ่ไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าห้องสมุดมีความจำเป็นต่อการจัดการศึกษาทุกระดับ ซึ่งผู้บริหารจะต้องให้ความสนใจเรื่องนี้เป็นหลักสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งกิติมา ปรีดีดิลก (2529 : 83) ได้กล่าวว่าผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการจัดห้องสมุดโรงเรียนให้ดี ถูกต้อง และเพียงพอกับความต้องการของผู้ใช้บริการ

ด้านการวัดผลและประเมินผล

ในภาพรวมผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีและตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาระดับการปฏิบัติพบว่าทั้งสองกลุ่มมีการปฏิบัติมากเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะ ผู้บริหารทั้ง 2 กลุ่มจะมองถึงผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนนักศึกษาที่จบออกไป สามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานได้ดีเพียงใด โดยอยู่ที่ขั้นตอนการวัดผลประเมินผลเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ใจจริง บุญเรืองรอง (2540 : 187) ที่กล่าวว่า การวัดผลประเมินผล เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้ทราบว่าผลที่เกิดกับนักเรียนนั้นเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ระบุไว้ในแผนการสอนหรือไม่ ว่าเป็นการประเมินตามจุดมุ่งหมายพื้นฐานทางการศึกษาที่ทุกสถานศึกษาจะต้องดำเนินการเพื่อให้ทราบพัฒนาการของเด็กตามขั้นตอนจน

จบการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ พันธ์ หันนาคินทร์ (2524 54-55) ที่กล่าวว่า การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องเอาจุดมุ่งหมายของงานเป็นเกณฑ์ ต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย ทุกคนต้องเข้าใจเกณฑ์และวิธีการประเมินตรงกัน หลังจากการประเมินแล้วแต่ละหน่วยงานควรได้นำผลของการประเมินแต่ละหน่วยงานประเมินส่วนรวมของโรงเรียนด้วย

และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ข้อที่แตกต่าง คือ มีการประชุมครูเพื่อกำหนดแนวทางในการวัดผลการประเมินผลการเรียนการสอน โรงเรียนส่งเสริมให้ครูเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลและประเมินผลโดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ และมีการติดตามการปฏิบัติงานทำของผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อประเมินความสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอนกับความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งงานต่าง ๆ เหล่านี้ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปจะมีระดับการปฏิบัติมาก ส่วนผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี จะมีการปฏิบัติระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์มากกว่า ได้ปฏิบัติงานมานานย่อมเข้าใจระเบียบ หรือการปฏิบัติด้านวัดผลเป็นอย่างดี โดยผ่านการอบรมด้านนี้จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนทุกปี ทำให้เข้าใจและสามารถปฏิบัติได้อยู่ในระดับมาก ไม่ว่าจะในเรื่องของการส่งครูเข้าอบรม หรือการวิเคราะห์ข้อสอบและการติดตามการปฏิบัติงานของนักศึกษาได้ ส่วนผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี อาจจะได้ผ่านการอบรมมาน้อย หรือไม่ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง จึงมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง โดยไปดำเนินการเรื่องอื่น ๆ มากกว่าการปฏิบัติด้านนี้ ทำให้ความคิดเห็นของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน

จากผลการวิจัย ระหว่างผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี และ ประสบการณ์ 10 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกันในรายด้าน และมีการปฏิบัติในระดับสูง ซึ่งนพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2527 : 18) ได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ว่า คนเรามักเข้าข้างตนเองว่าถูกว่าดี แต่คนอื่นอาจมองเราไปในแง่อื่น ๆ ก็ได้ ดังนั้น การที่อาจารย์ใหญ่ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าคณะวิชา ปฏิบัติงานวิชาการโดยภาพรวม และรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับสูง น่าจะเป็นเพราะผู้บริหารเป็นผู้ปฏิบัติเองและประเมินตนเอง จึงน่าจะมีส่วนเข้าข้างตนเองอยู่บ้าง ประกอบกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้ใช้เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนและคู่มือปฏิบัติงานของโรงเรียน เรื่องการประกันคุณภาพและการรับรองมาตรฐานการศึกษา พ.ศ.2541 ซึ่งได้มอบหมายให้โรงเรียนไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาทางด้านต่าง ๆ ของโรงเรียนให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ โดยมีคณะกรรมการดำเนินการประเมินมาตรฐานโรงเรียนทุก 5 ปี ทำให้ผู้บริหารพยายามดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้โรงเรียนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด ก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และความเห็นที่ถูกต้องตรงกัน ซึ่งเรื่องดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้การปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ที่มีประสบการณ์ต่างกัน ปฏิบัติงานวิชาการไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ตัวแปรด้านประสบการณ์ของผู้บริหาร มิได้เป็นตัวแปรที่กำหนดการปฏิบัติงานวิชาการ ของผู้บริหารโรงเรียนในองค์ประกอบดังกล่าวให้กระทำแตกต่างกันแต่อย่างใด

5.6.4 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 จำแนกตามสาขาวิชาที่สอน

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญต่อการบริหารงานวิชาการโดยภาพรวมทั้ง 7 ด้าน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในปัจจุบันครูสภาในฐานะเป็นองค์กรวิชาชีพครูได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาครู โดยกำหนดให้ครูมีกรอบมีแนวทางของการประกอบวิชาชีพครู มีการตรวจสอบ การประเมินผลความเป็นครูที่ดี เพื่อการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง (สุพาทิ. 2543 : 27) ทำให้ครูสายวิชาชีพและครูสายวิชาสามัญ จำเป็นต้องพัฒนาวิชาชีพของตนเอง โดยการศึกษาต่อเพิ่มเติม หรือมีประสบการณ์ทางการสอน เพื่อให้ได้ใบอนุญาตแก่ผู้ประกอบการอาชีพครู ทำให้ครูผู้สอนในปัจจุบันเข้าใจวิธีการสอน และหาทางเพิ่มพูนระดับฝีมือให้มีคุณภาพยิ่ง ๆ ขึ้น จนมีผลถึงคุณภาพของนักเรียน จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเทพ สุทธิช่วย (2534 : ฉ) ที่พบว่าอาจารย์วิทยาลัยเทคนิค ในเขตการศึกษา 3 ที่ทำการสอนในแผนกวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานวิชาการไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประวิทย์ ชุมสวัสดิ์ (2539 : 122) ที่พบว่า การควบคุมมาตรฐานวิชาชีพของครูที่มีวุฒิทางการศึกษากับครูที่มีวุฒิมิใช่ทางการศึกษามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันในข้อคำถามส่วนใหญ่ แต่เมื่อพิจารณาระดับการปฏิบัติพบว่า ครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม ยังมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร ด้านการบริหารงานห้องสมุด และด้านการวัดผลประเมินผล ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ยังมีความต้องการในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ โดยต้องการให้ผู้บริหารจัดการอบรมให้มีความรู้เพิ่มขึ้น เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยพัฒนาครูของ กุรุสภา (2543 : 7) ที่พบว่า ครูต้องการรูปแบบการฝึกอบรมแบบการสาธิตมากที่สุด รองลงมาคือแบบการใช้สื่อประเภทมีเครื่องฉายประกอบ และแบบการจัดทัศนศึกษาตามลำดับ สำหรับเนื้อหาของหลักสูตรการฝึกอบรมที่ครูต้องการมากที่สุดคือ การผลิตและการใช้สื่อทางเทคโนโลยี เพื่อการเรียนการสอน รองลงมาคือการสร้างเครื่องมือวัดผลและเทคนิควิธีการวัดผลและประเมินผลการศึกษา เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นการบริหารงานแต่ละด้าน สามารถสรุปได้ดังนี้

ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

ในภาพรวมพบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะ ครูผู้สอนมีความเข้าใจในหลักสูตรเพิ่มขึ้น ซึ่งหลักสูตรของระดับอาชีวศึกษาที่เปิดสอนโดยทั่วไปมี 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรอาชีวศึกษา และหลักสูตรสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทำให้การปฏิบัติไม่ซับซ้อนและยุ่งยาก และในเขตการศึกษา 3 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีใช้ทั้ง 2 หลักสูตร โดยกระทรวงศึกษาได้จัดให้มีคู่มือการใช้หลักสูตรไว้เพื่อ

ให้ครูผู้สอนได้ยึดเป็นแนวปฏิบัติ ทำให้ครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่มมีการปฏิบัติมาก และมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

และเมื่อพิจารณารายชื่อที่ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นตรงกันว่ามีความสำคัญแต่มีผลการปฏิบัติปานกลาง คือ โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครู เพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า ทั้งนี้เพราะ การที่ครูจะใช้หลักสูตรให้ได้ผลดี ผู้บริหารต้องรู้จักให้ครูผู้สอนมีการวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อสร้างคู่มือครู แผนการสอนและเอกสารประกอบหลักสูตรที่จำเป็น นอกจากนี้ยังส่งเสริมการใช้หลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุโขทัยธรรมมาธิราช (2540 : 140) ที่ว่า การเตรียมการก่อนนำหลักสูตรไปใช้ ได้แก่ การวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อจัดทำเอกสารประกอบการสอน ซึ่งได้แก่คู่มือครู แผนการสอน เอกสารประกอบการสอน แบบฝึกหัด แบบประเมินผล เป็นต้น

เมื่อพิจารณาชื่อที่ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ โรงเรียนตรวจสอบแผนการสอนให้มีความถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย หลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร ซึ่งในความต่างนี้ครูผู้สอนสายวิชาชีพและครูผู้สอนสายวิชาสามัญมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แต่ค่าเฉลี่ยของครูผู้สอนสายวิชาชีพสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูผู้สอนสายสามัญ ทั้งนี้เพราะรายวิชาในสายวิชาชีพจุดประสงค์และเป้าหมายในการสอนจะเห็นผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนที่ชัดเจนมากกว่าวิชาสามัญ ฉะนั้น เมื่อโรงเรียนตรวจสอบแผนการสอน ซึ่งประกอบด้วยใบงานหรือแบบฝึกหัดต่าง ๆ จะทำให้มีความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น ส่วนวิชาสามัญต้องใช้ในการวิเคราะห์หรือความเข้าใจจึงจะเข้าใจจุดมุ่งหมายและเกณฑ์การใช้หลักสูตร ทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ในภาพรวมครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่าทุกข้อไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะว่าในปัจจุบันครูสภาในฐานะเป็นองค์กรวิชาชีพครูได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาครู โดยกำหนดให้ครูมีกรอบมีแนวทางของการประกอบวิชาชีพครู มีการตรวจสอบ การประเมินผลความเป็นครูที่ดี เพื่อการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง (สุพาทิ. 2543 : 27) ทำให้ครูสายวิชาชีพและครูสายวิชาสามัญ จำเป็นต้องพัฒนาวิชาชีพของตนเอง โดยการศึกษาต่อเพิ่มเติม หรือมีประสบการณ์ทางการสอน เพื่อให้ได้ใบอนุญาตแก่ผู้ประกอบอาชีพครู ทำให้ครูผู้สอนในปัจจุบันเข้าใจวิธีการสอน และหาทางเพิ่มพูนระดับฝีมือให้มีคุณภาพยิ่ง ๆ ขึ้น จนมีผลถึงคุณภาพของนักเรียน จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อพิจารณาชื่อที่ครูผู้สอนสายวิชาชีพและครูผู้สอนสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีให้คิดเปลี่ยนแปลง และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำแต่มีผลการปฏิบัติระดับปานกลาง คือ โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะ ครูผู้สอนยังขาดความ

รู้ความเข้าใจในด้านนี้ไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิพนธ์ เมืองพระ (2532 : ค) ที่พบว่า งานเกี่ยวกับการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่นหรือผู้ชำนาญงานในวิชาชีพต่าง ๆ มาเป็นวิทยากร เพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของชุมชนการเผยแพร่ตำรา เอกสารสิ่งพิมพ์ทางวิชาการให้กับชุมชนมีการปฏิบัติน้อย โดยมีสาเหตุจากครูอาจารย์ ยังมีความรู้ ความเข้าใจในงานด้านนี้ไม่ดีเท่าที่ควร และยังคงคลั่งในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540 : 41) ที่ว่า การจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อให้การจัดการศึกษาสอดคล้องกับวิถีชีวิต แม้ตามหลักสูตรแผนใหม่ได้มุ่งเน้นกระบวนการและเปิด โอกาสให้ท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียน แต่ในทางปฏิบัติการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นขึ้นใหม่ยังค่อนข้างน้อย เนื่องจากครูขาดความรู้ความเข้าใจ ในการจัดทำหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่าการปฏิบัติในข้อนี้อยู่ระดับปานกลางเท่านั้น

ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน

ในภาพรวมครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้อมีการปฏิบัติในระดับปานกลางทุกข้อ ทั้งนี้เพราะ ครูผู้สอนยังมีความต้องการด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนจำนวนมาก แต่โรงเรียนจัดอุปกรณ์สื่อการสอนให้ไม่เพียงพอ และโรงเรียนได้จัดงบประมาณในการทำวัสดุและอุปกรณ์น้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รังสี สังฆพรหม (2535 : 154) ที่พบว่า ด้านการส่งเสริมการสอนและการใช้โสตทัศนวัสดุประกอบการสอนของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7 ครูมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่ขาดทักษะและประสบการณ์ในการสอนในระดับอาชีวศึกษา จำนวนโสตทัศนวัสดุในโรงเรียนมีไม่เพียงพอ และโรงเรียนได้จัดงบประมาณในการทำวัสดุอุปกรณ์น้อย และยังคงคลั่งกับความคิดเห็นเพิ่มเติมที่ครูผู้สอนได้เสนอแนะในแบบสอบถามปลายเปิดไว้ว่า ควรจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและมีความทันสมัยในการใช้งาน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับรายงานการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการอาชีวศึกษา ที่พบว่าการจัดการอาชีวศึกษาในปัจจุบันกำลังเผชิญปัญหาที่สำคัญอีกคือการขาดแคลนสื่อการสอน อุปกรณ์การเรียน และเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย จึงทำให้นักเรียนขาดประสบการณ์เชิงปฏิบัติ และไม่สามารถเข้าใจ และใช้เครื่องมืออันทันสมัยที่มีอยู่ในสถานประกอบการได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2538 : 1)

และเมื่อพิจารณาข้อที่มีค่าเฉลี่ย ค่อนข้างต่ำ และทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญแตกต่างกัน คือ โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะ การใช้สื่อการสอน CAI ครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้มากที่สุด ไม่ว่ากรณีใดทั้งนั้น อีกทั้งยังมีเหตุผลเบื้องต้นว่า จะต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ สามารถจัดทำสื่อให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างถูกต้องเป็นขั้นตอน และต้องสร้างบรรยากาศในการเรียนให้ผู้เรียนเรียนอย่างสนุกไม่เบื่อหน่าย ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ สมศักดิ์ จีวัฒนา (2541 : 87) ที่พบว่า การ

ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์สำหรับการเรียนการสอน (CAI) ที่เป็นรูปแบบของตัวบทเรียนช่วยสอนเพื่อให้ผลทางการเรียนสูงสุด ผู้สอนควรเข้าใจถึงบรรยากาศการเรียนรู้ที่ให้อิสระทางการเรียนต่อนักศึกษาศึกษามากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการดำเนินการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับนักศึกษาเป็นหลัก โดยที่ผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำแนวทางในการเรียนให้แก่ นักศึกษาเท่านั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้สอนที่จะต้องทำความเข้าใจ และศึกษาถึงลักษณะการนำเสนอ เนื้อหาบทเรียน โปรแกรมที่ออกแบบให้เข้าใจ เพื่อให้มีการนำเสนอเนื้อหาอย่างถูกต้องตามหลักวิชา รวมไปถึงลักษณะวิธีการใช้โปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ได้อย่างถูกต้อง คล่องตัวและไม่เกิดความเบื่อหน่าย และนอกจากนี้ยังทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของครูผู้สอนสายวิชาชีพสูงกว่าครูผู้สอนสายวิชาสามัญเพราะว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพ ซึ่งไม่มีวิชาชีพครู แต่เมื่อมีการกำหนดใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ครูผู้สอนสายวิชาชีพจำเป็นต้องหาความรู้เพิ่มเติมและพัฒนาการสอนให้ดีขึ้น รวมทั้งการผลิตสื่อการสอน CAI ครูสายวิชาชีพมีความถนัดและเข้าใจมากกว่า เพราะปฏิบัติอยู่แล้ว เพราะส่วนมากสื่อการสอน CAI จะทำได้ผลดีในวิชาที่สอนในหมวดวิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมศักดิ์ จิววัฒนา (2541 : ข) ที่พบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ที่สร้างขึ้นสามารถจะนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนในวิชาระบบสื่อสารข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแสดงว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพสามารถทำแผนการสอนและผลิตสื่อ ซึ่งมีวิชาที่เอื้ออยู่แล้วได้ดีกว่าครูผู้สอนสายวิชาสามัญ

ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร

ในภาพรวมครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันและมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะผู้บริหารคิดว่าได้ส่งเสริมสนับสนุนครูผู้สอน ดูแลการสอนของครูเป็นอย่างดี โดยจะเห็นได้จากการปฏิบัติของผู้บริหารที่มีความคิดเห็นว่าได้ปฏิบัติด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรอยู่ในระดับมากแล้ว แต่ขณะเดียวกันครูผู้สอนยังมีความคิดเห็นว่ายังมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เพราะฉะนั้น ผู้บริหารต้องดูแลครูผู้สอนไม่ว่าในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน หรือการให้ศึกษานิเทศได้ช่วยพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน รวมทั้งการนำผลการนิเทศมาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขการสอนของครู หรือเปิดโอกาสให้ครูได้ซักถาม เพื่อประสิทธิภาพของการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กิติมา ปรีดีดิลก (2532 : 4) ที่สรุปว่าผู้บริหาร ในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบในโรงเรียนมีหน้าที่หลักคือ การปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้นเสมอ วิธีการที่จะทำให้การเรียนการสอนดีขึ้น คือ การพัฒนาครูทางด้านวิชาการให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งการพัฒนาครูทางด้านวิชาการที่กระทำกันอยู่และมีส่วนให้การศึกษาพัฒนาขึ้นได้คือ การนิเทศภายในและการฝึกอบรม และยังคงสอดคล้องกับที่กรมสามัญศึกษา (2539 : 36) ที่อธิบายเพิ่มเติมว่า วิธีการพัฒนาครูทางด้านวิชาการที่โรงเรียนจัด คือการนิเทศภายใน การจัดหา จัดทำเอกสารความรู้ทางวิชาการการอบรมหรือฝึกอบรม การประชุมสัมมนา

การศึกษาคุณงาน หรือการศึกษาต่อ การประชุมปฏิบัติการ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้และการจัดพัฒนาครูทางด้านวิชาการด้วยวิธีอื่น ๆ เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนของครูให้ดียิ่งขึ้น

และเมื่อพิจารณาข้อที่มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำที่ครูผู้สอนสายวิชาชีพและครูผู้สอนสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นตรงกัน คือ มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน เพราะการจัดนิเทศแบบนี้ครูผู้สอนในโรงเรียนและต่างโรงเรียนจะต้องยอมรับซึ่งกันและกัน และจากข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในแบบสอบถามพบเปิดพบว่า ครูผู้สอนยังไม่ยอมรับความคิดเห็นเมื่อถูกนิเทศและอีกสาเหตุที่มาจากครูผู้สอนยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการนิเทศและเห็นว่าการนิเทศเป็นการตรวจสอบการทำงานของครู ดังนั้น การนิเทศการศึกษาจึงเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของผู้บริหารที่ต้องให้การช่วยเหลือและทำงานร่วมกับครูเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนให้ลุล่วงไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2536 : 257) ที่อธิบายว่า การนิเทศภายในสถานศึกษาเป็นงานที่ช่วยพัฒนาครูอาจารย์ในด้านวิชาการ ในด้านการเรียนการสอนเพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา ความจำเป็นที่ต้องมีการนิเทศภายในก็เนื่องจากศึกษานิเทศก์มีจำนวนจำกัด และสถานศึกษาเองเป็นผู้ที่เข้าใจปัญหาการเรียนการสอนได้ดี รวมทั้งการสร้างความร่วมมือและแก้ไขการทำงานร่วมกัน บุคลากรภายในสถานศึกษาที่สามารถนิเทศได้ นอกจากผู้บริหารแล้วอาจารย์ที่มีประสบการณ์ ความรู้ความชำนาญก็สามารถทำหน้าที่นิเทศได้ และยิ่งในปัจจุบันมีการประกอบวิชาชีพแก่ครูผู้สอน ทำให้ครูผู้สอนต่างเข้าใจในระบบการสอนที่ดีขึ้น จึงทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ในภาพรวมพบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นความจำเป็นที่ผู้เกี่ยวข้องในโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นครูผู้สอนหรือผู้บริหารจะต้องช่วยจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระตามความถนัด ความสามารถและความสนใจให้แก่นักเรียน เพื่อจะได้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในอนาคตต่อไป และต้องจัดให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน ซึ่งในเรื่องดังกล่าวครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญส่วนใหญ่ปฏิบัติอยู่แล้ว และนอกจากนี้ กิติมา ปรีดีดิถ (2532 : 184) ยังได้ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเสริมความรู้และประสบการณ์ นอกเหนือจากการเรียนวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักและเข้าใจตนเอง พัฒนาบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัยให้มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และมุ่งให้เกิดคุณลักษณะที่มากกว่าความรู้

และเมื่อพิจารณาข้อที่ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญเห็นว่าการปฏิบัติค่อนข้างต่ำ คือ การจัดกิจกรรมนันทนาการกับสถานประกอบการ และ โรงเรียนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม มองว่าการจัดกิจกรรมนันทนาการกับสถานประกอบการ โรงเรียนยังไม่ปฏิบัติจริงจัง เพราะครูผู้สอนไม่สามารถกำหนดหรือปฏิบัติได้เอง ต้อง

อาศัยผู้บริหารเป็นหลักในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ แต่ในทางปฏิบัติผู้บริหารมีความคิดเห็นว่างานต่าง ๆ เหล่านี้ผู้บริหารได้ปฏิบัติอยู่ในระดับมากแล้ว ทำให้ครูผู้สอนไม่มีโอกาสที่จะดำเนินการให้เกิดผลดีได้ ซึ่งผู้บริหารต้องให้ความสำคัญกับครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติมากกว่านี้เพราะกิจกรรมนัดพบแรงงานนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เป็นการช่วยให้นักศึกษาที่สำเร็จไปแล้วมีงานทำตรงตามสาขาที่ต้องการ และตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน แต่ในทางปฏิบัติจริงผลผลิตของนักศึกษาที่จบออกไป ยังมีปัญหาอยู่มาก ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2538 : 8) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ผลผลิตของการอาชีวศึกษานั้นไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ซึ่งเป็นการมองจากตลาดแรงงานในระบบหรือตลาดที่เป็นทางการ แต่ในการวางแผนกำลังคนในยุคปัจจุบันนั้นไม่ควรมุ่งเน้นการเตรียมคนเพื่อสนองหน่วยงานของรัฐและเอกชนเท่านั้น แต่ควรจำค้ำจนถึงกำลังคนในภาคนอกระบบ ซึ่งจะไปประกอบอาชีพอิสระ เพราะการประกอบอาชีพอิสระเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างงาน ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม เห็นว่าโรงเรียนยังมีการปฏิบัติค่อนข้างต่ำอยู่ ส่วนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรมที่ครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่ายังมีการปฏิบัติอยู่ค่อนข้างต่ำด้วย เพราะสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไป และหลายอย่างมีลักษณะแบบสังคมตะวันตก ทำให้การพัฒนากิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมลดน้อยลง แต่ในปัจจุบันพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2542 ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของศิลปวัฒนธรรม จึงได้กำหนดให้มีกระทรวงการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยมีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบายแผนพัฒนาด้านศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับแผนการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมแห่งชาติ การสนับสนุนทรัพยากร การติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินการด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรม จากนโยบายที่กำหนดชัดเจน แต่การปฏิบัติยังมีน้อย ทำให้ครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าการปฏิบัติในระดับปานกลางเท่านั้น

ด้านการบริหารงานห้องสมุด

ในภาพรวมพบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าส่วนมากมีการปฏิบัติในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ทั้งนี้เพราะจำนวนหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดยังมีน้อยงบประมาณมีจำนวนจำกัด ซึ่งสอดคล้องกับที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2538 : 18) ได้ทำการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการอาชีวศึกษา พบว่า หนังสือเรียนมีไม่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา และพิมพ์ผิดมาก บางรายวิชาไม่มีหนังสือจำหน่าย ตำราที่อาจารย์ผู้สอนใช้ค้นคว้าหรือนักศึกษาใช้ประกอบการเรียนมีไม่เพียงพอ งบประมาณมีจำกัดมาก ประกอบกับขั้นตอนการจัดซื้อที่ยุ่งยากและล่าช้า ทำให้ครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม ยังเห็นว่าการปฏิบัติด้านการบริหารงานห้องสมุดยังมีอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ส่วนข้อที่ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ เห็นว่ายังมีการปฏิบัติน้อยอยู่ คือ มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลาในวันเสาร์-วันอาทิตย์ ทั้งนี้เพราะปัจจุบันเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมาก ทำให้นักเรียนนักศึกษาหรือบุคลากรโดยทั่วไป ไม่จำเป็นต้องเข้ามาใช้บริการในห้องสมุด แต่สามารถค้นหาสืบข้อมูลได้จากสื่อต่าง ๆ ทั่วไป เช่น อินเทอร์เน็ต หรือการสื่อสารผ่านดาวเทียม เป็นต้น ตามที่ มิสเตอร์ ก.ศสท. (2542 : 13) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันโลกเรามีเทคโนโลยีการสื่อสารที่ก้าวหน้า สามารถเข้าถึงทุกพื้นที่ในประเทศไทย โดยอาศัยการสื่อสารที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารด้านดาวเทียมมีสายใยแก้วนำแสง ที่สามารถส่งผ่านข้อมูลระบบดิจิทัลด้วยความเร็วสูงกระจายไปเกือบทุกจังหวัดทั่วประเทศ มีโทรศัพท์เข้าถึงทุกหมู่บ้าน อยากให้ระบบการสื่อสารเหล่านี้ได้รับการพัฒนาดีขึ้นและเป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการศึกษา มีการเผยแพร่ความรู้ข้อมูลข่าวสาร และเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้กระจายการศึกษาให้กับนักเรียนนักศึกษาทุกระดับและทุกพื้นที่ เพื่อให้ได้รับการพัฒนาความรู้ ได้รับข่าวสารกันอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน ทำให้ประชาชนที่อยู่ชนบทห่างไกล สามารถเรียนรู้เท่ากับประชาชนที่อยู่ในเมืองหรือในกรุงเทพมหานคร จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ครูผู้สอนทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าการปฏิบัติด้านนี้ยังน้อย เพราะเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทมากขึ้น

ด้านการวัดผลและประเมินผล

ในภาพรวมพบว่าครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้อไม่แตกต่างกันและมีการปฏิบัติระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญยังไม่ค่อยเข้าใจในด้านการวัดผลประเมินผลเท่าที่ควร จึงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง อาจเนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนส่วนใหญ่จัดอบรมครูวัดผลโดยทั่ว ๆ ไป แต่ยังไม่ได้นับอบรมครูวัดผลทางด้านวิชาชีพหรือด้านวิชาสามัญ โดยเฉพาะ แต่อย่างไรก็ตามกระทรวงศึกษาธิการก็มีระเบียบเกี่ยวกับเรื่องการวัดผลการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเกี่ยวกับหลักการในการวัดผลและประเมินผลการศึกษา วิธีการประเมินผลการศึกษา การตัดสินผลการศึกษา การนับเวลาเรียนเพื่อสิทธิการสอบ การเลื่อนการสอบ การจัดให้มีระเบียบแสดงผลการศึกษาและใบรับรองผลการศึกษาตลอดจนการฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษา เป็นแนวทางในการปฏิบัติ (สงวนพงษ์ ชวนชม. 2534 : 182) ทำให้ครูผู้สอนยังมีความรู้อยู่บ้าง จึงมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

และเมื่อพิจารณาข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ แต่มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผลและประเมินผล โดยการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ ทั้งนี้เพราะการวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบเป็นงานที่ต้องได้รับความร่วมมือจากผู้บริหารในการจัดอบรมให้ความรู้แก่ครูผู้สอนและต้องมีการปฏิบัติอย่างจริงจัง จึงจะได้ผล แต่ในสภาพความเป็นจริงครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมี

คาบสอนมากเกินไป ไม่มีเวลาในการศึกษาหาความรู้ และผู้บริหารจะให้ความสำคัญด้านอื่นมากกว่า การให้ความรู้แก่ครูในด้านนี้ ซึ่งสอดคล้องกับที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2537 : 17) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการอาชีวศึกษา พบว่า ในส่วนภาระงานของอาจารย์นั้น อาจารย์ต้องรับภาระงานสอนหนัก และบางคนยังต้องรับภาระงานบริหาร งานสนับสนุนการสอน ด้านอื่น รวมทั้งกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ด้วยทำให้ไม่สามารถศึกษาค้นคว้าและเตรียมการสอนได้เต็มที่ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของวันทนา เมืองจันทร์ (2543 : 12) ที่อธิบายว่า ผู้บริหารในฐานะ เป็นผู้นำต้องเป็นผู้มีอุดมการณ์ในการทำงาน รู้วิธีนำเทคโนโลยี นวัตกรรมทางการศึกษามาพิจารณา การจัดการเรียนการสอน เป็นผู้นำทางวิชาการ เช่น การเขียนตำรา ทำวิจัยหรือเป็นวิทยากร รวมทั้ง สร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนจูงใจประสานงานให้งานมีประสิทธิภาพ และส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ครูผู้สอนสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญของโรงเรียนอาชีวศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง

ซึ่งงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เกือบทุกด้าน แสดงว่าครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญต้องพัฒนาทางการบริหารงานวิชาการอีกมาก ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สรพระราม (2543 : 26) ที่ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาว่า การสร้างความพร้อมให้ครูและบุคลากรทางการศึกษา สามารถปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นวิชาชีพชั้นสูงได้ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติสำนักงานปฏิรูปการศึกษา จึงกำหนดมาตรการในการดำเนินการเป็นสองระยะ คือ

ระยะที่ 1 เตรียมความพร้อมให้แก่ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา ครูประจำการ ผู้นำชุมชนและผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยจัดหลักสูตรเร่งรัดระยะสั้น เพื่ออบรมพัฒนาให้เกิดความรู้ความเข้าใจบทบาทหน้าที่และทัศนคติที่เหมาะสมในการปฏิรูปการศึกษา การอบรมดังกล่าวใช้รูปแบบวิธีการศึกษาทางไกลโดยใช้สื่อประกอบ

ระยะที่ 2 สร้างกลไกการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาอย่างเป็นระบบต่อเนื่องจากที่ได้ดำเนินการระยะแรก เพื่อส่งเสริมให้มีการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานวิชาชีพครูและผู้บริหารการศึกษาให้เป็นวิชาชีพชั้นสูง

ฉะนั้นครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญจึงต้องพัฒนาด้านวิชาการเพิ่มขึ้น เพื่อเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐานตามคุณภาพของครูต่อไป

5.7 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย มีข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา งานวิชาการของผู้บริหารและครูผู้สอนในสถานศึกษา ระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3 และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.7.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะต่อผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

1.1 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครู เพื่อให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า ครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ยังมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้นผู้บริหารโรงเรียนควรจัดหาและส่งเสริมให้ครูจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรและคู่มือครูให้เพียงพอกับความต้องการของครู

1.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากรหรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่น มาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ รวมทั้งผู้บริหารที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี ยังมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น ผู้บริหารควรร่วมมือกับชุมชน ในการนำทรัพยากรหรือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่น หรือผู้ชำนาญงานในวิชาชีพต่าง ๆ มาเป็นวิทยากร เพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน

1.3 ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน จากผลการวิจัยพบว่า ด้านการจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ยังมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น ผู้บริหารควรจัดหาสื่อการสอนให้เพียงพอและให้มีความทันสมัยตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน และควรจัดอบรมให้ความรู้แก่ครูในเรื่องการผลิตสื่อต่าง ๆ เช่น CAI สไลด์ หรือการนำโปรแกรม POWER POINT มาช่วยในการสอน หรือการเชิญผู้มีความรู้ความสามารถมาแนะนำครูในการใช้ INTERNET เพื่อให้ครูได้ศึกษาค้นคว้าและมีความรู้อย่างกว้างขวาง

1.4 ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากร จากผลการวิจัยพบว่า การส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน และโรงเรียนส่งเสริมและสนับสนุนให้ศึกษานิเทศ ได้ช่วยพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน ครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายสามัญ ยังมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ฉะนั้นผู้บริหารโรงเรียนควรให้ความรู้แก่ครูในโรงเรียนได้เข้าใจถึงการจัดการนิเทศ ให้ครูยอมรับซึ่งกันและกัน รวมทั้งจัดหาผู้บริหารหรือครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนเป็นผู้ช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่ครูผู้สอนเพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ควรจัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาการเรียนการสอน เป็นผู้ตรวจสอบและติดตามการทำงานของครูผู้สอน คอยช่วยเหลือแนะนำแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่อาจเกิดขึ้นระหว่างจัดการเรียนการสอน โดยการประชุมทุกสัปดาห์หรืออย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพต่อไป

1.5 ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จากผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับสถานประกอบการ และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม ครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ รวมทั้งผู้บริหารที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ยังมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ฉะนั้น ผู้บริหารควรร่วมมือกับสถานประกอบการจัดกิจกรรมนัดพบแรงงาน เพื่อผลิตนักศึกษาที่จบออกไปให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และควรปลูกฝังให้นักเรียนนัก

ศึกษา มีคุณธรรม จริยธรรม และยึดมั่นในศิลปวัฒนธรรมของไทย โดยการสอดแทรกในรายวิชาต่าง ๆ เพื่อสร้างจิตสำนึกที่ดีแก่นักเรียนนักศึกษา

1.6 ด้านการบริหารงานห้องสมุด จากผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานห้องสมุดครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญ ยังมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้นผู้บริหาร ควรจัดหาหนังสือ ตำรา วารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน และควรจัดงบประมาณในการพัฒนาห้องสมุดให้มีมาตรฐานและทันสมัย และควรให้บริการในวันเสาร์และวันอาทิตย์ ด้วยเพื่อให้ นักเรียนนักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าอย่างกว้าง

1.7 ด้านการวัดผลและประเมินผล จากผลการวิจัยพบว่า ด้านการวัดผลและประเมินผลครูผู้สอนทั้งสายวิชาชีพและสายวิชาสามัญยังมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น ผู้บริหาร ควรจัดอบรมให้ความรู้แก่ครูผู้สอน ในเรื่องของการวัดผลประเมินผล การวิเคราะห์ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ และควรมีการติดตามการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อประเมินความสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอนกับความต้องการของตลาดแรงงาน

5.7.2 ข้อเสนอแนะต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนควรช่วยเหลือ โรงเรียนเพื่อให้โรงเรียนมีมาตรฐานคุณภาพการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ดังนี้

1. ควรจัดนักวิชาการ ไปให้ความรู้แก่ผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เรื่องการปฏิรูปการศึกษาและแนวทางการเข้ารับประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อให้โรงเรียนเอกชนสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ควรปรับปรุงหน่วยศึกษานิเทศก์ โดยเฉพาะในเรื่องการออกตรวจนิเทศโรงเรียนในต่างจังหวัด เพื่อให้โรงเรียนรู้สึกได้รับการช่วยเหลือแนะนำทางด้านกรณีพิเศษ

2. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเกี่ยวกับห้องสมุดของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยเฉพาะการกำหนดหนังสือทางด้านสายวิชาชีพ หนังสือหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรต่าง ๆ เช่น หนังสืออ่านประกอบและหนังสือเรียนให้มีจำนวนมากเพียงพอและมีความทันสมัย เพื่อให้ นักเรียนนักศึกษาได้ค้นคว้า และให้ครูผู้สอนใช้ประกอบการเรียนการสอนได้

3. ควรประสานงานกับแหล่งประกอบการ ในการหามาตรการให้แหล่งประกอบการต่าง ๆ สนับสนุนหรือช่วยเหลือเกี่ยวกับการเรียนการสอน ตลอดจนการฝึกปฏิบัติงานของนักเรียน โดยให้นักเรียนเข้าไปฝึกงานกับสถานประกอบการ วิธีการนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้ง 2 ฝ่าย คือ โรงเรียนไม่ต้องสิ้นเปลืองในการจัดหาอุปกรณ์การสอนและ โรงฝึกงานใหม่ สถานประกอบการก็ได้รับประโยชน์จากผลงานของนักเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.7.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาให้ทั่วทุกเขตการศึกษา เพื่อประโยชน์ต่อการบริหารงานของโรงเรียนเอกชนโดยตรง และการขอรับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 กับเขตการศึกษาอื่น ๆ ว่ามีความแตกต่างกัน อย่างไร
3. ควรทำการศึกษาวิจัยถึงความต้องการในการพัฒนางานด้านวิชาการทุกด้านที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการบริหารงานของโรงเรียนเอกชนโดยตรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กนก จันทร์ขจร. 2534. การบริหารด้านการจัดการเรียนการสอน ในการบริหารงานวิชาการใน
โรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา.

กังวล เทียนกัณฑ์เทศน์. 2540. การวัด การวิเคราะห์ การประเมิน. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริม
กฤษฎา อาแว. “การศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดปัตตานี.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ภาคใต้.

การมัธยมศึกษา, กอง. 2540. การประชุมสัมมนาผู้บริหารโรงเรียนและหัวหน้าหน่วยงาน สังกัด
กรมสามัญศึกษา. ม.ป.ท.

กิติมา ปรีดีคิดก. 2532. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : อักษรพัฒนา.

กรมอาชีวศึกษา. 2529. ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ.2529,
กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.

กรมอาชีวศึกษา. 2540. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

โกวิท วรพิพัฒน์. 2522. เอกสารสัมมนาบทบาทผู้บริหารสถานศึกษาในอนาคต. ชลบุรี :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.

เกรียงศักดิ์ ศรีรัตน์. 2540. “ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูอาจารย์ เกี่ยวกับการ
บริหารงานของผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายกิจการนักศึกษา สังกัดวิทยาลัยเกษตรกรรมใน
ภาคใต้.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ข่าวครูสภา. 2543. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว. (24) : พฤศจิกายน 2543.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. 2539. หลักสูตรและระเบียบปฏิบัติตามหลักสูตร
กรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : กองโรงเรียนอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2540. แผนการพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8
(2540 - 2544). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2541. คู่มือปฏิบัติงานของโรงเรียนเรื่องการ

ประกันคุณภาพและการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภา
ลาดพร้าว.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้นฉบับอ้างอิงตัวของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2542. คู่มือเจ้าหน้าที่จังหวัดการปฏิบัติงานโรงเรียน
เอกชนประเภทอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภา
ลาดพร้าว.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2538. **สรุปรายงานการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการอาชีวศึกษา. สำนักนายกรัฐมนตรี**

จรินทร์ โกมุตแดง. ม.ป.ป. “เค้าโครงวิทยานิพนธ์ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

จุมพล พูลภัทรชีวิน. 2532. “รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลของโรงเรียนเอกชน” สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

จรรยา ชูลาก. 2524. “การวิจัยการศึกษาวิชาชีพ” เอกสารประกอบคำบรรยายการอบรมศึกษานิเทศก์ เล่ม 2. กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร.

จิรพจน์ สุนาถวิชัยกุล. 2533. “สภาพการบริหารงานบุคคลในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

จำรัส นองมาก. 2541. **ร่วมวงบริหาร.** กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดเพิ่มเสริมกิจ.

จำรัส นองมาก. 2541. “องค์ประกอบด้านการสอนที่ส่งผลต่อนักเรียน.” การศึกษาเอกชน. 1(7) : 10.

ใจจริง บุญเรืองรอง. 2540. **การบริหารกิจการนักเรียน.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

ชัยรงค์ พรหมวงศ์. 2523. “ใจความสำคัญหลักการสอนวิชาอาชีวศึกษา.” เอกสารการสอนชุดเทคโนโลยีและสื่อการศึกษา เล่ม 1. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูธนบุรี.

ชารี มณีศรี. 2525. **การบริหารงานวิชาการ.** ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

ธีรวุฒิ บุญยโสภณ. 2536. **การบริหารอาชีวะและเทคนิคศึกษาเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม.** กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ธงชัย สุวัฒน์เมฆินทร์. 2530. **การบริหารงานวิชาการ.** กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศ กรมอาชีวศึกษา.

ถนอมศรี รัฐบุตร 2538. “ความต้องการพัฒนางานวิชาการของผู้สอนคหกรรมในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

นิพนธ์ เมืองพระ. 2532. “การบริหารงานวิชาการในวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคเหนือและกลุ่ม

ภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. ที่มีการนำไปใช้

บรรจง ชูสกุลชาติ. 2528. **อาชีวศึกษาครบวงจร.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

บรรดล สุขปิติ. 2529. **การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.** นครปฐม : วิทยาลัยครูนครปฐม.

บุญเทียม เจริญยิ่ง. 2529. “แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน ในปี 2529 และในแผน 6.”
รายงานสรุปผลการสัมมนาผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาทั่วประเทศ
ประจำปีงบประมาณ 2529. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.

บุญศักดิ์ ใจจงกิจ. 2523. 2 ธันวาคม. “บทความทางวิชาการ.” ข่าว ส.จ.พ. หน้า 2

บุศรินทร์ ปัทมาคม. 2527. แนวนโยบายอาชีวศึกษากับภาวะการณ์ของประเทศไทย. กรุงเทพฯ :
ศูนย์การศึกษา.

บุญลือ งามสง่า. 2538. “การศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการในการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น
ของวิทยาลัยสารพัดช่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” ปรินญาครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ประวิทย์ ชุมสวัสดิ์. “การศึกษาค้นคิดเห็นของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร
ต่อการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู.” วิทยานิพนธ์ปรินญาครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต. สาขาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ปัญญา ผิวเกลี้ยง. 2538. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปรินญาครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535. การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพฯ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2536. การนิเทศการสอน. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดีจำกัด.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. 2542. กรุงเทพฯ : พัฒนาวิชาการ(2535)
จำกัด.

พนัส หันนาคินทร์. 2524. หลักการบริหารโรงเรียน, พระนคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.

พจน์ สะเพียรชัย. 2529. 45 ปี กรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สยามรัฐ.

พจนารถ สีสมนตรี. 2541. “คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
วิทยาลัยเทคนิค ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์วิทยาเทคนิค ในภาคตะวันออกเฉียง
เหนือ กรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปรินญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต.
สาขาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง.

พรเทพ สุทธิช่วย. 2534. “การศึกษาค้นคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการปฏิบัติงานวิชาการใน
วิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 3.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคใต้.

พรศรี หนูสง. 2538. “การศึกษาความต้องการวิธีการพัฒนาครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. สาขา การบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง.

ภิญโญ สาร. 2526. หลักการบริหารการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนา พาณิช.

โกคา โคมุทผา. 2523. ทักษะเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของ สช. ตามที่ปฏิบัติจริงและตามที่ผู้บริหาร และโรงเรียนราษฎร์สายอาชีพต้องการ. ปรินญาณิพนธ์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2540. เอกสารการสอนชุดการพัฒนาหลักสูตรและวิธีการ การสอน. (หน่วยที่ 9-15) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2527. เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการระบบการสอน การงาน และอาชีพ (หน่วยที่ 9-15). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

มานิตา อุษชิน. 2525. “ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพ” เอกสารการประชุมเชิง ปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

มิสเตอร์ ก.ศสท. “ปกิณกะ IT กับการศึกษา” ปฏิรูปการศึกษา. 1(9) : 13

วรายุทธ์ พัฒนาศิริรักษ์. 2539. “การปฏิบัติงานของครูใหญ่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาภาคใต้.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

วันทนา เมืองจันทร์. 2543. “บทบาทของผู้บริหารที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางการบริหารสถาน ศึกษา.” วิทยจารย์. 99(5) : 12.

วินัย รัตนพันธ์. 2536. “การศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุราษฎร์ธานี.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคใต้.

วิเวก ปานพุดพิงค์. 2530. 46 ปีทองของคุณภาพ. กรุงเทพฯ : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.

วิรัตน์ คันธารัตน์. 2533. “การใช้เวลาในการบริหารงานของผู้บริหารวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีว ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

วิลาวัลย์ ดันวัฒนะพงษ์. 2525. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์. 2526. “ใจความสำคัญหลักการสอนวิชาอาชีวศึกษาในเอกสารประกอบการอบรมโครงการอบรมครูที่สอนวิชาชีพ.” กองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงานสำนักงานการศึกษาเอกชน.
- รังสี สังฆพรหม. 2535. “การศึกษาความต้องการพัฒนาวิชาการของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตการศึกษา 7.” ปรินญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สกล รุ่งโรจน์. 2530. “กรศึกษาการจัดกิจกรรมการพัฒนามูลสารของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัด การศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดสมุทรปราการ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สังัด อุทรานันท์. 2528. การนิเทศภายในสถานศึกษา. กรุงเทพมหานคร. หน่วยศึกษานิเทศกรมอาชีวศึกษา.
- สมาน รังสีโยกฤษณ์. 2521. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารบุคคล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สวัสดิการ.
- สงวนพงษ์ ชวนชม. 2534. “สภาพและปัญหาในการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2538. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2538. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- สาวิตรี สัตยาบุทท์. 2534. “การศึกษาการตัดสินใจสั่งการของผู้บริหาร โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดสงขลา.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคใต้.
- สุมิตร คุณากร. 2523. หลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์
- สุธีระ ทานตวนิช. 2525. “การบริหารงานวิชาการ”. การบริหารงานโรงเรียนและการนิเทศการศึกษา. ชลบุรี : ภาควิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- สุภากร ราชากรกิจ. ม.ป.ป. การนิเทศการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุเทพ บุญศรี. 2537. การศึกษาการปฏิบัติงานทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคใต้
- สมจิตต์ กระระณา. 2532. “การศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในประเทศไทยตามทัศนะของผู้บริหารวิทยาลัย.” ปรินญาบัณฑิตการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- สมชาย เทพแสง. 2543. “Professional Director.” วิทยาจารย์. 99(6) : 15.

สมศักดิ์ จีวัฒน์นา. 2541. “สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาการสื่อสารข้อมูล หลักสูตรคอมพิวเตอร์ศึกษา ของสถาบันราชภัฏ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

สุมาลี สังขะไชย. 2541. “ศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4.” ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ.

สุพาทิ. 2543. “ครูทันสมัยต้องระดับคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพครู.” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. 46 (52) : 27.

ศรพระราม. 2543. “กฎหลักการปฏิรูปการศึกษา.” *Education today*. 2(110) : 26.

หวน มินรุพันธ์. 2528. การบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

อร่าม เรืองฤทธิ์. 2536. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในสถานศึกษาภาคใต้และกลุ่มสถานศึกษาภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ.” ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

อุทัย บุญประเสริฐ และ ชโลมใจ ภิงคารวัฒน์. 2528. หลักและแนวทางในการจัดการนิเทศภายใน สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.

อุทัย สิงห์โตทอง. 2538. “ปัญหาและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาการบริหารงานวิชาการใน โรงเรียนมัธยมศึกษา ขนาดกลาง ที่เปิดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 12.” ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. งานบัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

เอกชัย กีสุขพันธ์. 2527. หลักการบริหารการศึกษาทั่วไป. กรุงเทพฯ : องค์ศิลป์การพิมพ์.

Best, John W. 1970. *Research in Education*. Englewood Cliffs, New York: Prentice-Hall.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2542

1. นางสาวจุฑาพร รัตนมุสิก ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 " โดยมี อาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ คร.อารมณ จินดาพันธ์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ให้ เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ.2542

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการ(รศ.ดร.มนัส ไมออนุสังวรศิลป์)ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้อง กณบติบัณฑิตวิทยาลัย ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 5058

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๘ ธันวาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนนครราชสีมาศึกษา

ด้วย นางสาวจุฑาพร รัตนมุสิก เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียง
วิทยานิพนธ์ เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทรสาร 3269040

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ ๖285

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๖ ๒๖ ธันวาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์
 3. รายชื่อสถานศึกษาที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวจุฑาทพร รัตนมุสิก ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมในเขตการศึกษา 3" ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อ
และคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงาน
ของท่าน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต ให้นักศึกษา
ทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายदनัย ดิษณุตร)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้รักษาราชการแทนคนบ่ดี ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

ที่ ศธ 1207/ OAG9

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ 10300

13 มกราคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย
เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ และครูใหญ่

ด้วย นางสาวจุฑาทพร รัตนมุสิก นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีพศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์
เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีพศึกษา
ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมในเขตการศึกษา 3 " มีความประสงค์ขอเก็บข้อมูลโดยใช้
แบบสอบถามกับผู้บริหารวิชาการและครูผู้สอนที่ได้รับการบรรจุทั้งสายวิชาชีพและวิชาสามัญในโรงเรียน
ของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการเก็บ
รวบรวมข้อมูลตามแบบสอบถาม เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

๑๗ —

(นางศิริลักษณ์ มโนรมย์)

ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กองนโยบายและแผน

โทร. 02-2817112 สารที่ส่งวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทรสาร 02-2828654 อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 5285

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๖ ธันวาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเทคโนโลยีภาคใต้

ด้วย นางสาวจุฑาทพร รัตนมุสิก ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมในเขตการศึกษา 3" ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อ...และ
เค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต ให้นักศึกษาทำการ
เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายदनัย ดิษยนุต)

รักษาราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายชื่อสถานศึกษาที่เก็บข้อมูลการวิจัย
เสนอโดย นางสาวจุฑาทพร รัตน์มุสิก

1. โรงเรียนจรัสพิชากร
2. โรงเรียนนครราชสีมาศึกษา
3. โรงเรียนศรีนครเทคโนโลยี
4. โรงเรียนเทคนิคไทยบัณฑิต
5. โรงเรียนสุธรรมมนตรีเทคโนโลยี
6. โรงเรียนนครพนิชยการ
7. โรงเรียนเทคนิคพนิชยการโสภณ
8. โรงเรียนเทคโนโลยีโสภณ
9. โรงเรียนเจริญมิตรพานิชยการ
10. โรงเรียนเทคโนโลยีภาคใต้
11. โรงเรียนเทคโนโลยีทักษิณพนิชยการ
12. โรงเรียนพานิชยการศักดิ์ศิลป์
13. โรงเรียนเทคนิคสถาปัตยกรรมศรีธรรมราช
14. โรงเรียนพานิชยการทุ่งสง
15. โรงเรียนปากพ่องพานิชยการ
16. โรงเรียนอาชีวศึกษาวิจิตรศิลป์
17. โรงเรียนสิชลพานิชยการ
18. โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี
19. โรงเรียนปอ์เทคนิคสุราษฎร์ธานี
20. โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม
21. โรงเรียนอาชีวะดอนบอสโก
22. โรงเรียนชุมพรบริหารธุรกิจ
23. โรงเรียนรักรัชมบริหารธุรกิจ
24. โรงเรียนวชิราปอ์เทคนิค
25. โรงเรียนพนิชยการสงขลา
26. โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยการวิทยัพานิชยการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกสิ่งนี้ออกไปและต้องขออนุญาตเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

27. โรงเรียนพนิชยการหาดใหญ่

28. โรงเรียนแจ้งบริหารธุรกิจ

29. โรงเรียนเทคนิคแจ้พณิชยการ
30. โรงเรียนบริหารธุรกิจวิทยา
31. โรงเรียนสงขลาเทคโนโลยี
32. โรงเรียนบริหารธุรกิจสงขลา
33. โรงเรียนเพชรสยามพณิชยการ
34. โรงเรียนช่างกลภาคใต้เทคโนโลยี
35. โรงเรียนอุดมศึกษาพณิชยการ
36. โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมหาดใหญ่
37. โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยวิทย์บริหารธุรกิจ
38. โรงเรียนส่องแสงพณิชยการ
39. โรงเรียนพณิชยการพัทลุง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหาร งานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้ สำหรับผู้บริหารและครูผู้สอน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 3 ซึ่งได้แก่ อาจารย์ใหญ่ หัวหน้าฝ่าย วิชาการ หัวหน้าคณะวิชาช่างอุตสาหกรรม หัวหน้าคณะวิชาพาณิชยกรรมหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง ดังกล่าว และครูผู้ปฏิบัติการสอนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ปีการศึกษา แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน ใช้อบข่ายในการศึกษา
ข้อมูล 7 ด้าน คือ

1. หลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้	จำนวน 9 ข้อ
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	จำนวน 9 ข้อ
3. การจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การสอน	จำนวน 10 ข้อ
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร	จำนวน 10 ข้อ
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	จำนวน 10 ข้อ
6. การบริหารงานห้องสมุด	จำนวน 11 ข้อ
7. การวัดผลและการประเมินผล	จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน จำนวน 7 ข้อ

2. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามสภาพความเป็นจริง ในการบริหารงานวิชาการ
ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

3. ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ไม่มีผลเสียหายหรือกระทบกระเทือนต่อการ
ปฏิบัติงานของท่านแต่อย่างใด

4. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้ จะได้รับการเก็บรักษาไว้เป็นความลับ และนำผลมาใช้
สำหรับการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ที่ให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และนำข้อมูลไปใช้ในเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นางสาวจุฑาทิพย์ รัตนมุลิก

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการบริหารอาชีวศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตอนที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บ () หน้าข้อที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. ท่านปฏิบัติงานในตำแหน่ง	สำหรับผู้วิจัย
() ผู้บริหาร	[] 1
() ครูผู้สอน	
2. ประสบการณ์ในการทำงานของท่าน	
() ต่ำกว่า 10 ปี	[] 2
() ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป	
3. ท่านปฏิบัติการสอนในกลุ่มวิชา (สำหรับครูผู้สอน)	
() วิชาชีพ	[] 3
() วิชาสามัญ	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2

ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับการปฏิบัติที่ตรงกับความเป็นจริงที่ท่านได้รับ

หรือ

ปฏิบัติอยู่มากที่สุด เพียงข้อเดียว

ตัวอย่าง

ข้อ	พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
0	โรงเรียนของท่านได้มีการปฏิบัติในการวางแผนการสอนมากน้อย		✓			

คำอธิบายตัวอย่าง

มีการปฏิบัติทุกครั้งหรือเป็นประจำ	ให้เลือก	มากที่สุด
มีการปฏิบัติเกือบทุกครั้งหรือเกือบเป็นประจำ	ให้เลือก	มาก
มีการปฏิบัติเป็นบางครั้งหรือนาน ๆ ครั้ง	ให้เลือก	ปานกลาง
มีการปฏิบัติน้อยครั้งหรือเกือบไม่มีเลย	ให้เลือก	น้อย
ไม่มีการปฏิบัติเลย	ให้เลือก	น้อยที่สุด

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงว่าท่านมีความคิดเห็นว่า ท่านมีโอกาสดำเนินกิจกรรมในการวางแผนการสอนเกือบทุกครั้งหรือเกือบเป็นประจำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	พฤติกรรมด้าน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ระดับการปฏิบัติ					สำหรับผู้วิจัย	
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่ สุด (1)		
10.	โรงเรียนได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแก่ครูผู้สอน เช่น เทคนิคการสอน วิธีการสอน จิตวิทยาในการสอน						[]	10
11.	ครูผู้สอนรู้จักใช้กลวิธีที่เร้าใจให้ผู้เรียนสนใจในการเรียน						[]	11
12.	ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการคัดเลือกแบบเรียน แบบฝึกหัดและหนังสือประกอบการเรียนการสอน						[]	12
13.	โรงเรียนได้ส่งเสริมให้ครูนำทรัพยากร หรือแหล่งวิชาการในท้องถิ่นมาใช้ประกอบ ในการจัดการเรียนการสอน						[]	13
14.	มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น เป็นแหล่งให้ศึกษาดูงาน การให้นักเรียนเข้าฝึกงาน						[]	14
15.	โรงเรียนมีการปรับปรุงแนวทางการจัดการเรียนการสอนและ พัฒนาการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น						[]	15
16.	โรงเรียนจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง						[]	16
17.	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกปฏิบัติในห้องเรียนมาใช้ในการประกอบอาชีพได้						[]	17
18.	มีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงานให้ดีขึ้น						[]	18

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ [] โยพการการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	พฤติกรรมด้าน การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน	ระดับการปฏิบัติ					สำหรับผู้วิจัย	
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)		
19.	มีการจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนไว้อย่างเพียงพอกับจำนวนนักเรียนแต่ละภาคเรียน							[] 19
20.	โรงเรียนส่งเสริมให้ครูผลิตตำราใบงานและเอกสารทางวิชาการเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน							[] 20
21.	โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการผลิตสื่อการสอน CAI แก่ครูผู้สอน							[] 21
22.	โรงเรียนส่งเสริมให้ครูนำคอมพิวเตอร์ โปรแกรม Power Point มาใช้ในการสอน							[] 22
23.	โรงเรียนมีการอบรมแนะนำการใช้ Internet แก่ครูในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ							[] 23
24.	โรงเรียนส่งเสริมให้ครูรู้จักผลิตสื่อประเภทแผ่นใสหรือ สไลด์ มาใช้ประกอบการสอน							[] 24
25.	โรงเรียนมีระบบการเก็บรักษาสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน เป็นอย่างดี							[] 25
26.	มีการอำนวยความสะดวกในการใช้วัสดุอุปกรณ์การสอนแก่ครูผู้สอน							[] 26
27.	มีการซ่อมแซมรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้คงสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา							[] 27
28.	มีการจัดหาวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัยและตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน							[] 28
29.	มีการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ							[] 29
30.	มีการนิเทศการสอนโดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนก เพื่อให้ครูได้ปรับปรุงและพัฒนาการสอนอยู่เสมอ							[] 30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูโรงเรียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่สามารถนำออกจากรูปลงมือผู้อื่น หากมีให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	พฤติกรรมด้าน การนิเทศและพัฒนานุเคราะห์	ระดับการปฏิบัติ					สำหรับผู้วิจัย	
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)		
29.	มีการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ						[]	29
30.	มีการนิเทศการสอนโดยผู้บริหารหรือหัวหน้าแผนก เพื่อให้ครูได้ปรับปรุงและพัฒนาการสอนอยู่เสมอ						[]	30
31.	มีการติดตามการทำโครงการสอนบันทึกการสอน ของครูเป็นระยะ ๆ						[]	31
32.	ก่อนนำแผนหรือโครงการนิเทศภายในไปปฏิบัติมีการให้ความรู้แก่ครูผู้สอนก่อน						[]	32
33.	มีการส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน						[]	33
34.	โรงเรียนส่งเสริมและสนับสนุนให้ศึกษานิเทศ ได้ช่วยพัฒนานุเคราะห์ในโรงเรียน						[]	34
35.	มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูมีโอกาสเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการ						[]	35
36.	โรงเรียนสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาต่อตามสาขาวิชาชีพที่สอน						[]	36
37.	มีการนำผลการนิเทศมาใช้สำหรับปรับปรุงแก้ไขการสอนของครู						[]	37
38.	มีการเปิดโอกาสให้ครูได้ซักถามข้อสงสัยและเสนอความคิดเห็นในการนิเทศภายใน						[]	38
39.	มีกิจกรรมปัจฉิมนิเทศแก่นักศึกษาปีสุดท้าย						[]	39
40.	จัดกิจกรรมนัดพบแรงงานกับสถานประกอบการ						[]	40

ข้อ	พฤติกรรมด้าน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	ระดับการปฏิบัติ					สำหรับผู้วิจัย	
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		
41.	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านวิชาการ เช่น การจัดนิทรรศการ การแข่งขันทักษะ การศึกษาดูงานนอกสถานที่ ออกค่าย อาสาพัฒนาให้แก่นักเรียนเสมอ						[]	41
42.	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านกีฬา เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล ว่ายน้ำ ชกมวย กรีฑาภายใน ฯลฯ เพื่อส่งเสริมสุขภาพพลานามัยของนักเรียน						[]	42
43.	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านคุณธรรม จริยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมวันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา หรือวันสำคัญอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาจิตใจ						[]	43
44.	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม						[]	44
45.	นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่โรงเรียนจัดให้อย่างทั่วถึง						[]	45
46.	ครูสามารถนำความรู้ด้านวิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชา มาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตร						[]	46
47.	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม						[]	47
48.	โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกงานในสถานประกอบการ ได้อย่างเหมาะสมและสัมพันธ์กับวิชาและสาขาวิชาที่เรียน						[]	48

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ในการเรียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อฝ่ายวิชาการของโรงเรียน

ข้อ	พฤติกรรมด้าน การบริหารงานห้องสมุด	ระดับการปฏิบัติ					สำหรับผู้วิจัย	
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		
49.	มีการจัดหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของครูและนักเรียน						[]	49
50.	โรงเรียนมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้า วิจัย ของครูในแต่ละปีอย่างพอเพียง						[]	50
51.	โรงเรียนจัดให้มีหนังสือสำหรับบริการครูและนักเรียนในการศึกษาค้นคว้า จำนวนมากเพียงพอกับความต้องการและทันสมัย						[]	51
52.	มีการจัดกิจกรรมบอร์ด แผ่นพับเชิญชวนให้ครูและนักเรียนเข้าใช้บริการห้องสมุด						[]	52
53.	มีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกในการค้นคว้า หรือแนะนำในการใช้บริการห้องสมุด						[]	53
54.	บรรณารักษ์จัดห้องสมุดให้มีแสงสว่างเพียงพอ ทัวถึง ทุกจุด						[]	54
55.	บรรณารักษ์ได้จัดเฟอร์นิเจอร์อย่างเพียงพอและสะดวกสบายในการอ่านหนังสือ						[]	55
56.	บรรณารักษ์ได้จัดที่นั่งอ่านหนังสือรูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย						[]	56
57.	บรรณารักษ์ได้ประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงตำรา วารสาร และเอกสารใหม่ ๆ แก่ครูและนักเรียน						[]	57
58.	การจัดหาเอกสาร วารสาร ตำรา ได้สอบถามความต้องการของผู้ใช้						[]	58
59.	มีบริการการใช้ห้องสมุดนอกเวลาในวันเสาร์-วันอาทิตย์						[]	59

	พฤติกรรมด้าน การวัดผลและประเมินผล	ระดับการปฏิบัติ					สำหรับ ผู้วิจัย	
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		
60.	มีการประชุมครูเพื่อกำหนดแนว ทางในการวัดผล การประเมินผล การเรียนการสอน						[]	60
61.	โรงเรียนจัดให้มีระเบียบหรือคู่มือ ในการวัดผลและประเมินผล						[]	61
62.	โรงเรียนได้นำคอมพิวเตอร์ มาช่วย อำนวยความสะดวกในการวัดผล ประเมินผล						[]	62
63.	โรงเรียนส่งเสริมให้ครูเข้ารับการ ฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัดผลและ ประเมินผลการเรียนการสอน						[]	63
64.	โรงเรียนมีการตรวจสอบและติด ตามผล เพื่อให้ครูนำผลที่ได้จาก การประเมินมาปรับปรุงพัฒนาการ เรียนการสอน						[]	64
65.	โรงเรียนมีการปรับปรุงการวัดผล และประเมินผล โดยการวิเคราะห์ ข้อสอบและทำธนาคารข้อสอบ						[]	65
66.	โรงเรียนมีการติดตามประเมินนัก เรียนที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วเพื่อ นำมาปรับปรุงการเรียนการสอน						[]	66
67.	มีการจัดอบรมวิธีการออกข้อสอบ แบบต่าง ๆ การวิเคราะห์ข้อสอบ และการกำหนดให้ครูทำข้อสอบ มาตรฐานของแต่ละสาขารายวิชา						[]	67
68.	มีการสร้างเครื่องมือในการวัดผล ได้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของ การเรียนรู้						[]	68
69.	มีการติดตามการปฏิบัติงานของผู้ สำเร็จการศึกษาเพื่อประเมินความ สอดคล้องของการจัดการเรียนการ สอนกับความต้องการของตลาด แรงงาน						[]	69

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ทำการตีพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน

1. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้.....
.....
.....
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....
.....
.....
3. การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน.....
.....
.....
4. การนิเทศและการพัฒนาบุคลากร.....
.....
.....
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร.....
.....
.....
6. การบริหารงานห้องสมุด.....
.....
.....
7. การวัดผลและประเมินผล.....
.....
.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 กรุณาทบทวนอีกครั้ง เพื่อความแน่ใจว่าท่านตอบแบบสอบถามครบถ้วนทุกหน้าแล้ว
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
 ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสาวจุฑาพร รัตนมุสิก
วัน เดือน ปีเกิด	3 กันยายน 2505
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2526 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรการศึกษาระดับสูง วิชาเอกสังคมศึกษา จากวิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี พ.ศ.2532 สำเร็จการศึกษาคณะครุศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกการวัดผล การศึกษา จากวิทยาลัยครุนครศรีธรรมราช พ.ศ.2540 เข้าศึกษาที่ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ ทหารลาดกระบัง หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง	หัวหน้างานส่งเสริมการสอน และนายทะเบียน โรงเรียนเทคโนโลยี ภาคใต้ (เอส.เทค) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้